

Tự Tu Dưỡng Thành Một Nhược Công

Contents

Tự Tu Dưỡng Thành Một Nhược Công	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	77
27. Chương 27	80
28. Chương 28	83
29. Chương 29	86
30. Chương 30	89
31. Chương 31	92
32. Chương 32	94
33. Chương 33	97
34. Chương 34	100
35. Chương 35	103
36. Chương 36	105
37. Chương 37	108
38. Chương 38: Kết Thúc	110
39. Chương 39: Phiên Ngoại : Đêm Hôm Đó [Lục Cảnh Hoa × Đồng Thiên]	113

Tự Tu Dưỡng Thành Một Nhược Công

Giới thiệu

Thể loại : Hiện đại/ Niên hạ/ Tình hữu độc chung/ Thoải mái/Biến thái ngây thơ đầu M công x bạo lực S thụEditor : I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tu-duong-thanh-mot-nhuoc-cong>

1. Chương 1

Edit: Phong Lữ

‘Vừa gặp đã yêu’ là một câu tầm thường.

Nhưng mỗi khi nhớ lại chuyện trước đây, Chung Tiểu Nhạc phát hiện đời này cậu lại thua bởi cái câu tầm thường ấy.

Lần đầu Chung Tiểu Nhạc gặp Tống Nghệ Thiên là khi cậu còn học tiểu học, ngay cái tuổi còn ngây thơ hồn nhiên.

Khi đó, Chung Tiểu Nhạc là một đứa trẻ được thầy cô, người lớn trong nhà yêu thích. Cậu học hành xuất sắc, cư xử lễ phép, lại còn rất thông minh, vâng lời, nói chuyện đều là lời hay ý đẹp, là một đứa trẻ biết điều. Vì thế, cậu nhiên nhiên thành ‘con người ta’ trong miệng những cha mẹ khác và là học sinh gương mẫu trong lòng thầy cô.

Nhưng ở trong mắt những đứa trẻ khác, Chung Tiểu Nhạc là một thằng nhóc hay nịnh hót người lớn, giọng thì the the như tiếng muỗi, suốt ngày ôm cái túi sách nhỏ của mình, im re ngồi yên một chỗ, bầu bạn với mấy cuốn sách giáo khoa và cái bàn học. Cũng chẳng bao giờ thấy cậu đánh nhau với mấy cậu nhóc khác, luôn xa cách hết như người ở thế giới bên kia. Cho nên, ở trong trường, cậu lúc nào cũng cô đơn, thui thủi một mình.

Chung Tiểu Nhạc lại vừa khéo có gia đình giàu có, thân hình nhỏ bé, tính cách tuy không tính là yếu đuối nhưng cũng chẳng mạnh mẽ gì cho cam, thế nên không tránh khỏi việc bị mấy đứa trẻ to con trêu chọc.

Tại khuôn viên trường sau giờ học, trên sân trường, trong một ngõ nhỏ yên tĩnh có mấy đứa nhóc khối trên đang kéo áo Chung Tiểu Nhạc. Cậu bị đẩy một cái nên lao đảo, chật vật ngã xuống đất.

Chung Tiểu Nhạc không để ý đến cái móng bị đập đau, cực kì sợ hãi nhìn ba học sinh hơn mình mấy khối trước mặt, hàm răng run lập cập, ngón tay nắm chặt dây đeo túi sách, lắp ba lắp bắp nói: “Tui, tui sẽ mách thầy đó!”.

“Mách thầy, cái đồ chỉ biết mách thầy” có một nam sinh trong đó khinh thường, cười nhạo nói: “Thầy không tới đây đâu, mày đưa túi xách cho tui tao nhanh lên.”

“Không——” hai cánh tay gầy guộc của Chung Tiểu Nhạc ôm chặt túi xách nhỏ của mình nhưng vô ích. Túi xách vẫn bị ba đứa kia dễ dàng giật mất. Bọn chúng mở khóa kéo, ra sức giũ xuống đất, tất cả tập vở sách bút đều rơi vung vãi đầy đất. Thấy vậy, Chung Tiểu Nhạc nước mắt lưng tròng rồi lại không dám nhúc nhích.

“Bọn bây đang làm gì đó?”

Tầm nhìn gần bị nước mắt che hết của Chung Tiểu Nhạc trông thấy một bé trai chạy về phía mình. Cậu ta dường như mang trên lưng cả vùng nắng trời, phía sau kéo theo một cái bóng thật dài, khiến Chung Tiểu Nhạc nhớ tới hình ảnh tiểu anh hùng đánh bại kẻ xấu trong TV.

Cậu nhóc kia trông rất khỏe mạnh, khẩu khinh, tóc đen ngắn, khuôn mặt đỏ hồng như một quả táo. Cậu mang trên lưng một cái ba lô bần bần, áo quần cũng dính đầy bùn đất. Cậu bé mang vẻ mặt chính trực, nghiêm nghị nhìn về phía mấy thằng nhóc khối trên, la lớn: “Bọn mày không được ăn hiếp người ta!”

Một đứa nam sinh khối trên cau mày mắng: “Mày là ai, tránh qua một bên, đừng có rảnh rỗi chõ mũi vào, bọn tao đông hơn mày đấy”

Cậu nhóc bị mấy lời này chọc giận, ném balo xuống, hét như một chú sói con lao vào ba người kia. Trên hàng mi dài của Chung Tiểu Nhạc còn đọng nước mắt, mấy nam sinh kia quần áo một chỗ làm một đồng bụi bay lên, kèm theo đó là những tiếng mắng chửi nghe câu được câu mất, khiến Chung Tiểu Nhạc sợ tới mức co người lại run rẩy.

Kết quả là cậu bé kia bị bầm một mảng lớn trên người, dưới mũi còn vương máu, cậu tựa như chú sư tử con, đánh cho ba tên kia khóc lóc xin tha, cuối cùng cả bọn đành ỉu xù chạy mất.

Gió thổi vào mái tóc đen ướt mồ hôi của cậu bé, cậu mang nụ cười của người chiến thắng, lộ ra hai cái răng khểnh đáng yêu, mang vẻ đường hoàng dưới ánh mặt trời.

Tiếp đó, cậu nhóc tùy tiện dùng tay chùi chùi máu mũi, đi tới bên cạnh Chung Tiểu Nhạc, chìa cánh tay nhỏ bé dính bẩn: “Này, cậu không sao chứ?”

Chung Tiểu Nhạc không dám đưa tay ra, nước mắt đã nín nhịn nửa ngày giờ là chảy xuống, meo meo như muốn khóc lên. Cậu bé kia thấy thế liền phiền não nhíu mày, dùng tay túm cổ áo, kéo tiểu Nhạc từ mặt đất đứng dậy, dọa: “Không được khóc, dám khóc nữa tôi đánh cậu đấy!”

Chung Tiểu Nhạc bị dáng vẻ dữ dằn của đối phương dọa hoảng sợ, nhớ tới hình ảnh anh hùng một đấu ba của cậu ta, cậu vội nuốt lại nước mắt, mũi hít hít vô cùng đáng thương: “Tôi, tôi không khóc nữa, anh đừng đánh tôi.”

Cậu nhóc kia nghe vậy, buông Chung Tiểu Nhạc ra, bất mãn mắng cậu: “Sao cậu giống con gái thế, chỉ có con gái mới thích khóc, còn nam nhi đại trượng phu thà đổ máu chứ không đổ nước mắt!”

“Tôi, tôi không phải là đồ con gái!” Chung Tiểu Nhạc cố lấy hết dũng khí của mình, hai mắt đỏ ngầu, phản bác lời đối phương.

“Vậy thì không được khóc!” cậu bé gỡ gỡ tóc, sờ sờ vết thương đau đến nghiêng răng nghiêng lợi. Bỗng, mắt cậu chợt lóe sáng nhìn Chung Tiểu Nhạc hỏi: “Vừa nãy tôi cứu cậu rồi, có phải cậu cũng nên báo đáp tôi không?”

“Hử?”

Đối mặt với ánh mắt kì quái của cậu nhóc, Chung Tiểu Nhạc không thể làm gì khác, đành phải móm móm túi quần, khó khăn móm ra được mấy viên kẹo đã bể, lấp lánh mờ ảo dưới ánh nắng mặt trời.

Cậu bé kia nhận lấy, cười cười lộ vỏ bọc vào miệng, mập mờ nói: “Được rồi, đây là chiến lợi phẩm của tôi!”

Chung Tiểu Nhạc hơi tiếc, nhưng nhìn cậu ta cười tươi như thế, không hiểu sao lại thấy vui vui.

“Ê, sau này nếu cậu có gặp lại thì cứ nhào tới đánh bọn nó đi. Bọn nó chỉ là một đám cạp giấy thôi, thấy cậu dễ ăn hiếp quá!” cậu nhóc miệng nhai kẹo, ngồi xổm nhặt sách giáo khoa rơi lộn xộn trên đất, bỏ vào túi xách nhỏ của Chung Tiểu Nhạc rồi đưa cho cậu.

Chung Tiểu Nhạc hơi ủy khuất nhận lấy túi xách, nhin không được hỏi: “Nếu tôi đánh không lại thì sao?”

“Thì nhớ đừng khóc, cậu càng khóc, bọn nó càng ăn hiếp cậu.” cậu nhóc nói nghiêm túc, chào tạm biệt xong thì nhặt balo của mình lên, hứng khởi rời đi.

Chung Tiểu Nhạc có thể ngửi được hương kẹo ngọt thoang thoảng từ miệng cậu nhóc kia, trong lòng có phần trống trải, sau đó mới chợt nhớ ra mình đã không hỏi cậu ấy tên gì.

Từ đó về sau, Chung Tiểu Nhạc thật sự không khóc nữa. Mỗi khi cậu muốn khóc, trong đầu lại hiện ra hình ảnh dữ dằn kia, nước mắt chực trào ra lại do sợ hãi mà nuốt ngược vào.

Chung Tiểu Nhạc tối nào cũng ước có thể gặp lại cậu nhóc kia lần nữa, sau đó nói cho cậu ấy biết mình đã không chạy trốn, cũng không khóc, ngày nào cũng mang theo mấy viên kẹo trong suốt, tự nhắc mình lần tới nếu gặp cậu nhóc kia sẽ mời cậu ấy ăn thỏa thích.

...Nếu có thể trở thành bạn bè càng tốt hơn.

Nhưng cậu mãi không gặp được cậu nhóc kia nữa.

Về sau, Chung Tiểu Nhạc mới biết cậu nhóc ấy hơn mình hai khối lớp, giờ đã vào trung học rồi. Chung Tiểu Nhạc không hiểu sao lại thấy tủ thân, ghen tị, cậu muốn gần gũi với anh, muốn làm bạn với anh, nhưng người ta lại đã đi mất, mà cậu còn phải ở lại trong trường tiểu học này.

Thậm chí cả tên anh ta cậu cũng không biết.

Vì vậy, Chung Tiểu Nhạc dồn hết sức lực vào việc học, cậu vốn là đứa trẻ thông minh vượt trội, cái gì được học qua một lần đều nhớ, giờ lại tập trung cao độ vào việc học, tiến bộ thần tốc khiến giáo viên gần như thấy giới đến thế là cùng.

Sau khi cậu nhóc kia tốt nghiệp một năm, Chung Tiểu Nhạc nhảy lớp, chọn vào trường trung học phía nam. Trong khu vực này chỉ có hai trường trung học nên cũng không phải vấn đề gì khó khăn.

Chỉ tiếc Chung Tiểu Nhạc không thể làm chủ được mọi chuyện. Tuy cậu đã thỏa nguyện được học cùng trường, nhưng một người là học sinh năm hai, một người là tân sinh năm đầu, chỉ khác một tầng lầu nhưng lại cách biệt rất xa, như phân ra rạch ròi hai thế giới.

Chung Tiểu Nhạc nhờ nghe những lời bàn tán của các nữ sinh, cuối cùng cũng biết tên của anh ấy – Tổng Nghệ Thiên.

Tổng Nghệ Thiên rất nổi tiếng trong trường. Anh tham gia đội bóng rổ, ngày nào cũng tập luyện trên sân thể dục, khuôn mặt đẹp trai trời sinh kèm theo dáng vẻ tươi cười trong sáng, ngang ngạnh, con người cởi mở, nhân duyên rất tốt, hai cái răng khểnh trắng toát làm mê mẩn biết bao nhiêu người.

Rõ ràng cùng ở dưới một bầu trời nhưng Chung Tiểu Nhạc vốn không thể với tới thế giới bên kia của đối phương. Hầu hết thời gian của cậu đều lãng phí cho đồng sách vở khô khan, ngay cả dũng khí tới bắt chuyện với đối phương cũng không có.

Thực ra, bản thân Chung Tiểu Nhạc cũng không biết cậu đang cố chấp vì cái gì, tựa như vào một ngày nắng gắt mùa hè, sự tồn tại của anh đã khảm vào máu thịt và linh hồn cậu, tách không ra, lấy không được, không có thuốc chữa.

Chung Tiểu Nhạc vẫn lạnh lùng, u ám, trầm lặng ít nói. Học sinh năm nhất cũng chỉ biết Chung Tiểu Nhạc là học sinh giỏi nhất khối, một con mọt sách khó ở chung, cả ngày đều vùi đầu vào cuốn sách, đeo một cái kính cận dày, mặt mày nghiêm túc, chẳng ai biết cậu đang nghĩ gì.

Cậu cũng không thấy cô đơn, vì trong lòng cậu chất đầy tên Tổng Nghệ Thiên, hình ảnh Tổng Nghệ Thiên cười tít mắt, dáng vẻ Tổng Nghệ Thiên đổ mồ hôi trên sân thể dục. Chung Tiểu Nhạc chuẩn bị một quyển nhật ký hằng ngày nho nhỏ, trong đó trang nào cũng ghi tên Tổng Nghệ Thiên, mỗi nét bút đều được đo đạc, cân nhắc kĩ lưỡng mới viết ra.

Ngày X tháng X năm XX, trời quang. Tổng Nghệ Thiên thi bóng rổ, thắng. Mọi người đều thích thú hò hào.

Ngày X tháng X năm XX, trời quang. Tổng Nghệ Thiên chạy vòng tròn trên sân thể dục, đổ mồ hôi trông rất đẹp trai.

Ngày X tháng X năm XX, trời âm u. Tổng Nghệ Thiên đi qua sát bên mình, anh ấy không nhận ra mình, đây là lần đầu tiên ở gần anh ấy như vậy, mình rất vui.

...

Đúng vậy, anh ấy không nhớ cậu, Chung Tiểu Nhạc hơi buồn, anh không nhớ cậu bé hay khóc nhè mình từng cứu, cũng không nhớ mùi vị viên kẹo trái cây lấp lánh ánh mặt trời. Tổng Nghệ Thiên gần như đã quên hết thầy, còn cậu với người kia ngay cả người qua đường cũng không được tính.

Dù vậy, lòng Chung Tiểu Nhạc vẫn chỉ có Tổng Nghệ Thiên. Cậu vẫn quan sát chăm chú, ghi chép tỉ mỉ sinh hoạt của đối phương, làm thế khiến Chung Tiểu Nhạc như có cảm giác mình có được toàn bộ về Tổng Nghệ Thiên vậy.

Ngoài nhật kí, Chung Tiểu Nhạc còn đưa Tống Nghệ Thiên vào bức tranh phác họa chân dung của mình, bất kể là hình ảnh Tống Nghệ Thiên chơi bóng rổ hay hình ảnh anh phần nộ đánh nhau, toàn bộ đều được vẽ lại. Cậu không dám lúc nào cũng nhìn chăm chăm anh, chỉ có thể mỗi lần đi ngang qua sân tập của khối trên thì dừng lại, tham lam ghi tạc hình ảnh Tống Nghệ Thiên vào lòng. Mỗi tối, nhìn ánh mắt rạng rỡ của Tống Nghệ Thiên trong tranh cũng đủ khiến cậu ảo tưởng rằng anh ấy đang chăm chú nhìn mình.

Cậu ở sân thể dục nơi Tống Nghệ Thiên từng chạy qua, nhiều mồ hôi xuống, cố gắng ngửi lấy, tìm kiếm một chút mùi của anh còn lưu lại.

Ngày qua ngày, bệnh – cuồng – Tống – Nghệ – Thiên của Chung Tiểu Nhạc ngày càng trầm trọng. Những tình cảm u ám trong lòng ngày càng sinh sôi nảy nở, miệng cậu luôn lặp đi lặp lại cái tên đã ghi tạc trong lòng, cậu đổ kị mọi người, thậm chí chỉ cần nghĩ tới chuyện mình và người kia đang cùng hít thở chung một bầu không khí, trong lòng Chung Tiểu Nhạc đã cảm thấy ngọt ngào.

Mang theo bí mật không thể cho người khác biết, Chung Tiểu Nhạc lần nữa lại mang trí thông minh xuất sắc của mình nhảy lớp, vào cùng với Tống Nghệ Thiên một trường trung học.

Trường trung học này chỉ ở tầm trung, thua khá xa các trường trung học trọng điểm trong thành phố. Giáo viên của Chung Tiểu Nhạc và các học sinh khác đều không thể hiểu nổi tại sao cậu lại bỏ nhiều trường trọng điểm như vậy, cứ khẳng định chọn một trường bình thường thế này.

Vì nơi này có cậu nhóc của cậu, Chung Tiểu Nhạc u ám cười, ngọt ngào nghĩ, không, đã không còn là cậu nhóc nữa, Tống Nghệ Thiên đã là một thiếu niên trưởng thành rồi.

Vào cao trung, cậu cuối cùng cũng thỏa nguyện vào chung lớp với Tống Nghệ Thiên nhưng khi xếp chỗ ngồi, người thân hình cao lớn nhất-Tống Nghệ Thiên được xếp ở cuối phòng, còn Chung Tiểu Nhạc lại cùng với đám học sinh khá giỏi ngồi hàng đầu, đối diện bảng đen và bục giảng.

Cậu vẫn chưa hề nói chuyện với Tống Nghệ Thiên, chỉ vào lúc ra chơi mới nhìn trộm, đúng là cao lớn thật. Tống Nghệ Thiên trở thành thiếu niên cao lớn, đẹp trai, đầu tóc ngắn hơi cháy nắng khi được chiếu dưới ánh mặt trời sẽ thành màu caramel ngọt ngào, phối rất hợp với hai cái răng khểnh trắng toát.

Không ai đẹp hơn anh, Chung Tiểu Nhạc nghĩ bụng.

Nhật kí của cậu đã chất đầy một ngăn tủ, còn bản vẽ trong đó cũng có thêm hình ảnh uống nước, ngủ gật, cười xấu xa, đủ dáng vẻ và hoạt động như hợp thành một Tống Nghệ Thiên thật sự. Chung Tiểu Nhạc nhìn không được cầm đầu bút chì lạnh lẽo, nghĩ thầm, nếu là người thật vậy sẽ là điều ấm áp khiến người ta muốn khóc á.

Bệnh này đã thành u mê không tỉnh, ngấm vào từng gen, xuyên qua tầng tầng cơ quan, thấm vào nội tạng, làm tê liệt đầu óc cậu.

Rất cuộc cũng có một ngày, Chung Tiểu Nhạc phục tùng khát vọng ẩn sâu trong lòng, vứt bỏ lí trí, đi theo dục vọng của bản thân, từ đó bắt đầu thay đổi cuộc đời cậu.

Cậu thừa dịp Tống Nghệ Thiên đang thi đấu trên sân thể dục, chạy vào phòng thay đồ, trộm đi quần áo dính mồ hôi vừa được thay của Tống Nghệ Thiên.

Tim đập dồn dập như tiếng trống, giống như muốn nhảy khỏi ***g ngực. Chung Tiểu Nhạc chạy một mạch như điên đến khi thở không ra hơi, cậu chạy tới WC không người trong sân vận động, tay run rẩy, dúi mặt vào giữa đồ đồng phục bóng rổ ướt sũng, hít thật sâu.

Đây là mùi của Tống Nghệ Thiên, một mùi tràn đầy ánh nắng mặt trời, kèm theo mùi chua của mồ hôi.

Chung Tiểu Nhạc thấy mình như bị nghiện, trúng độc, giống như đang ở trong thế giới huyền ảo, cậu tiếp tục vùi mặt vào đồng phục, không thể rời khỏi, cho đến khi có tiếng bước chân người tới, khiến cậu giật mình tỉnh khỏi mộng ảo của mình.

Cậu ngẩng đầu thấy Tống Nghệ Thiên đang nỏ đom đóm mắt trợn nhìn chăm chăm mình. Chung Tiểu Nhạc bỗng thấy càng hưng phấn, hoocmon tuyến thượng thận tăng hơn lúc bình thường, khiến người cậu nóng bừng không thôi. Nhưng ngay sau đó, cậu đã bị anh đâm một quyền vào bụng, nặng nề ngã xuống sàn xi măng nóng hổi.

“Biến thái”

Giọng nói trong trẻo của thiếu niên đầy vẻ khinh thường, anh giật lại đồng phục bóng rổ lại, cũng không thèm đếm xỉa tới Chung Tiểu Nhạc đang co quắp trên mặt đất, trực tiếp quay người bỏ đi.

Giọng Tống Nghệ Thiên vẫn dễ nghe như vậy, Chung Tiểu Nhạc nghĩ.

Cậu cương rồi.

Phong Lữ: Nhạc cute biến thái cuồng đã bị bắt quả tang =]]

Nhược công tu dưỡng-2

2. Chương 2

Edit:Phong lữ

Chung Tiểu Nhạc vốn tưởng rằng Tống Nghệ Thiên sẽ đi rêu rao chuyện này ra ngoài, coi như đề tài tán gẫu với bạn bè.

——Rất đáng mỉa mai phải không, lớp trưởng u ám xa cách lại là một kẻ biến thái, trộm quần áo đàn ông.

Cậu mặt không đổi sắc đứng trước cửa lớp, âm thầm chuẩn bị tâm lí bị cả lớp nhìn với ánh mắt khác thường.

Nhưng, không có chuyện gì xảy ra cả.

Không có ai liếc cậu một cái, cũng không thấy ánh mắt khinh bỉ trong tưởng tượng, Chung Tiểu Nhạc yên lặng về chỗ của mình, cậu ngẩn ngơ nhìn chăm chăm cái bàn trước mặt, phía sau vang đến tiếng cười đùa của Tống Nghệ Thiên với bạn anh nhưng không nghe thấy một chữ về chuyện đồng phục bóng rổ.

Chung Tiểu Nhạc không biết lúc này mình cảm thấy may mắn hay mất mát nhiều hơn, nhưng trong lòng vẫn thầm hạnh phúc nghĩ, vì chuyện này có thể anh sẽ nhớ kĩ mình, chỉ cần có thể khiến cậu lưu lại một chút trong lòng Tống Nghệ Thiên thì dù là tốt đẹp hay xấu xa điên cuồng, Chung Tiểu Nhạc vẫn nguyện ý làm.

Ôm mục đích phần đầu này, Chung Tiểu Nhạc từ cuồng nhìn trộm lên chúc thành công bám đuôi.

Dù không khoa trương đến vậy nhưng sau một tháng, Tống Nghệ Thiên và bạn bè của anh đều nhận ra. Họ có thể thấy một bóng dáng u ám luôn lơ lửng quanh họ trong phạm vi trăm mét, ánh mắt đó luôn nhiệt tình dính lấy, mục tiêu trước giờ vẫn luôn là Tống Nghệ Thiên, nên bọn họ thường trên có phải anh gần đây chọc tới người nào rồi.

Tống Nghệ Thiên chỉ lạnh nhạt liếc qua cái người trốn dưới bóng râm một cái, hếch mũi khinh bỉ: “Không có gì đâu, chỉ là một tên biến thái thôi, nó không có gan chọc tao đâu.”

Khi nói ra những lời này, khuôn mặt tuần láng của Tống Nghệ Thiên mang theo vẻ châm chọc và lười nhác. Thấy thế, lòng Chung Tiểu Nhạc càng thêm ngứa ngáy, bối rối.

Được sự dung túng ‘vi diệu’ của Tống Nghệ Thiên, Chung Tiểu Nhạc càng bám dữ hơn. Tuy chỉ đứng từ xa dùng ánh mắt xuyên qua cặp kính dày, dính chặt vào thân thể cường tráng của Tống Nghệ Thiên.

Tống Nghệ Thiên bị ánh mắt bám dai như ruồi nhặng kia làm cho cả người khó chịu, một ngày nọ, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, đành bước tới trước mặt Chung Tiểu Nhạc, ý mình cao hơn cậu ta nửa cái đầu nên túm cổ áo Chung Tiểu Nhạc, dùng vẻ mặt nguy hiểm hỏi: “Này, tôi có chọc gì cậu à? Rốt cuộc cậu muốn gì hả, nếu muốn đánh nhau thì ông đây tiếp, đừng có theo tôi suốt ngày!”

A...Anh ấy chạm vào mình, chạm vào mình!

Chung Tiểu Nhạc say mê cảm nhận hơi ấm từ đầu ngón tay anh đang chạm vào cổ cậu, run rẩy khó tả.

Chịu không nổi hơi ấm mê hoặc, Chung Tiểu Nhạc vươn tay nắm lấy cánh tay rắn chắc kia.

Tống Nghệ Thiên không biết sao lại cảm thấy hơi ớn lạnh, buồn nôn khó tả, anh khó chịu gạt tay cậu, hừ lạnh nói: “Thế nào, lớp trưởng của chúng ta thành người cảm diếc rồi?”

“Tôi là Chung Tiểu Nhạc”

“Tôi không hỏi cậu tên gì, sau này đừng có đi theo tôi nữa!” Tống Nghệ Thiên thiếu kiên nhẫn quơ quơ tay.

“Chung Tiểu Nhạc”

“Khục” Tống Nghệ Thiên cười khẩy: “Biến thái”

Nói xong, anh quay người rời đi.

Sau đó, nguyên năm lớp 10, Tống Nghệ Thiên không thèm nói chuyện với Chung Tiểu Nhạc nữa chữ, thậm chí cả nhìn cũng khinh thường không thèm liếc lấy một cái, hoàn toàn coi Chung Tiểu Nhạc như không khí, cảnh vật xung quanh.

Chung Tiểu Nhạc cũng mặc kệ, toàn tâm toàn ý làm cái đuôi nhỏ của Tống Nghệ Thiên, nhìn đám người cả nam lẫn nữ xung quanh anh thay đổi từng nhóm lại từng nhóm.

Nhưng việc khó khăn nhất cậu chịu không phải là sự coi thường của anh, mà là nghỉ hè.

Chung Tiểu Nhạc ngoan ngoãn luyện thi ba tháng trong trường. Ánh nắng mùa hè chói chang khiến không khí trong phòng học nóng như lửa đốt. Dù là trời nóng hay tiếng lẹt kẹt của cái quạt trần trên đầu đều làm cậu thấy giãy vò vô cùng.

Tống Nghệ Thiên không ở đây, có lẽ đã cúp học rồi, nói chung là ngoài ngày học bỏ tức đầu tiên, Chung Tiểu Nhạc không hề thấy người mình luôn tâm niệm nữa, dù tan học rồi cũng không biết tìm người ta ở nơi nào.

Cậu rất nhớ anh.

Dùng ngòi bút vẽ lên giấy, phác họa ra gương mặt nghiêng đẹp đẽ của Tống Nghệ Thiên, việc này cho dù có nhắm mắt lại cậu vẫn thuộc lòng từng nét bút.

Cậu nhớ anh, nhớ tới nỗi chỗ ấy cứ phát đau.

Hạ qua thu đến, thu tàn đông sang, Chung Tiểu Nhạc mộng xuân luôn chỉ thấy có mình Tống Nghệ Thiên. Khi cậu 12 tuổi, nằm mơ thấy Tống Nghệ Thiên để trần nửa thân trên quyến rũ, sau đó xuất tinh thì cậu đã hiểu vấn đề của mình rồi.

Cậu yêu Tống Nghệ Thiên.

Hơn nữa, cậu là gay bẩm sinh, không có thuốc chữa.

—oo00oo—

Năm hai cấp 3, hành tung của Tống Nghệ Thiên càng lúc càng bí ẩn, anh bắt đầu cúp học, tập tành hút thuốc, trở thành một học sinh hư hỏng trong mắt giáo viên.

Dù vậy, xung quanh Tống Nghệ Thiên vẫn có rất nhiều người. Trong thời kì mới lớn mơ hồ này, Tống Nghệ Thiên vốn đẹp trai hơn người, lại mang vẻ phóng khoáng, bất kham, là kiểu trai hư, vẻ ngoài vô cùng hấp dẫn, hệt như chứa muôn vàn Pheromone() trong người.

() Pheromone: hoocmon hấp dẫn sinh dục ở các loài côn trùng

Chung Tiểu Nhạc thu tất cả thay đổi của Tống Nghệ Thiên vào mắt. Tống Nghệ Thiên thực sự thay đổi, cậu cũng không màn Tống Nghệ Thiên có trở thành thanh niên hư hỏng không, nhưng khuôn mặt sáng lạn dương quang của anh giờ đã có thêm một mảng lớn sầu lo, có lẽ sẽ không thể quay lại là thiếu niên vô âu vô lo như trước kia được nữa.

Chung Tiểu Nhạc rất muốn hỏi anh đã gặp chuyện gì. Nhưng, cậu không dám, cũng không có tư cách đó.

Chung Tiểu Nhạc không giỏi ăn nói. Mấy năm qua, chỉ số IQ cao ngất của cậu chẳng liên quan gì đến khả năng giao tiếp – EQ, chỉ riêng việc cậu học chung trường tiểu học, trung học, thậm chí cả cao trung mà còn không nói chuyện với nam thần của mình quá mười câu là đủ hiểu. Ngoài Tống Nghệ Thiên ra, Chung Tiểu Nhạc thậm chí còn chưa gọi tên bạn học nào trong lớp.

Như vậy, một kẻ nhút nhát u ám, một kẻ buổi tối học thêm xong về nhà, đi ngang qua một hẻm nhỏ vắng vẻ chợt thấy nam thần của mình đang ngồi tựa vào tường, hẳn sẽ làm gì đây?

A: gian ***

B: khẩu giao

Chung Tiểu Nhạc đang đắn đo chọn A hay B trong lòng, lại vừa tập trung tưởng tượng kết quả, cuối cùng chỉ dám mở miệng, cứng nhắc nói: "Anh không sao chứ?"

Nhìn theo hướng giọng nói phát ra, Tống Nghệ Thiên ngẩng đầu lên, ánh sáng mờ mờ của đèn đường chỉ giúp anh thấy rõ được kiểu tóc và cái mắt kính dày côm, nhận ra là cái đuôi nhỏ kia, anh tùy tiện giờ tay chào.

"À, biến thái, chỗ này cậu mà cũng theo tới được, kẻ cũng lợi hại lắm."

"...Anh bị thương?" Chung Tiểu Nhạc hồi hộp đẩy mắt kính, thấy trên người anh có mấy chỗ bị thương, rách da, máu thấm loang lổ, có vẻ mới đánh nhau xong. Cậu nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

"Xùy, rõ ràng thế còn gì"

Hai người rơi vào cảnh im lặng, Chung Tiểu Nhạc đứng yên tại chỗ không đi, cuối cùng Tống Nghệ Thiên đành mở miệng phá tan bầu không khí gượng gạo này:

"Cậu đừng có rãnh rồi sinh nông nổi, trẻ ngoan giờ này nên về nhà đi..."

"Về nhà tôi đi."

Tống Nghệ Thiên ngờ vực mở to mắt: "Hả?"

"Về nhà tôi đi, tôi có hộp y tế" Chung Tiểu Nhạc cố gắng kiềm nén sự run rẩy hưng phấn trong giọng nói mình: "Cha mẹ tôi không có nhà, chỉ có mình tôi."

Tống Nghệ Thiên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Chung Tiểu Nhạc không gợn chút sợ hãi nào, khẽ gật đầu: "Được"

Tâm trạng căng thẳng của Chung Tiểu Nhạc cuối cùng cũng nói lỏng, cậu duỗi tay phải trắng nõn ra, chờ đợi phản ứng của Tống Nghệ Thiên. May mà anh cũng không từ chối, thời khắc tay nắm tay là một hồi tim đập dữ dội.

Tống Nghệ Thiên nhìn biệt thự xa hoa trước mắt, nhin không được cười nói: "Không ngờ cậu còn là một công tử giàu có, lâu giờ giấu kín ha"

Chung Tiểu Nhạc không nói gì, yên lặng lấy dép lê cho anh, vốn định mang Tống Nghệ Thiên vào phòng mình nhưng chợt nhớ tới đồng chân dung Tống Nghệ Thiên treo đầy tường, còn có đồng nhật kí rình trộm chất đầy bàn, bản nháp anh vứt đi, chai nước anh từng uống và đủ thứ đồ "Bí phẩm" không thể để lộ.

Tam thời đành đổi hướng, dẫn anh tới ngồi ghế sofa trong phòng khác, mở đèn, tìm hộp y tế, nghĩ một lát lại đi lấy cho Tống Nghệ Thiên lon nước ngọt ướp lạnh.

"Hi hi, cảm ơn."

Tống Nghệ Thiên không ngại ở nhà người ta, ngồi trên ghế sofa uống nước ngọt ừng ực. Chung Tiểu Nhạc nhìn cổ họng xinh đẹp màu mật ong đang nhấp nhô, nhin không được nuốt nước bọt.

Cậu mang tới một thau nước ấm, ngồi chễm hễm cạnh Tống Nghệ Thiên, dùng khăn sạch giúp anh lau cát vụn quanh miệng vết thương. Động tác của cậu quá cẩn thận đi, vẻ mặt cũng cực kì chuyên chú, người thích náo nhiệt như Tống Nghệ Thiên thấy không quen, anh gãi gãi đầu, giọng mất tự nhiên nói: "Cậu không cần cẩn thận thế đâu, tôi da dày thịt chắc, một chút vết thương nhỏ này thì thấm tháp gì."

"Không sao, cứ để tôi làm"

Chung Tiểu Nhạc mím chặt môi, động tác thành thạo giúp anh khử trùng, bôi thuốc, dùng băng chống thấm nước quấn quanh vết thương, cho đến khi mọi thứ ổn thỏa mới đứng dậy, trên tác đã sớm dính đầy mồ hôi hột.

“Cậu đã từng học qua mấy chuyện này?” Tống Nghệ Thiên đã buông cảnh giác với Chung Tiểu Nhạc xuống, thái độ thoải mái trò chuyện với cậu.

“Mẹ tôi là bác sĩ nên đã quen làm mấy chuyện này”

“Ba mẹ cậu không ở chung với cậu, một mình cậu sống thế nào?”

“Bọn họ đi công tác rồi, tôi tự nấu cơm, cuối tuần có đi làm thêm.”

Cứ hỏi một đáp một như vậy, Chung Tiểu Nhạc đã xoắn xít tới mức mồ hôi ướt hết cả tay, mũi mấp máy tham lam hít hơi thở của anh. Đây là lần đầu tiên cậu được gần Tống Nghệ Thiên đến vậy.

Tống Nghệ Thiên thấy đáng vẻ căng thẳng của cậu, cũng không biết nên nói gì. Anh khẽ chuyển động đôi tròng mắt đen bóng, mạnh tay gỡ cặp kính què mùa của Chung Tiểu Nhạc xuống. Chung Tiểu Nhạc kinh ngạc, hình ảnh trước mắt lơ mơ không rõ nhưng nghĩ tới người gỡ mắt kính là Tống Nghệ Thiên thì cậu cố gắng không giật lại.

Hơi thở ấm áp của Tống Nghệ Thiên phủ lên mặt cậu, mang tới một cảm giác xốn xang như gió biển xông tới tận óc. Hơi thở của hai người hòa cùng một chỗ khiến bầu không khí cũng hơi hướm ngọt ngào. Chỉ chốc lát sau, Tống Nghệ Thiên mở miệng: “Biến thái này, cậu trông cũng được lắm đấy.”

Tống Nghệ Thiên nghiêng đầu đánh giá, trả mắt kính lại cho Chung Tiểu Nhạc, cười thoải mái: “Cậu xem, cậu có đầu óc tốt, nhà có tiền, ngoại hình cũng rất được, sao lại có cái tính thối nát thế?” nghĩ một chút lại bổ sung: “Sở thích cũng quá quái dị đi. Cậu từ rày về sau đừng có theo tôi nữa được không?”

“Chung Tiểu Nhạc” cậu nhảm chán lặp lại lần nữa.

“Được rồi, ‘biến thái’ phù hợp với cậu hơn.” Tống Nghệ Thiên hơi nheo mắt, khiến khuôn mặt lộ chút nét ngây thơ.

Biết thái, ở thì biến thái, dù sao cũng là biệt danh Tống Nghệ Thiên cho mình, Chung Tiểu Nhạc không hề có khí phách, lập tức chấp nhận.

“Đã trễ vậy rồi, người nhà anh không lo sao?”

“Tôi không về có khi họ lại vừa lòng hơn.” Tống Nghệ Thiên tự giễu.

Chung Tiểu Nhạc không dám hỏi nhiều, cẩn thận quan sát vẻ mặt anh: “VẬY anh ở lại đi?”

“Ờ...cậu không phiền là được.”

“Tôi đi pha nước tắm cho anh, áo ngủ thì mặc tạm áo ba tôi, nội y dùng của tôi được không?”

“Ừ, cảm ơn.”

Tống Nghệ Thiên đứng dậy đi theo, lúc này mới phát hiện Chung Tiểu Nhạc mới năm trước còn thấp hơn mình nửa cái đầu giờ chẳng biết lúc nào đã ngang bằng mình rồi, nghĩ thầm tên nhóc này còn nhỏ hơn mình một hai tuổi, đúng là dậy thì nhanh quá đi.

Nhược công tu dưỡng -3

3. Chương 3

Edit: Sa Nguyên

Tiếng nước rào rào trong phòng tắm kể bên dội vào lòng Chung Tiểu Nhạc, làm nhiễu loạn suy nghĩ của cậu.

Âm thanh kỳ diệu dường như có nhịp điệu riêng, hấp dẫn đến mức cậu hận không thể lập tức nhào vào, nhìn xem thân thể kia có đẹp như trong ảo tưởng của cậu hay không — thậm chí, cậu còn muốn đích thân liếm đi từng giọt nước trên người anh.

Khẽ thở dài một hơi, Chung Tiểu Nhạc buông bút bi trong tay xuống, bài tập trước mặt mãi không thêm được chữ nào, cậu thần thờ, mãi đến khi tiếng nước dần nhỏ lại, không lâu sau, cửa phòng bị gõ vang.

“Này, tôi tắm xong.”

Chung Tiểu Nhạc vội vàng đứng dậy, bởi vì quá mức gấp gáp mà thiếu một chút vấp vào ghế tựa té lăn, đi ra khỏi phòng trước khi người kia chưa kịp phá cửa vào. Tống Nghệ Thiên mặc bộ áo ngủ màu xanh đậm vừa dày vừa rộng, xương quai xanh tinh xảo thấp thoáng, tóc ngắn ẩm ướt dựng lên rồi tung, hai má hồng hào ngon miệng, khuôn mặt cứng rắn cũng mềm mại đi không ít, Chung Tiểu Nhạc nuốt một ngụm nước bọt, nghe ra mùi sữa tắm thơm ngát rất quen thuộc trên người anh, lòng bối rối không hiểu vì sao.

“Quần áo có vừa không?”

Tống Nghệ Thiên cuốn gọn ống tay áo hai lần, cười hì hì nói: “Tạm tạm, quần lót hơi rộng.”

“...” Chung Tiểu Nhạc cho rằng đây là một khích lệ.

Cậu nhìn người trước mặt còn ôm mớ quần áo bẩn trong tay, vo lại thành một đống, liền không nhịn được mở miệng: “Quần áo đó để tôi đem giặt giúp anh.”

“A? Không cần phiền vậy đâu.” Tống Nghệ Thiên hơi ngượng ngùng.

“Không có gì, dù gì cũng có máy giặt, tôi cũng phải giặt đồ của tôi, dùng máy sấy qua đêm là khô.”

Tống Nghệ Thiên suy nghĩ chốc lát, cũng biết ngày mai mình ra ngoài mặc quần áp vừa bẩn vừa dính máu nhìn sẽ dọa người, vì vậy sáng khoái giao phó đống quần áo bẩn trong tay cho Chung Tiểu Nhạc.

Chung Tiểu Nhạc để Tống Nghệ Thiên ở phòng khách chơi game PS4 giết thời gian, còn mình thì ôm quần áo đi vào phòng giặt, cậu không có ý định mở máy giặt, mà chịu khó hứng đầy một thau nước, kéo một cái ghế nhỏ ra, ngồi xuống vò tay cho quần áo ra thật nhiều bọt xà phòng.

Đối với Chung Tiểu Nhạc mà nói, đây là thời điểm cực kỳ vui sướng, trong tay là nội y của người mình yêu, không cần lén lén lút lút, trên đó còn phảng phất mùi của anh còn lưu lại, cậu tỉ mỉ giặt sạch chỗ áo quần này, bản thân thì ướt đầm mồ hôi.

Đem ‘gần hết’ quần áo đã giặt sạch sẽ nhét vào máy sấy khô xong xuôi, Chung Tiểu Nhạc cuối cùng thở mạnh một cái.

Đúng vậy, là ‘gần hết’.

Trong lòng bàn tay của Chung Tiểu Nhạc vẫn còn nắm chặt quần lót của Tống Nghệ Thiên, đây là một chiếc quần màu trắng bằng vải thun rất bình thường. Cậu không giặt nó, suy nghĩ kỳ dị nào đó trong lòng cậu như một cái cây bén rễ ngày càng sâu, nó liên tục đầu độc Chung Tiểu Nhạc, làm cho cậu còn chưa kịp ngẫm nghĩ thì chút đạo đức còn lại đã bị dục vọng xấu xa nuốt chửng.

Tống Nghệ Thiên nói đúng, cậu là một tên biến thái.

Chung Tiểu Nhạc vừa nghĩ như thế, vừa nhét quần lót vào túi, trốn về phòng mình.

Đêm đó, vào lúc thanh vắng, Chung Tiểu Nhạc khóa kỹ cửa phòng, nằm trên giường, một tay run rẩy vuốt ve tính khí đang từ từ trưởng lớn của mình, một tay cầm lấy quần lót của Tống Nghệ Thiên, vùi mặt vào nó, cánh mũi phập phồng. Hương vị nam tính của Tống Nghệ Thiên, còn có mùi tanh, làm cho tính khí vốn dĩ to lớn hơn người thường của cậu cương ra, đỉnh chóp chảy ra vài giọt chất lỏng.

Chung Tiểu Nhạc vốn không có cách nào dừng hành động *** loạn của mình, cậu mơ tưởng đến thiếu niên ngủ phòng bên, nhưng lại sợ tiếng rên rỉ sung sướng của mình làm người ta tỉnh giấc. Thế nên cậu đành dùng răng cắn chặt một góc chăn, trong miệng mơ hồ lẩm bẩm tên của Tống Nghệ Thiên.

Cậu thật muốn hôn môi anh, vuốt ve anh và còn làm nhiều nhiều hơn nữa. Chung Tiểu Nhạc nỗ lực tưởng tượng, khoái cảm nơi bụng dưới chống chất lên, cuối cùng làm cho cậu không nhịn được bắn ra một lượng chất lỏng lớn sền sệt, dịch thể nhiều xuống từ từ làm ướt vải giường. Cậu buông quần lót ra, dùng bàn tay còn sạch của mình cẩn thận vuốt thẳng nó lại sau khi bị chính mình vùi dập cho nhăn nheo, rồi lại tỉ mỉ massage qua một bên, cuối cùng mới thở hồng hộc nằm ngửa trên giường.

Bình ổn hơi thở rồi, cậu mới đỏ mặt chạy vào buồng tắm dùng nước lạnh từng lần từng lần một cọ rửa hạ thể dính nhớp của mình, đổi lại vải giường, trắng đêm không thể ngủ.

Ngày mai, Chung Tiểu Nhạc rửa mặt xong xuôi ra khỏi phòng đã phát hiện Tống Nghệ Thiên thức dậy trước, đang đứng trong bếp xào nấu nẫu nẫu cái gì.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tống Nghệ Thiên xoay người lại, nhìn thấy Chung Tiểu Nhạc, anh rộng rãi nở nụ cười xán lạn, ngay sau đó bưng ra hai bát nóng hổi cùng hai đôi đũa đặt ngay ngắn trên bàn ăn, y như chủ nhà mà kêu Chung Tiểu Nhạc ngồi xuống.

“Khà khà, ngày hôm qua đã làm phiền cậu, đây là báo đáp.” Nói xong, Tống Nghệ Thiên không khách khí chút nào bắt đầu hút sồn sột phần mì của mình.

Đây chỉ là một bát nước dùng cùng ít mì sợi, phỏng chừng cũng chỉ nêm thêm chút muối dầu này nọ, bên trên còn trôi nổi vài khoanh hành lá, vậy mà nhìn ngon miệng dị thường. Chung Tiểu Nhạc nhìn dáng vẻ Tống Nghệ Thiên há to miệng ăn cực kì ngon lành, cậu cũng bắt đầu cảm thấy đói bụng cồn cào, thế là cúi xuống bắt đầu ăn.

Dù hương vị trong miệng khá nhạt nhẽo, Chung Tiểu Nhạc vẫn ăn vô cùng nghiêm túc, mỗi một miếng đều nhai thành bã mới nuốt xuống, bỗng nhiên đũa chạm tới thứ gì, cậu định thần nhìn lại, đó là một trái trứng chăn hình dáng xinh đẹp.

Tống Nghệ Thiên ừng ực uống vào mấy ngụm nước mì để trôi hết đồ ăn trong miệng xuống bụng, sau đó liếm môi một cái, mới đắc ý dào dạt mà nói: “Ngạc nhiên chưa!”

Chung Tiểu Nhạc phất chốc đã thấy mũi cay cay, lòng ấm áp tan chảy, từ khi hiểu chuyện đến nay, cha mẹ cậu chưa hề nấu cho cậu một bát mì thế này.

Cậu cảm ơn lí nhí, một đũa mì một đũa trứng, ngay cả nước mì cũng uống hết, không chừa lại thứ gì.

Kết quả bát đũa vẫn là Chung Tiểu Nhạc đem đi rửa, Tống Nghệ Thiên dựa vào ghế sa lon như con mèo lười, đợi thức ăn tiêu hoá một chút liền đòi về. Chung Tiểu Nhạc tuy là rất không muốn, cũng chỉ có thể lẳng lặng lấy quần áo đã phơi khô ra đưa cho anh.

“... Xin lỗi.” Chung Tiểu Nhạc mặt đỏ lên, còn hơi cúi đầu, giống như không dám nhìn vào mắt người đối diện.

“A?” Tống Nghệ Thiên không rõ vì sao.

“... Hôm qua giặt quần áo, không cẩn thận... làm hư quần lót.”

Tống Nghệ Thiên nghe đối phương nói càng lúc càng nhỏ giọng, chỉ cảm thấy là vì cậu ta hổ thẹn, cũng không ngờ tới chuyện khác, thế là đứng đưng mà vỗ vỗ vai Chung Tiểu Nhạc nói: “À, không sao đâu, một cái quần lót thôi mà, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Chung Tiểu Nhạc không lên tiếng, nhìn Tống Nghệ Thiên thu xếp chu chỉnh, sau đó đưa anh ra cửa.

“Biến thái, tôi thấy cậu có vẻ không tệ, sau này đừng có lén lén lút lút, chúng ta kết bạn đi ha?”

“Được.”

Thấy cậu đáp ứng cấp tốc như thế, Tống Nghệ Thiên nhanh chóng nở một nụ cười ấm áp: “Khà khà, dung mạo cậu rất vừa mắt, đừng có âm trầm u ám vậy, cả ngày cau có như thế, khó trách không ai chịu tới gần.”

“Được.”

Nhìn anh rời khỏi tầm mắt mình, Chung Tiểu Nhạc đứng rất lâu bên ngoài cửa, ánh mắt không rời khỏi đường chân trời ấy. Từ tối hôm qua đến giờ cậu thu được quá nhiều kinh hỉ, đầu óc nhất thời khó mà thích nghi.

Hơn nữa Tống Nghệ Thiên nói cậu vừa mắt, hai má trắng nõn của Chung Tiểu Nhạc hơi ửng hồng, tim như thiếu nữ âm âm rung động.

Cậu quyết định ngày hôm nay đi sửa tóc, có lẽ còn có thể thay kính mắt.

—oo00oo—

Chung Tiểu Nhạc sống mười lăm năm, còn năm tháng nữa là qua mười sáu, bây giờ bỗng nhiên được nổi tiếng.

Chung Tiểu Nhạc bước vào trường học, bước vào lớp, vẫn âm thầm ngồi vào chỗ đọc sách, một nữ sinh cậu không thể nhớ tên tiến đến bên cạnh, đỏ mặt nói: “Vị bạn học này, nơi này là lớp của bọn tôi.”

Chung Tiểu Nhạc lạnh nhạt thuận miệng trả lời: “Cũng là lớp của tôi.”

“...”

Không đến một ngày, cả lớp đều biết trong lớp của bọn họ không chỉ có bạn học xuất sắc nhất, mà còn có bạn học có dung mạo dễ nhìn nhất.

Mà mấy chuyện đồn đãi thế này vốn dĩ lại là chuyện được học sinh bàn tán nhiều nhất dưới sân trường, tốc độ lan truyền cũng thật nhanh.

Ngày thứ hai, đã có vài nữ sinh lớp kế bên vì nghe danh mà đến, lén lút nấp bên cửa sổ vừa cười hì hì vừa đánh giá Chung Tiểu Nhạc đang nghiêm chỉnh xem sách, nhìn thấy cậu đứng dậy, các nữ sinh liền như ong vỡ tổ mà chạy mất.

Không thể không nói, danh tiếng thật sự có ma lực, Chung Tiểu Nhạc lúc xưa bị người khác đánh giá là sào tre, bây giờ trở thành thon dài hoàn mỹ.

Chung Tiểu Nhạc quanh năm không bước chân ra khỏi cửa, sắc da tái nhợt, sống mũi thẳng tắp, cặp mắt đào hoa xinh đẹp lại ẩn chứa lạnh lùng xa cách, ngày thường tuy rằng nghiêm túc thận trọng, đối xử với bạn bè rất lịch sự, nói chuyện không thất thố, ngay cả cách cầm bút cũng chuẩn đến khó mà tin nổi.

Những chi tiết nhỏ như thế ngày trước bị người ta bỏ lơ, lúc này lại biến thành hào quang dát lên người cậu..

Chung Tiểu Nhạc vốn dĩ bị xem là u ám khó gần biến thành người tâm tư cao thâm, im lặng ít nói giờ lại được xem là chừng chặc khiêm tốn.

Như vậy tiếng lành đồn xa cùng với tam sao thất bản, Chung Tiểu Nhạc nghiêm nhiên biến thành hot boy của trường.

Nhược công tu dưỡng – 4

4. Chương 4

Edit: Phong Lữ

Dù vậy, đối với Chung Tiểu Nhạc mà nói, sự nổi tiếng cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Cậu vẫn tiếp tục cuộc sống thường ngày nhàm chán của mình:

Sáng sớm: đọc sách, nói đúng hơn là mượn cơ đọc sách để rình trộm Tống Nghệ Thiên.

Đi học: mượn cơ nghe giảng để ý *** Tống Nghệ Thiên.

Tan học: mượn cơ làm bài để tiếp tục rình trộm Tống Nghệ Thiên.

Còn giờ nghỉ trưa và ra chơi, đó là thời gian để một tên cuồng bám đuôi quang minh chính đại, mặc kệ gió mưa thực hiện bốn phận.

Không, cậu đã từ một tên cuồng bám đuôi thành công thăng chức thành tiểu tùy tùng.

Chung Tiểu Nhạc lặng yên đi theo bên cạnh Tống Nghệ Thiên. Cậu không xen vào cuộc trò chuyện của Tống Nghệ Thiên với bạn bè anh, vả lại cậu cũng không giỏi giao tiếp nên sau đó chỉ có thể tỏ cái vẻ mặt cao quý lãnh diễm, yên lặng ngồi nghe. Lời của những người khác toàn như gió thoảng bên tai, cậu chỉ tham lam thu vào mắt tất cả hành động nhỏ nhặt của anh, trong lòng như có gió thổi qua khiến tim xốn xang, phổi nhiều loạn.

Và Tổng Nghệ Thiên cũng chấp nhận hành vi của cậu, mới đầu còn cố giới thiệu Chung Tiểu Nhạc cho bạn bè mình nữa, nhưng đáng tiếc là Chung Tiểu Nhạc như cái hũ nút, ngoại trừ lúc đi theo Tổng Nghệ Thiên có nói được vài câu ra thì người khác ai cũng bị khí chất ‘miễn lại gần’ của cậu dọa chạy mất.

Hai người có ngoại hình tương phản nhưng đều đẹp, đứng với nhau thành cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Một người thanh tú thon thả, một người đẹp trai xán lạn, không những không nghịch mắt mà còn đẹp đến hài hòa, hơn nữa bọn họ thường ngày lại luôn như hình với bóng bên nhau. Chung Tiểu Nhạc đơn phương nghĩ.

Điều duy nhất khiến cậu không hài lòng là xung quanh mình trở nên náo nhiệt quá mức. Những bạn học không biết tên cũng nhiệt tình thái quá rồi.

Dường như mọi người rất hứng thú với sinh hoạt cá nhân và sở thích của cậu. Đương nhiên Tổng Nghệ Thiên không thuộc nhóm này.

Tuy không có ai dám trực tiếp trò chuyện với cậu, nhưng việc luôn bị ánh nhìn bao vây khiến Chung Tiểu Nhạc không thể lấy bản vẽ thân thể *** đang vẽ dở ra, cũng không dám ngồi tại chỗ viết nhật kí quan sát Tổng Nghệ Thiên như thường lệ.

Sau khi tan học, trên sân vận động.

Chung Tiểu Nhạc ngồi trên ghế đá ở rìa sân, xung quanh là đám nữ sinh đang hưng phấn hò hét. Điều này khiến cậu hơi nhức đầu. Lúc này, Tổng Nghệ Thiên trên sân bóng vừa thực hiện một động tác vòng sang phải đẹp mắt, vượt qua hàng phòng thủ của đối phương, bóng trong tay tài tình tung vào rổ.

Màng nhĩ của Chung Tiểu Nhạc mém bị tiếng hoan hô hại thủng.

Đương nhiên cũng có một số nữ sinh tới vì Chung Tiểu Nhạc. Các cô đứng lẫn trong đám đông, len lén nhìn, Ánh hoàng hôn đỏ hồng len qua kẽ lá, phủ lên nét mặt thanh tú của Chung Tiểu Nhạc. Ánh sáng và cảnh vật vô cùng đẹp đẽ, hết như một bức họa. Các thiếu nữ đỏ mặt ngắm Chung Tiểu Nhạc, trong lòng rối loạn suy đoán rốt cuộc trong lòng cậu là những nỗi u buồn đẹp đẽ, thâm sâu khó dò nào.

Nhưng thực chất Chung Tiểu Nhạc đang nghĩ gì?

Cậu muốn gửi bộ đồ tắm mồ hôi kia lần nữa, nghĩ tới cái quần lót mình lừa được, nghĩ tới vòng eo nhỏ nhắn dẻo dai trong quần áo, lộ ra theo từng động tác, cậu còn muốn thay thế cái sàn để liếm hết sạch từng giọt mồ hôi Tổng Nghệ Thiên nhiều xuống.

Chung Tiểu Nhạc không rõ lắm về bóng rổ nên mọi sự chú ý đều tập trung vào cặp mông vĩnh viễn được quần thể thao bao lấy của Tổng Nghệ Thiên xem tròn thế nào, vĩnh ra sao, khi Tổng Nghệ Thiên chạy lấy đà nhảy thì nảy lên một cái, quần thể thao ướt mồ hôi ôm sát da thịt, khiến đường cong của mép quần lót lộ ra rõ rệt.

Chung Tiểu Nhạc phân vân không biết nên ngăn máu mũi sắp chảy ra hay nên che thân dưới vồn không thuộc phạm vi kiểm soát của lí trí.

Đây là một khoảng thời gian vừa đau khổ cũng vừa sung sướng. Sau cùng, hoàng hôn lụi dần, chỉ còn một ít ánh đỏ rực từ xa xa, trăng lưỡi liềm đã lên ở chân trời, tỏa ánh sáng nhàn nhạt.

Người đến xem cũng từng tốp từng tốp rời khỏi sân bóng rổ, Tổng Nghệ Thiên và đồng đội vỗ tay hoan hô chiến thắng, sau khi tạm biệt, xoay người đi tới bên Chung Tiểu Nhạc đang ngồi một mình trên ghế đá. Anh đặt mông ngồi xuống, ngửa đầu cười nhẹ vài tiếng:

“Hôm nay lại phiền cậu trông chừng balo nữa, cảm ơn nha biến thái.”

Chỉ khi có mỗi hai người họ ở riêng, Tổng Nghệ Thiên mới vô tâm vô phé gọi Chung Tiểu Nhạc là ‘biến thái’.

“Không có gì” trên phương diện nào đó, Chung Tiểu Nhạc cũng rất thích nghe anh gọi mình như thế, giống như đang nhắc nhở cậu là một tên biến thái hết thuốc chữa và ai là người khiến cậu thành kẻ bệnh hoạn như thế.

Tổng Nghệ Thiên lẳng lặng hưởng thụ gió đêm hiu hiu mát trong chốc lát. Nói thật, khi ở cùng Chung Tiểu Nhạc rất khác khi ở với người khác, cả người dường như an tĩnh lại, đầu óc trống rỗng, chuyện gì cũng có

thể nói với cậu ta. Tổng Nghệ Thiên cũng không biết cảm giác tình tưởng này từ đâu mà có. Cũng chẳng biết bắt đầu từ khi nào, anh đã bắt đầu quen việc có một cái đuôi luôn bám theo mình. Nếu có ngày đầu óc Chung Tiểu Nhạc bình thường trở lại, đổi tính, không đi theo anh nữa, có lẽ Tổng Nghệ Thiên sẽ thấy cả người khó chịu mất.

“Biến thái này, cậu không có sở thích gì sao?”

Chung Tiểu Nhạc nghiêm túc suy nghĩ, sở thích của cậu à, chẳng hạn như nhật kí quan sát nam thần, tập hợp từng biểu cảm trong nháy mắt của nam thần, ý *** nam thần. Nói chung, với Chung Tiểu Nhạc, yêu Tổng Nghệ Thiên là một chuyện vui vẻ.

“...Chắc là vi phân với tích phân” dĩ nhiên, cậu không thể nghĩ gì nói nấy được.

“Phì, không hổ là giỏi nhất khối, ngay cả sở thích cũng không giống ai.” Tổng Nghệ Thiên bị chọc cười, anh cười rất thoải mái, sau đó ánh mắt lóe sáng, đứng lên, vươn tay về phía Chung Tiểu Nhạc: “Biến thái, tôi dạy cậu chơi bóng rổ nha, được không?”

Chung Tiểu Nhạc chưa bao giờ từ chối yêu cầu gì của Tổng Nghệ Thiên, nắm tay anh đứng lên: “Được”

Tổng Nghệ Thiên nhặt quả bóng rổ đã hơi bẩn lên, làm mẫu động tác ném bóng vào bảng rổ, cơ bắp rắn chắc dẻo dai trên người hơi nhô ra, khiến Chung Tiểu Nhạc nhìn không chớp mắt.

Sau khi được làm mẫu hai lần, Chung Tiểu Nhạc không do dự nhặt quả bóng rổ dính đầy bụi lên, tạo dáng ra vẻ nhồi nhồi vài cái.

Tổng Nghệ Thiên bỗng nổi hứng đùa cợt, giúp cậu chỉnh lại vài lỗi tư thế rồi bảo Chung Tiểu Nhạc ném vào rổ thử xem.

Nhưng không ngờ, lần nào Chung Tiểu Nhạc ném nếu không quá yếu, không tới nổi rổ thì cũng là dùng quá sức, bóng đập vào bảng rổ rồi văng ra, khiến Tổng Nghệ Thiên hết lần này tới lần khác phải can ngăn rồi giảng lại.

“Biến thái, cậu ít rèn luyện thể lực quá rồi. Một thằng con trai mà sức yếu như vậy, còn không có chút cơ bắp nào, coi coi có giống ai không.”

Giọng nói mang chút tức giận của Tổng Nghệ Thiên vào tai Chung Tiểu Nhạc thì chẳng khác gì tiếng nhạc từ thiên đình vọng lại.

Nửa đi, hãy mang em nữa đi!

Tư tưởng lệch lạc khiến Chung Tiểu Nhạc càng cố tình ném bóng sai cách, nhìn quả bóng hết lần này tới lần khác dội ngược lại, để nghe giọng mắng nhiếc oán giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Tổng Nghệ Thiên

Đây đại khái là thứ mang tên hèn hò phải không, Chung Tiểu Nhạc thầm hạnh phúc, nghĩ trong lòng. Cô nam quả nam, đêm hôm thanh vắng, cùng nhau vận động kịch liệt, còn không phải sao?

Sau cùng, người chịu thua trước là Tổng Nghệ Thiên. Anh thờ hồng học, dùng tay véo hai má của Chung Tiểu Nhạc để trút giận, Chung Tiểu Nhạc cũng chiều theo để mặt cho anh véo, thì thầm hỏi: “Lần sau dạy tôi nữa được không?”

“Dạy cái beep”

“...”

Tổng Nghệ Thiên không muốn thấy bộ mặt tan nát, hận không thể vì mình mà cố gắng hơn của tên ngốc nào đó, thế nên bèn tức giận nói: “Được rồi, lần sau mà cậu còn ngốc như vậy thì tôi không thêm dạy nữa đâu!”

“Cảm ơn nhiều.” Chung Tiểu Nhạc mỉm cười nhẹ nhàng nhưng rất chân thành với Tổng Nghệ Thiên.

Đêm đó, Chung Tiểu Nhạc lấy trong ngăn tủ ra một túi bảo vệ thức ăn, trong đó là cái quần lót màu trắng Tổng Nghệ Thiên từng mặc, không màn đến cánh tay đau nhức, cậu hăng hái vuốt ve nó.

Nhận thấy mùi anh lưu lại càng lúc càng nhạt, Chung Tiểu Nhạc si mê ảo tưởng, nếu có thể dính lên người anh, muốn làm gì thì làm thì tốt quá rồi nhưng nghĩ lại cũng thấy bản thân đúng là đồ mơ mộng hão huyền.

Như bây giờ đã rất tốt, vậy là đủ quá rồi.

—oo00oo—

Tống Nghệ Thiên vừa vận động thể lực xong, nhận lấy chai nước khoáng từ tay Chung Tiểu Nhạc, dốc ừng ực vào miệng, không đếm xỉa đến ánh mắt thất vọng của những cô gái đang cầm khăn mặt và nước xung quanh. Anh duỗi tay, khoác vai Chung Tiểu Nhạc tựa nghỉ mệt.

“Cảm ơn, người anh em, phiền cậu đỡ tôi chút.”

“Không sao đâu.”

“Tôi nhớ cậu cũng rất được mến mộ nha, hôm bữa còn thấy nữ sinh gửi thư tình cho nữa kìa, khả kìa.”

“Tôi từ chối rồi.”

Chung Tiểu Nhạc chỉ đẩy mắt kính, chẳng mấy hứng thú với chủ đề này.

Tống Nghệ Thiên ngênh ngang sải tay sải chân thoải mái nằm lên thảm cỏ, kéo Chung Tiểu Nhạc cùng nằm xuống: “Cậu cũng hiểu nhỉ, con gái đôi khi rất phiền phức.”

“Đúng vậy” Chung Tiểu Nhạc nghe những lời này, bỗng thấy lòng rung động.

“Đối xử với mấy nhỏ đó tốt quá cũng không được mà tệ quá cũng không xong, nói hơi nhiều chút là hiểu lầm liền, còn động tí là khóc. Chậc chậc, chả hiểu mấy đứa con gái ấy đang nghĩ cái gì!” Tống Nghệ Thiên lăm bà lăm bầm.

Chung Tiểu Nhạc nhớ ra trong trường gần đây xuất hiện rất nhiều cặp tình nhân, mỗi lúc tan học hay ra chơi đều có thể thấy bọn họ trai gái tình tứ nắm tay, cậu nhin không được hỏi: “Vậy anh sẽ quen với nữ sinh nào đó?”

“Hả?” Tống Nghệ Thiên gỡ gỡ đầu tóc vốn rất ngắn của mình vài cái: “Không đâu, không có hứng.”

Vậy là tốt rồi, Chung Tiểu Nhạc hài lòng nghĩ.

Nhưng mới qua vài tháng, Tống Nghệ Thiên đã nuốt lời rồi.

Chung Tiểu Nhạc nhìn người mình yêu ngại ngần nắm tay một nữ sinh, đó là vẻ mặt vui vẻ ngượng ngùng cậu chưa từng thấy trước giờ.

Thiếu niên cao lớn đẹp trai, thiếu nữ như chim nhỏ nép vào người, một đôi trai tài gái sắc, mười ngón đan xen, tay nắm tay đi trên đường tạo thành một bức tranh đẹp để hoàn mỹ.

Chỉ có mình Chung Tiểu Nhạc bị ngăn cách bên ngoài bức tranh kia.

Phong Lữ: bắt đầu hơi ngược Nhạc biến thái siêu M (

Nhược công tu dưỡng-5

5. Chương 5

Edit: Phong Lữ

Chung Tiểu Nhạc có thể chôn sâu tình cảm khác thường này vào tận đáy lòng, cũng có thể yên lặng chờ đợi bên cạnh, không quấy rầy tới cuộc sống của anh. Thậm chí, cậu còn ảo tưởng có thể làm anh em với Tống Nghệ Thiên suốt đời, cậu chỉ cần ít ỏi thể thời.

Nhưng cô bé kia hết như một viên đá bất ngờ bay đến, quấy động mặt hồ tĩnh lặng, cũng nên cho Chung Tiểu Nhạc một cú choáng váng đầu óc.

Tống Nghệ Thiên với cậu là một vị thần, chỉ có thể đứng từ xa nhìn, không thể cưỡng ***-ý *** là ngoại lệ-là người được ánh sáng tô điểm, hoàn mỹ không tì vết. Nhưng, giờ đây lại có người được chạm vào thỏa

thích, thậm chí còn độc chiếm nụ cười ấm áp kia. Điều này khiến Chung Tiểu Nhạc vừa tức giận vừa ghen ghét, trong lòng lại bắt đầu nhen nhóm một ngọn lửa nhỏ.

Nhờ đâu mình cũng có thể có cơ hội...

Ý niệm này dần dần bén rễ đâm chồi trong lòng Chung Tiểu Nhạc.

Chung Tiểu Nhạc cùng Tống Nghệ Thiên đi về nhà như thường lệ, ánh nắng chiếu vào bọn họ tạo ra cái bóng thật dài đằng sau. Chung Tiểu Nhạc im lặng chăm chú nghe anh kể với mình chuyện thú vị gì trong trường. Giọng Tống Nghệ Thiên tràn đầy phấn khích khiến người nghe cũng hứng khởi theo, tới tận lúc Tống Nghệ Thiên nói mệt rồi, Chung Tiểu Nhạc mới nhẹ nhàng mở lời.

“Cô đó là bạn gái anh à?”

“Gì hả?” Tống Nghệ Thiên hơi sững sốt chút, trên mặt lộ ra chút nét ngượng ngùng: “Bị cậu thấy rồi à”

Câu này chẳng khác nào lời thừa nhận, mắt Chung Tiểu Nhạc ánh lên một mảng tối tăm: “Anh thích cô ta?”

Tống Nghệ Thiên càng ngại hơi, hệt như cậu nhóc lần đầu biết yêu, anh sờ sờ mũi giấu đi vẻ ngại ngùng, có vẻ thẹn quá hóa giận mà nói: “Hỏi ba cái chuyện này làm gì, cậu ăn no ngủ ngon rồi hả!”

Chung Tiểu Nhạc biết lúc này đây đã không thể khống chế được bản thân mình, con người luôn tỉnh lặng kiểm chế tình cảm đang từ từ tan vỡ, khi lý trí còn chưa kịp ngăn cản, lời nói không bình thường đã thoát ra.

“Không thể chia tay sao?”

“Nói gì hả?!”

“Tôi không thích cô ta”

Tống Nghệ Thiên hơi gắt gỏng, cao giọng nói: “Bố cần mày thích hay không à!”

“...Tôi không thích cô ta”

Tống Nghệ Thiên ban đầu cũng chỉ định cân nhắc quen thử cô bé kia, trùng hợp cô bé kia cũng thích anh nên hai người tự nhiên kết giao. Thế cho nên cũng không phải kiểu ‘không phải cô ấy thì không yêu được’ hay yêu chết đi sống lại, nên càng không thể vì một người quen chưa tới một tháng mà trở mặt với anh em được.

Nhưng nhìn Chung Tiểu Nhạc đứng yên trước mặt, nhìn khuôn mặt trắng trẻo vẫn bình lặng không gợn chút sợ hãi, tròng mắt đen láy mang theo lãnh ý nhìn mình không chớp mắt, Tống Nghệ Thiên phát cáu rồi. Người ta nói lòng phụ nữ khó dò như kim chìm đáy biển, nào ngờ lòng biển thái cũng chẳng thua gì, anh bực bội nói một hơi: “Tao thích đấy, sao nào?”

“...”

Chung Tiểu Nhạc cắn chặt răng, cắn chặt tới mức lợi nhói đau, đầu óc cậu rối loạn thành một cục, làm sao cũng không thể nói thành một câu trọn vẹn, thế nên chỉ có thể lặp lại lần thứ ba: “Tôi không thích cô ta.”

Tống Nghệ Thiên vừa giận vừa gấp, hận không thể bóp não tên đầu gỗ này ra xem bên trong chứa cái gì, anh nghiêng răng uy hiếp: “Mày dám lặp lại lần nữa coi. Cậu mày vẫn không thích cô ta đó?”

Tưởng tượng hậu quả sau khi nói cậu sẽ không chịu nổi, Chung Tiểu Nhạc yên lặng nghĩ, chọn cách im lặng.

Không biết nói gì hơn, Tống Nghệ Thiên hết cách, chỉ hừ một tiếng, nói thêm một câu rồi sải bước bỏ đi.

“Đệt, đéo thể hiểu nổi.”

Còn Chung Tiểu Nhạc chỉ đứng yên nhìn bóng lưng Tống Nghệ Thiên, hệt như cá chết đuối. Cậu muốn đuổi theo nhưng chân giống như đã mọc rễ, không thể di chuyển.

Gần đây, trong trường của bọn họ nghe đồn hai người nào đó cãi nhau rồi. Vì bọn họ từng như một đôi song sinh, cả ngày như hình với bóng bên nhau, thế mà hôm nay bên cạnh Tống Nghệ Thiên lại thiếu một Chung Tiểu Nhạc

Cũng không hẳn là thiếu, chẳng qua Chung Tiểu Nhạc chỉ vất vả cố gắng từ vị trí cạnh Tống Nghệ Thiên lùi ra xa hơn mười mét, từ xa tiếp tục công cuộc rình trộm Tống Nghệ Thiên. Nhưng Chung Tiểu Nhạc bây giờ đã khác xưa, không còn là nhân vật phụ nhỏ bé trong suốt nữa, thế là những học sinh xung quanh đều bày vẽ nhiều chuyện xem Chung Tiểu Nhạc ‘tủi thân’ theo sát sau Tống Nghệ Thiên. Bóng dáng thon thả gầy yếu có vẻ cực kì bi thương trống vắng.

Một đám nữ sinh nổi lên tình yêu của người mẹ, lập tức xem Chung Tiểu Nhạc là nạn nhân bị ngược thân ngược tâm, dùng ánh mắt căm ghét cực độ nhìn tra nam Tống Nghệ Thiên

Dù Tống Nghệ Thiên là một người thần kinh thô nhưng bị nhìn với ánh mắt ‘nóng bỏng’ như muốn lẳng trì thì cũng khá khó chịu. Nhưng lần này, anh vẫn ngang nhiên ở bên cô bạn gái, không quan tâm tới sự tồn tại của cái đuôi nhỏ phía sau như ngày trước đã từng.

Tuy anh đã hết giận lâu rồi nhưng bản tính duy ngã độc tôn khiến anh không thể xuống nước đi xin lỗi làm hòa với Chung Tiểu Nhạc. Còn Chung Tiểu Nhạc thì sao, ngày đầu tiên cậu còn tha thiết nghĩ làm sao để Tống Nghệ Thiên tha lỗi cho mình, nhưng khi thấy Tống Nghệ Thiên và bạn gái anh quần quýt em em anh anh, như chỉ trong thế giới hai người, không ai xen vào được thì lòng đầy chua xót. Cậu không muốn đối mặt với cặp tình nhân này, lại không nỡ bỏ lỡ từng vẻ mặt đẹp đẽ của Tống Nghệ Thiên, đành càn cù chăm chỉ tiếp tục sự nghiệp cuồng bám đuôi.

Hai người cứ ấu trĩ như thế mà chia cách một khoảng thời gian.

Theo hướng suy luận thông thường, người đầu tiên không chịu nổi sẽ là Chung Tiểu Nhạc biến thái đáng thương tội nghiệp, sau đó Tống Nghệ Thiên cũng chán trò yêu đương mà chia tay, hai người trở lại cuộc sống kẻ nguyện đánh người nguyện chịu như lúc đầu.

Nhưng không đợi bọn họ vào giai đoạn tiếp theo, nội dung câu chuyện bỗng xuất hiện một tình tiết có sức ảnh hưởng lớn- cha mẹ Chung Tiểu Nhạc ly hôn.

Chung Tiểu Nhạc lúc nghe tin này rất bình tĩnh, thực ra toàn bộ chuyện không liên quan tới Tống Nghệ Thiên cậu đều không có hứng.

Cha mẹ cậu do bị gia đình ép hôn, gấp gáp vài lần đã kết hôn. Cả hai đều là mẫu người tình anh đặt lợi ích lên đầu. Theo định luật cùng điện tích thì đẩy nhau, họ vốn đã không có tình yêu, sau khi kết hôn thì càng ghét nhau. Sau khi vất vả chờ mẹ Chung Tiểu Nhạc sinh con xong thì cả hai như được đặc xá, khi Chung Tiểu Nhạc vừa cai sữa thì đã đường ai nấy đi, ném con cho bảo mẫu nuôi, ngay cả khi về thăm con trai cũng phải chờ dịp người kia không có mặt.

Con là con sinh với người mình ghét nên cũng chẳng có mấy cảm tình, đối xử lúc nào cũng lạnh nhạt, vậy nên cha mẹ Chung Tiểu Nhạc bù cho cậu cuộc sống vật chất, hàng tháng đều chu cấp tiền đúng lúc, lại thường truyền thụ mấy triết lí vớ vẩn lạnh lẽo về việc lợi ích là tối thượng. Suốt từ nhỏ tới lớn, Chung Tiểu Nhạc chưa từng có một ngày được hưởng thụ tình thân ấm áp, mất đi sự giáo dục và chỉ bảo đúng đắn của cha mẹ nên mới trở thành một người cách biệt xã hội, tự cô lập mình.

Cho nên việc họ ly hôn cũng là tất yếu, chỉ không ngờ lại kéo dài mười mấy năm tới giờ. Còn về quyền nuôi con, do người cha vô lương tâm tỏ ý không muốn nhận nên sau đó được giao cho người mẹ.

Chung Tiểu Nhạc đúng là rất bình thản.

Cho đến khi người mẹ kiêu ngạo lạnh lùng kia nói cho cậu biết bà muốn tái hôn, đối phương là một người Pháp nên bà muốn dẫn Chung Tiểu Nhạc xuất ngoại và thôi học, để cậu theo bà chuyển nhà.

Chung Tiểu Nhạc không thể giữ bộ mặt bình thản nữa.

Chuyển nhà! Không phải là chuyển qua tỉnh khác mà là qua nước khác đó!

Chung Tiểu Nhạc lúng túng đứng tại chỗ, như vậy nghĩa là cậu sẽ không được gặp lại Tống Nghệ Thiên, cũng không có cơ hội làm cái đuôi của anh, cũng không thể ghi nhật kí chi tiết hoạt động của anh, dù nhiều năm sau có trở về thì cũng khó mà tìm được chỗ Tống Nghệ Thiên ở.

Thế là cậu kiên quyết nói:”Con không muốn đi.”

“Không được” mẹ Chung Tiểu Nhạc quả quyết từ chối, nói: “Nền giáo dục ở đây không đủ tốt. Tuy hồi trước mẹ thả cho con học một trường cao trung bình thường ở đây nhưng giờ mẹ sẽ không để con tùy tiện nữa. Với năng lực của con, mẹ tin chắc việc xuất ngoại sẽ mở rộng tương lai sau này.”

Nhưng mẹ nó, tôi không quan tâm! Cậu gào thét trong lòng.

Dù sao mẹ ruột vẫn hiểu con, bà thấy ánh mắt buồn bã của con mình, lạnh lùng hỏi: “Tại sao không muốn đi?”

Không đợi Chung Tiểu Nhạc nghĩ ra lời giải thích thỏa đáng, chợt nghe mẹ mình nói tiếp: “Hôm nay mẹ đã qua phòng con.”

Chung Tiểu Nhạc đồng tử con lại, lòng căng thẳng, nhớ ra vách tường phòng mình treo đầy tranh chân dung Tống Nghệ Thiên còn cả rất nhiều ‘nhật kí mật’.

“Mấy năm qua, đúng là mẹ sơ suất trong việc dạy dỗ, nuôi ra loại tính cách này, lại còn yêu đàn ông, hừ.” Bà lạnh lùng hừ một tiếng, ngữ điệu đều đều nhưng đang nói một chuyện bình thường: “Nhưng mẹ cũng lười quản con, đừng gây chuyện phiền mẹ là được. Nhưng đây không phải là lý do cho con tiếp tục ở lại đây.”

“Mẹ có thể làm giống như ngày trước.” – cho con tiền sinh hoạt, để con tự chăm sóc mình.

“Nếu mẹ không đồng ý thì sao, con sẽ làm gì?” mẹ cậu chỉ cười châm chọc.

“Cậu thanh niên kia cũng thích con?” thấy thân thể Chung Tiểu Nhạc trong nháy mắt trở nên căng thẳng, bà đã hiểu mà vạch trần: “Lúc nhỏ mẹ từng dạy con, muốn thứ gì thì phải tự mình giành lấy, nếu không có năng lực, vậy con cả tư cách thực hiện cũng không có.”

Đúng, cậu bây giờ ngay cả việc theo đuổi Tống Nghệ Thiên cũng không dám.

Bị mẹ chọc trúng tim đen, chỉ ra sự thật tàn khốc, Chung Tiểu Nhạc xiết chặt nắm tay, đứng bất động trong phòng khác. Cho tới bây giờ, cậu mới cảm nhận được mình nhỏ bé và yếu đuối nhường nào, thậm chí cả thứ mình yêu nhất cũng không thể bảo vệ trong lòng.

Mẹ cậu thấy dáng vẻ này của Chung Tiểu Nhạc cũng không an ủi con mình mà muốn cậu nghĩ thông suốt rồi tự đi thu dọn đồ đạc. Còn bà đi tới trường Chung Tiểu Nhạc làm thủ tục thôi học.

Chung Tiểu Nhạc lúng túng nửa ngày, vẻ mặt xơ xác như tờ giấy, cho đến khi nghe tiếng ô tô ngoài cửa mới từ từ thả lỏng hai nắm tay trắng bệch.

Cậu như hồn ma bay vào phòng mình, khóa chặt cửa phòng, nhìn từng bức tranh mình tự vẽ treo trên tường, đủ loại dáng vẻ của Tống Nghệ Thiên, đủ loại hoạt động, trông như cùng cười nhạo sự bất lực của cậu.

Không nhận được mà hôn lên bức họa Tống Nghệ Thiên cười mỉm, như quỳ lạy thần thánh, thành kính và cuồng nhiệt.

Hồi lâu sau cậu mới rời môi, Chung Tiểu Nhạc mang theo tâm trạng cực kì không muốn, kéo bức họa xuống, mang theo trong lòng cảm giác chán nản không tài nào xóa đi được, mở vali hành lí.

Nhược công tu dưỡng-6

6. Chương 6

Edit: Phong Lữ

Chung Tiểu Nhạc đã nghỉ học một tuần rồi.

Chuyện này, bạn cùng lớp cậu bàn ra đủ nguyên nhân, có người bảo cậu bệnh nặng liệt giường, có người bảo Chung Tiểu Nhạc thông minh xuất chúng, thẳng tiến vào đại học rồi, thậm chí còn có người nói Chung Tiểu Nhạc không chịu nổi sự khinh thường của Tống Nghệ Thiên mà phát tâm bệnh.

Còn Tống Nghệ Thiên thì sao, anh cũng không giống như vẻ mặt không quan tâm tự mình bày ra. Nhiều ngày qua, anh luôn không tự chủ mà quay lưng tìm kiếm hình ảnh thon thả cao ráo luôn đi sau mình, ánh

mắt cũng theo người biến mất. Ngay cả khi học, Tống Nghệ Thiên cũng không thể tự khống chế mình mà liếc về chỗ ngồi trống phía trước, nhớ tới bóng lưng luôn thẳng tắp và cái đầu tóc đen sẫm.

Tống Nghệ Thiên buồn phiền vò vò đầu tóc ngắn của mình, chẳng qua chỉ thiếu mất một người, vậy mà mình lại ngồi đi nghĩ ngồi lung tung mãi.

Anh không muốn thừa nhận rằng vài ngày qua rất không thoải mái, ăn cái gì cũng không ngon, làm gì cũng mất tinh thần, cả người căng thẳng, hết như trái bom đựng vào là nổ ngay. Cả đám anh em với bạn gái anh đều bị bộ dạng này khiến phải cẩn thận giữ khoảng cách, sợ mình sẽ thành đứa xui xẻo kế tiếp chọc ngay họng súng.

“Đệt!”

Anh chẳng mán gì mà nằm lăn trên thảm cỏ, giờ đã gần vào đông, thảm cỏ lạnh lẽo, ngọn cỏ khô cứng đâm vào da rất đau. Ngắm nhìn bầu trời quang xanh biếc, trong đầu Tống Nghệ Thiên lại hiện ra khuôn mặt cứng nhắc của Chung Tiểu Nhạc

Nếu đồ biến thái kia ở đây, nhất định sẽ nói mặt đất lạnh, bảo anh đứng lên đi...

Nghĩ tới đây, anh lập tức lắc đầu, cảm thấy mình ngày càng kì quái, làm như không có Chung Tiểu Nhạc thì mình sống không vui. Bạn bè của anh đâu phải chỉ có mình cậu ta, dù đồ biến thái kia sai việc rất tốt, không chỉ bưng trà rót nước mà còn có thể giúp làm bao việc vặt, mặt dù có chút tự bế nhưng làm người cũng rất nghĩa khí.

Lòng Tống Nghệ Thiên kinh ngạc, từ khi nào ‘biến thái’ lại có nhiều ưu điểm như vậy?!

Dù anh có thừa nhận hay không nhưng đúng là Tống Nghệ Thiên thực sự nhớ Chung Tiểu Nhạc, thậm chí còn cân nhắc xem mấy hôm nữa có nên qua nhà cậu thăm, tiện thể xin lỗi luôn.

Chỉ tiếc dự định còn chưa thực hiện, thầy chủ nhiệm lớp vào tiết đầu một ngày đã thông báo với cả lớp: Chung Tiểu Nhạc thôi học.

Sau đó một đồng lõa linh tinh kèm theo, nào là không có học sinh nào xuất sắc hơn Chung Tiểu Nhạc, thái độ tôn sư trọng đạo, thành tích nổi bật, mang lại nhiều vinh quang cho trường, về việc thôi học của cậu, các giáo viên cũng cực kì không đành lòng....

Nhưng Tống Nghệ Thiên một chữ cũng nghe không lọt, anh chỉ bắt được trong đồng lõa ấy một câu quan trọng nhất – Đồ biến thái thôi học!

Dù đã hết sức chăm chú nghe thầy chủ nhiệm lải nhải nhưng tới cuối Tống Nghệ Thiên cũng không nghe thấy lí do Chung Tiểu Nhạc thôi học, càng không để ý rằng mình quan tâm hơi quá với Chung Tiểu Nhạc

Các tiết học tiếp đó, anh dốc sức suy nghĩ, ngầm đoán vì sao Chung Tiểu Nhạc lại bất thành linh thôi học, lại giận cậu vậy mà chưa từng nói qua chuyện này với mình, là anh em với nhau, trước khi đi ít nhất cũng phải báo trước một tiếng chứ.

Cứ ngẩn ngơ như vậy cho tới lúc tan học, Tống Nghệ Thiên cuối cùng cũng không chấp nhận nổi, đi hỏi các nữ sinh hay để ý Chung Tiểu Nhạc về chuyện vì sao cậu thôi học.

“Chắc...cũng không rõ lắm, hình như nghe nói là muốn chuyển nhà” một nữ sinh nói với vẻ đầy tiếc nuối.

Chuyển nhà? Tống Nghệ Thiên nhíu mày, dù có chuyển nhà cũng không bận tới nỗi không thể lên trường báo mình một tiếng à?

Hay là cậu ta đang cố ý tránh mình?

Nghĩ vậy, Tống Nghệ Thiên càng nhíu mày chặt hơn, khuôn mặt anh tuần thoát nhìn khá dữ dằn.

Anh quyết định tối nay, ừ, là tối nay, anh muốn tìm tên Chung Tiểu Nhạc chết tiệt kia nói chuyện rõ ràng!

—oo00oo—

Chung Tiểu Nhạc tự nấu cho mình một chén sủi cảo, một mình lẳng lặng ngồi trong phòng ăn rộng lớn, ăn một bữa đơn sơ tự làm. Thức ăn nhạt nhẽo chẳng ngon lành, sau khi ăn no được bảy phần, cậu mới mấy móc đứng dậy đem chén bỏ vào bồn nước, nghiêm túc rửa.

Mấy ngày nay mẹ cậu đang liên hệ người mua nhà, ngày nào cũng về rất muộn, nhiều tối liên tiếp cậu đều phải ăn đồ ăn đông lạnh, thấy căn phòng ngày càng trống trải, đồ đạc trong nhà đều bị mang đi cả. Mỗi ngày Chung Tiểu Nhạc nhìn vách tường trống trơn, trong lòng càng luống cuống mờ mịt.

Hành lý của cậu cũng thu xếp gần như xong rồi, đồ đạc này nọ cũng khôn nhiều, vài bộ trang phục theo mùa, chừng mười cuốn sách, còn lại toàn là chân dung Tống Nghệ Thiên và nhật kí hằng ngày của anh được cậu tích góp mấy năm nay. Chung Tiểu Nhạc cảm giác như cả trái tim luôn đập trong ***g ngực mình cũng dần lụi tàn.

Cậu nhớ Tống Nghệ Thiên, nhớ đến tim phổi xốn xao, trắng đêm không ngủ, rồi lại không dám tới trường tìm anh. Cậu sợ khi thấy Tống Nghệ Thiên, quyết định cậu vất vả lắm mới đưa ra kia sẽ sụp đổ.

Trong lúc đang nghĩ ngợi miên man, Chung Tiểu Nhạc nghe thấy tiếng chuông lanh lảnh văng lên, cậu đoán không lẽ mẹ đã quên mang chìa khóa theo, nhưng mình cũng đâu có nghe thấy tiếng ô tô về?

Dường như oán giận Chung Tiểu Nhạc lơ là mình, tiếng chuông biến thành từng giọt mưa dồn dập vang tới, xen vào đó là tiếng người hùng hổ xuyên qua cửa gỗ cao su truyền tới tai Chung Tiểu Nhạc

“Mẹ nó, Chung Tiểu Nhạc cậu lăn ra đây cho tôi!”

“Tôi biết cậu đang ở nhà, đừng có làm con rùa đen rúc đầu!”

“Biến thái, cậu điếc rồi hả?”

Chung Tiểu Nhạc lẳng lặng trốn sau cánh cửa, tai dán chặt lên cửa, nghe giọng nói tràn đầy nam tính của anh, linh hồn lụi tàn tựa hồ lại được tưới vào ít sinh lực. Người mình yêu chỉ cách một cánh cửa, gần như có thể chạm đến.

Tay Chung Tiểu Nhạc run run cầm nắm cửa, trong đầu có hai ý nghĩ đối nghịch đang điên cuồng đánh nhau. Cậu nhớ anh, cậu muốn gặp anh, muốn ôm chầm lấy anh, muốn hôn anh, muốn hòa cùng anh thành một khối, không ai có thể chia lìa!

Tống Nghệ Thiên đập cửa một hồi, tới khi cả bàn tay đều sưng đỏ, bắt đầu đau rát, nhìn cánh cửa lạnh lẽo, trong lòng chất đầy oán giận và không cam tâm. Sau khi mắng vài câu mới phẫn nộ xoay người toan về.

Nhưng ngay lúc ấy, cái cửa anh gõ mãi cũng không mở lại lẹt kẹt một tiếng, từ từ hé ra. Chung Tiểu Nhạc mang dép lê cứ thế đi ra.

Tống Nghệ Thiên thấy quanh mắt Chung Tiểu Nhạc đỏ ửng, được ánh đèn đường hắt vào hiện ra rất rõ trên khuôn mặt trắng nõn, khiến Chung Tiểu Nhạc càng giống một cương thi, chỉ còn lại chút hơi tàn.

Thấy bộ dạng đáng thương của thằng nhãi này, Tống Nghệ Thiên tức mà không biết làm sao, anh nghiêng rặng nghiêng lợi, nắm chặt tay, cố nén không đánh vào mặt cậu, hỏi: “Được, có tiền đồ lắm, dám giả vờ không có nhà hả?”

“Có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên là có!” Tống Nghệ Thiên cắn môi dưới, thét vào mặt tên bình thần kia: “Con mẹ nó, cậu còn có mặt mũi hỏi!” anh tiến lên từng bước, nắm một cánh tay Chung Tiểu Nhạc, giọng nói pha nét đau buồn: “Tại sao không nói với tôi chuyện cậu chuyển trường!”

Bị anh làm cho lảo đảo, lùi về sau một bước, Chung Tiểu Nhạc kiềm nén sự ghen ngào trong giọng nói: “Chuyện này có quan trọng ư?”

“Con mẹ nó, cậu lắm nhảm gì thế! Cậu rốt cuộc có xem tôi là bạn không hả?”

Tống Nghệ Thiên tức tới nổi thở không thông, không ngờ người này còn một bộ dạng thiếu ăn đòn như thế, uống công mình mấy ngày nay suy nghĩ linh tinh, thằng quỷ này không chỉ là đồ biến thái, hóa ra còn là đồ Trần Thế Mỹ!

“Nhưng tôi không muốn làm bạn của anh”

“Cậu lặp lại lần nữa coi!” Tống Nghệ Thiên bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, trong cổ dường như có một cục đá nhỏ, cảm giác bức bối khiến anh thở càng khó khăn.

“Em yêu anh”

Chung Tiểu Nhạc nhìn người trước mặt bỗng sững sờ tại chỗ, chỉ thấy tất cả đều không quan trọng nữa, chỉ còn giọng nói của mình quanh quẩn bên tai. Giọng nói kia như của người sắp chết than khóc, tình cảm luôn kiềm nén tận đáy lòng bỗng nhiên bộc phát.

“Cậu nói...Gì hả?”

Tống Nghệ Thiên biểu cảm không thể tin được, lại hết sức ngỡ ngàng, giống như không hiểu Chung Tiểu Nhạc nói gì

“Em yêu anh, không phải kiểu yêu của bạn bè, em muốn yêu đương với anh.” Thấy bộ dạng của anh, trong lòng Chung Tiểu Nhạc xuất hiện chút cảm giác thoải mái biến thái.

“Em thích anh, nên mới luôn đi theo anh, luôn nhìn trộm anh, còn luôn không nhin được mà lén hít áo quần của anh. Nhớ đêm lần đầu tiên anh tới nhà em không, em đã trộm quần lót của anh, dùng tranh chân dung của anh dán đầy tường, càng không ngừng ý *** anh, mỗi ngày nghĩ tới anh đều cực kì vui vẻ, muốn liếm người anh, muốn cởi sạch áo quần anh...”

Không đợi Chung Tiểu Nhạc nói xong, cậu đã bị Tống Nghệ Thiên đâm một cú vào bụng, đau đớn khủng khiếp khiến cậu cúi gập nửa người, ngồi chồm hổm trên mặt đất đỏ mồ hôi lạnh.

“Câm miệng!” môi Tống Nghệ Thiên trắng bệch, gặn từng chữ nói: “Mày, mày im miệng cho bố, nói là mày đang đùa, tao có thể coi như chưa nghe thấy gì.”

Phong Lữ: Đáng lẽ giờ phải xong c7 nhưng mình không ngờ tuần này lại bận đến thế. Sorry.

Ui cái màn tỏ tình, thiệt bị đánh là đángNhược công tu dưỡng-7

7. Chương 7

Edit: Phong Lữ

Giọng Tống Nghệ Thiên mang theo sự đau khổ khi bị bạn thân phản bội và tức giận, tâm trạng bị đè nén sôi sục trong cổ họng.

Sắc mặt Chung Tiểu Nhạc trắng bệch, bụng dần dần đau quặn, lại đứng dậy nói rõ ràng mạch lạc với Tống Nghệ Thiên: “Em yêu anh.”

Lúc này thậm chí nói Tống Nghệ Thiên cũng không buồn mở lời với Chung Tiểu Nhạc, tung ngay một đấm vào má phải cậu phá tan bầu không khí tối lạnh nặng nề, chỗ má bị đánh nhanh chóng thành màu xanh tím.

Chung Tiểu Nhạc bị lần đánh thẳng tay này khiến thở hắt một hơi kinh ngạc, cơ thể lung lay nhưng lại bám trụ không ngã xuống, ngược lại càng thêm quyết tâm nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tống Nghệ Thiên vẫn đang bùng bùng lửa giận: “Tống Nghệ Thiên “

“Em không muốn làm bạn anh, em mỗi ngày nhìn anh đều ảo tưởng có thể đè anh dưới thân....”

“Biến thái!”

Lại thêm một đấm nữa, lần này đánh vào khoe môi Chung Tiểu Nhạc, răng cắn vào thịt trong miệng khiến bên trong dậy lên mùi máu tanh.

Chung Tiểu Nhạc cả người loạng choạng, nhưng vẫn không ngừng nói.

“...Em muốn ngấm nghĩa cơ thể anh, muốn hôn anh, muốn ôm chầm lấy anh...”

Một cú đá giáng lên bắp chân Chung Tiểu Nhạc, khiến cậu tái mặt ngã ngò, tiếng hít thở trở nên nặng nề, nhưng cậu vẫn cố chấp ngửa đầu nhìn Tống Nghệ Thiên, trong mắt tràn đầy sự điên cuồng trước giờ chưa từng có.

“Em yêu anh, em yêu anh, em chỉ muốn mỗi tác da, mỗi cọng tóc của anh đều thuộc về em...”

“Câm mồm! Câm mồm ngay! Mày thật ghê tởm!” Tống Nghệ Thiên bị những câu nói *** loạn này chọc tức tới mức nổi gân máu mắt đỏ ngầu, anh đâm như mưa vào người Chung Tiểu Nhạc, còn Chung Tiểu Nhạc thì không hề đánh trả, thậm chí cũng không cố đỡ. Giọng nói của anh nổi lên chút nghẹn ngào khó nhận thấy: “Đồ ghê tởm chết tiệt! Mày là đồ biến thái! Đồ khốn!”

Chung Tiểu Nhạc không động đây, tuy cả người vô cùng đau đớn nhưng đây là lần đầu tiên Tống Nghệ Thiên lộ ra vẻ mặt cậu chưa từng thấy, Chung Tiểu Nhạc mang khuôn mặt tím xanh cười biến thái: “Tống Nghệ Thiên, anh biết mỗi tối em đều nghĩ gì không?”

“Tao không muốn biết, mày dám nói một tiếng nữa tao đánh chết mày!”

“ Em tự an ủi bản thân mình, hằng đêm đều mơ đều ước được đâm vào người anh, biến anh thành của em!”

Tiếng đâm vào người vang lên trong đêm cực kì đau đớn, từng cái từng cái lại từng cái.

Mắt kính Chung Tiểu Nhạc cũng rớt khỏi khuôn mặt tím xanh sưng vù, bể vụn trên mặt đất.

Khi Tống Nghệ Thiên lấy lại lí trí, anh cuối cùng cũng ngừng tay. Anh ngơ ngác nhìn vết máu trên đầm tay mình, lại nhìn Chung Tiểu Nhạc miệng mũi chảy máu đang nằm cuộn người dưới đất, trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi cực kì.

Im lặng trong chốc lát, anh không nhận được, khe đá Chung Tiểu Nhạc trên mặt đất, buồn buồn nói: “Chưa chết chứ, biến thái”

“Khụ khụ” Chung Tiểu Nhạc ngơ ngậy lật người lại, khuôn mặt vốn thanh tú giờ như cái chậu nhuộm, trong cực kì buồn cười.

Cậu chìa tay phải dính bẩn của mình ra, cố chấp vươn về phía Tống Nghệ Thiên

Dây thần kinh trong đầu Tống Nghệ Thiên như một đám sợi bông, rối thành một cục. Anh nhìn Chung Tiểu Nhạc bị mình đánh gần như hấp hối, bỗng có hơi mềm lòng, áy náy, nhìn không được đành gờ tay kéo Chung Tiểu Nhạc

Nhưng không ngờ cậu ta đang yếu ớt vậy mà ra sức lên tay, sức lực kia lớn chưa từng thấy, khiến Tống Nghệ Thiên không cẩn thận bị cậu kéo lảo đảo, sẩy chân ngã lên người Chung Tiểu Nhạc

Còn môi của hai người cũng dính lại với nhau

Tống Nghệ Thiên kinh hãi tới mức quên chuyện đẩy Chung Tiểu Nhạc ra, cả người đương nhiên cũng hóa đá, để yên cho máu từ môi chảy khỏi miệng.

Chung Tiểu Nhạc nằm ngửa trên mặt đất, tay đè chặt gáy của Tống Nghệ Thiên, đầu gắng sức cúi về phía trước, tay cũng ôm chặt eo người kia, khóa chặt tứ phía. Hành động của cậu tuy yếu ớt nhưng rất quyết liệt, miệng đầy mùi máu cũng không thể cản cậu thương thức hơi thở Tống Nghệ Thiên

Cho dù răng đập vào nhau, dù cả người đau buốt không chịu nổi, cho dù cậu biết anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mình

Nhưng thế thì đã sao?

Chung Tiểu Nhạc tham lam mút từng giọt nước bọt của Tống Nghệ Thiên, liếm láp hai cái răng khểnh mình thêm muốn đã lâu, dường như hằng đêm cậu đều tưởng tượng ra cảnh này, hạnh phúc như thế, bị thương như thế, cho đến khi bị đẩy mạnh ra lần nữa, đầu nện vào mặt đường tráng nhựa

Mộng tàn.

Chung Tiểu Nhạc đã mắt mắt kính nên không thấy rõ sắc mặt Tống Nghệ Thiên, hình như hơi hồng? Vừa nãy dường như chỉ là ảo tưởng của cậu. Điều may mắn duy nhất chính là Tống Nghệ Thiên không đánh cậu nữa, mà chỉ lảo đảo lùi về sau hai bước, hết như sợ hãi, xoay người tính bỏ đi.

Chung Tiểu Nhạc cố gắng mở miệng, giọng cậu khàn khàn, trầm đục: "Em phải ra ngoài rồi."

"..." Tống Nghệ Thiên không nói gì, nhưng lại dừng bước

"Em sẽ trở về tìm anh"

"Đệt, cút đi đồ biến thái, đừng về nữa"

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức Chung Tiểu Nhạc cảm thấy máu trên mặt mình khô hết, giọng Tống Nghệ Thiên mới vang tới.

Tầm nhìn của Chung Tiểu Nhạc như hẹp lại, nhìn bóng lưng anh từng bước rời đi, nghe tiếng bước chân anh. Chỉ trong chốc lát, thế giới của cậu trở nên u ám thiếu sắc màu.

Cố gắng đỡ người đứng dậy, vào trong nhà, đuổi sức ngồi bệt dựa lên cửa.

Cậu vui vô cùng, trước giờ chưa từng vui đến vậy. Đây là lần đầu tiên tất cả sự chú ý của Tống Nghệ Thiên đều dồn vào cậu, ánh nhìn sáng như ngọn đuốc ấy khóa chặt cậu, khiến cậu bây giờ nhớ lại còn phần khích run người.

Chung Tiểu Nhạc vừa cười, vừa vuốt môi mình. Nụ hôn kia hết như một ngọn gió lạnh leo trong lành, hòa trong giấc mơ của cậu, cả đời khó quên.

Cậu sẽ về, nhất định sẽ về!

—oo00oo—

Tống Nghệ Thiên bị mất ngủ

Anh cảm thấy mình bị dọa sợ không ít, đồ biến thái kia thế mà lại có lòng dạ này với mình, hai người đàn ông môi chạm môi, thịt chạm thịt, rõ ràng là chuyện khác thường rất buồn nôn. Anh tuyệt đối sẽ không để đồ biến thái kia có cơ hội làm thế nữa!

Trong nháy mắt khi anh bị Chung Tiểu Nhạc mạnh mẽ hôn ấy, Tống Nghệ Thiên cảm thấy mơ màng, có lẽ còn có chút hoảng sợ

Nói chung trong khoảnh khắc đó, đầu óc hỗn loạn, anh nghĩ thầm phải tránh khỏi khuôn mặt đầy máu nhưng lại quật cường dính vào mình của cậu ta.

Hơn nữa dường như cũng không còn buồn nôn nữa...

Anh chưa bao giờ ngờ rằng thiếu niên văn nhã còn hơi khép kín kia lại đi ôm tâm tư quái dị như vậy với mình, cũng có lẽ anh biết nhưng lại ngầm đồng ý. Dù sao đi nữa, chẳng có ai vô duyên vô cớ lại đi rình trộm hành tung của người khác, cho dù là đồng tính cũng vậy.

Suy nghĩ lung tung hồi lâu, anh như chợt nhớ tới điều gì. Đồ biến thái hình như từng nói đã từng trộm quần lót của mình?!

Chung Tiểu Nhạc quả là một tên biến thái không hơn không kém!

Tống Nghệ Thiên không tìm Chung Tiểu Nhạc nữa, thậm chí mỗi khi nhớ tới đồ biến thái kia thì trong lòng dâng lên một đống chuyện, nghẹn trong lòng đến mức khó chịu. Anh với cô bạn gái kia cũng sớm chia tay, đơn giản vì một lần anh và cô gái dễ thương hôn môi, trong đầu bỗng nảy ra khuôn mặt xanh tím của Chung Tiểu Nhạc khiến anh hoảng hốt tới mức mèm xơ ngạ bạn gái mình.

Không có một cái đuôi giữ balo, đưa nước cho mình, Tống Nghệ Thiên khó chịu cực kỳ, lại nghĩ tên kia thì chạy ra nước ngoài sống thoải mái, sao mình lại ở đây tự làm mất mặt chứ.

Nếu như gặp lại Chung Tiểu Nhạc, Tống Nghệ Thiên thậm chí nghĩ mình nhất định sẽ đánh cậu ta một trận trước, còn sau đó thì sao?

Rõ ràng cậu ta đã nói nhiều lời ghê tởm đến thế, chuyện ghê tởm cũng phạm cả đồng nhưng Tống Nghệ Thiên cảm thấy thế mà mình vẫn muốn làm bạn với Chung Tiểu Nhạc, càng nghĩ càng thấy tiếc.

Vì chuyện Chung Tiểu Nhạc nên Tống Nghệ Thiên đặc biệt lên mạng tìm hiểu một chút việc đàn ông yêu đàn ông là thế nào

Đây không phải là bệnh

Ừ, thế thì tốt rồi.

Một loại hình thức thể hiện bản thân

Quả nhiên vẫn là họa do việc tự bế!

Là bẩm sinh

Đệt, cái này thế là hết thuốc chữa!

Sau khi xem xong, Tống Nghệ Thiên có hơi mệt mỏi, tắt mạng, cảm thấy đã đỡ phiền lòng, lại thầm mắng mình lần nữa chuyện gì đâu. Thằng biến thái kia thích đàn ông thì cứ để cậu ta thích, giờ là thời đại thoáng rồi, mình chắc chắn sẽ không kì thị đồng tính, tuy người cậu ta thích là mình...

Tống Nghệ Thiên bỗng thấy hơi khó chịu, tim đập nhanh, vội dúi vào khuỷu tay che giấu tâm tình, thấy mình đúng là không bình thường.

Tóm lại, tất cả đều là lỗi của đồ biến thái!

Trước sự vui lấp của thời gian, kí ức thực yếu ớt. Tống Nghệ Thiên cũng không ngoại lệ, anh vô cùng bình yên trải qua thời trung học của mình, rồi lại theo dòng chảy thời gian vào đại học. Còn Chung Tiểu Nhạc thế nào? Con người thoát nhìn tưởng như nhược nhưng nội tâm cực kì điên cuồng ấy lại bật vô âm tín.

Thời gian thấm thoát trôi qua, tám năm sau

Chung Tiểu Nhạc mang vali ra sân bay, lãnh đạm nhìn xuyên qua dòng người như đang tìm kiếm gì đó. Khuôn mặt đẹp trai làm cho một số phụ nữ quanh đó phải ghé nhìn.

Qua tám năm, Chung Tiểu Nhạc càng cao ráo, thon thả hơn, khuôn mặt đã không còn nét ngây ngô của thiếu niên nữa, cực kì tuấn tú, đẹp mờ cả mắt. Trên sống mũi thẳng tắp là cặp kính gọng viền bạc, đôi mắt đen lạnh, làn da trắng nõn dưới ánh nắng mặt trời trông rất ôn hòa, ngay cả từng cử chỉ cũng khiến người ta sinh lòng triều mến.

“Tiểu Nhạc, ở đây ở đây này!”

Chung Tiểu Nhạc quay về phía tiếng nói truyền tới. Đó là một người đàn ông cười trông rất vô lại, Đồng Thiên

Đồng Thiên là du học sinh cậu gặp được trong trường đại học. Vì năm nhất bắt buộc phải ở kí túc xá cho nên bọn họ mới thành bạn cùng phòng. Đồng Thiên này cũng là một người không bình thường, vô tâm vô phế, có thể chống lại khí tức lạnh lẽo xa cách mọi người mà yên ổn ở chung trong vòng 3 mét, không để Chung Tiểu Nhạc đi riêng một mình. Có lẽ vì Đồng Thiên cũng là gay, hẳn phổ cập tri thức này nọ cho Chung Tiểu Nhạc không ít, hai người tâm cao khí ngạo vừa lại hợp nhau, cho nên hợp lẽ đồng loại ở chung.

Đồng Thiên cười hì hì giúp nhét hành lí vào cốp xe, vừa lái xe vừa tán ngẫu với Chung Tiểu Nhạc. Chung Tiểu Nhạc vẫn rất ít nói, cậu chỉ lẳng lặng nghe, thường chỉ trả lời vài tiếng. Hắn là bạn thân duy nhất của Chung Tiểu Nhạc, sau khi tốt nghiệp, Đồng Thiên về nước phát triển, còn Chung Tiểu Nhạc vẫn phải tiếp tục ở lại Pháp. Tuy bình thường cũng có nói chuyện qua điện thoại nhưng đã lâu không gặp, cả hai người đều khá nhớ nhau

“Việc nhờ anh giúp tìm người sao rồi?”

“Chắc chắn, cậu đừng gấp thế chứ, ngày hồi đêm hồi. Bộ người kia nợ tiền cậu hay cướp vợ cậu hả?”

“...Người đó ở đâu?”

“Được rồi được rồi, mấy thứ đó anh để ở trong bì hồ sơ, tự lấy ra coi đi”

Chung Tiểu Nhạc móc một bìa hồ sơ màu vàng ra, lấy tư liệu trong đó ra xem rất chăm chú. Nhà Đồng Thiên thực sự rất có tiền có quyền, có thể coi là một phú nhị đại điển hình, nhưng tiếc là do vấn đề tính hướng, sau khi come out không được êm xuôi nên gần như đã phải sạch quan hệ với gia đình, sau đó tới thành phố không lớn cũng không nhỏ- nơi Chung Tiểu Nhạc từng sống- này để tự thân lập nghiệp. Hắn cũng thực sự có bản lĩnh, vài năm lần lộn qua đủ thứ chuyện, có thể coi là đàn anh, cho nên việc tìm người xui xẻo này được giao cho bang của Đồng Thiên làm.

Phía trái tư liệu lộ ra hình chụp Tống Nghệ Thiên, mặc dù hơi mờ nhưng Chung Tiểu Nhạc vẫn phần khởi tới mức ngón tay run run, mặt đỏ ửng lên, dùng ngón tay miết lên gương mặt nhìn nghiêng càng thêm tuần của của người nọ

Tống Nghệ Thiên như nốt chu sa, như ánh trăng sáng trong lòng cậu, vĩnh viễn trường tồn. Cho nên dù qua 8 năm, Chung Tiểu Nhạc vẫn thấy bánh răng thời gian của cuộc đời mình chỉ quay vì Tống Nghệ Thiên

Em đã trở về, em đã tìm được anh.

Bây giờ, không ai có thể chia cắt em rời khỏi anh.

Nhược công tu dưỡng – 8

8. Chương 8

Edit: Sa Nguyên

Xem xong phần thông tin về Tống Nghệ Thiên, từ mấy thứ như làm việc ở đâu đến lật vạt như bệnh sử các thứ, lòng Chung Tiểu Nhạc như được cất bỏ gánh nặng.

Một là Tống Nghệ Thiên khỏe mạnh, hai là tình hình hôn nhân của anh vẫn vậy.

Điều thứ ba là một niềm vui vô cùng to lớn xu hướng *** của Tống Nghệ Thiên

Là cong.

Chung Tiểu Nhạc không nhịn được hỏi Đồng Thiên bên cạnh chuyện như vậy làm sao tra ra được, Đồng Thiên tùy tiện đáp: “Tôi thứ sáu nào cũng đến Gay bar cố định, mỗi lần đi đều đem bạn theo.”

Chung Tiểu Nhạc bị ghen một chút, phút chốc nội tâm vừa mừng vừa lo.

Đến nơi, Đồng Thiên dẫn Chung Tiểu Nhạc vào thang máy đi lên tầng cao nhất của toà nhà rồi mở cửa, Chung Tiểu Nhạc yên lặng đi vào phòng khách, nhìn bức tường bằng kính thay thế cửa sổ, ra điều ngẫm nghĩ.

Chỗ này là một toà cao ốc trang hoàng xa hoa, mỗi một tầng chỉ có một hộ gia đình, không khác gì một căn hộ cao cấp riêng, Chung Tiểu Nhạc lại ở tầng cao nhất, bên trong quá rộng nên đồ đạc vẫn chưa bố trí kịp, không gian trống rỗng quanh quẽ, ngoài cửa còn thấy được siêu thị và công viên, đi đâu cũng tiện.

Điểm duy nhất không tiện chính là, toà nhà này ngụ bên cạnh một trường đại học, tuy rằng Chung Tiểu Nhạc ở tầng cao nhất, nhưng vẫn tránh không được một ít huyền ảo truyền vào không gian thanh tĩnh, cũng chính bởi vì thế nên Chung Tiểu Nhạc mới có thể thương lượng ép giá xuống vừa đủ so với tiền để dành của cậu.

Đồng Thiên thừa lúc Chung Tiểu Nhạc ngăn người liền đi quanh nhà sờ mó dòm ngó một lượt, vừa thở dài vừa chặc lưỡi nói: “Ánh mắt của cậu không tệ, bây giờ chuyển vào là được, nhưng ở chỗ này cậu có thể tập trung công tác sao, không sợ ồn ào à.”

“Hiệu quả cách âm ở thư phòng rất tốt.” Chung Tiểu Nhạc bình tĩnh trả lời.

Chung Tiểu Nhạc là một kiến trúc sư, dựa vào đầu óc thiên tài, cậu chỉ mới tốt nghiệp liền có xí nghiệp cỡ lớn chiêu mộ, tất cả đều bị cậu dùng lý do không đủ kinh nghiệm để từ chối, trái lại chạy đến mấy phòng thiết kế tư nhân, vừa học hỏi vừa làm việc, sau một năm đã có danh tiếng trong giới. Cậu tuổi trẻ tài cao, nhận vài dự án đều đạt được hiệu quả tốt, có thể nói là đường công danh rộng mở, sự nghiệp thành công.

Mà ngay tại lúc này, Chung Tiểu Nhạc lại ra ý muốn từ bỏ thành tích mấy năm qua thật vất vả đạt được để về nước phát triển sự nghiệp.

Đối với chuyện này, gia đình cậu mỗi người một ý, chỉ có mẹ của Chung Tiểu Nhạc-tuy rằng tuổi gần năm mươi lại vẫn giữ được nhan sắc mỹ lệ thanh thoát-hiểu được khát vọng của con mình, bà dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thấu nội tâm con trai, sau đó ngầm cho phép Chung Tiểu Nhạc sốc nổi một chút.

“Con đã lớn rồi, con đường con chọn lựa mẹ sẽ không can thiệp.”

Sau đó cậu liên lạc Đồng Thiên ở trong nước, nhờ hắn giúp đỡ tra ra tung tích Tống Nghệ Thiên, sau đó mang theo hành lý cùng gia sản mấy năm qua tự mình kiếm được đem về phố cũ thành xưa.

Mà hết thảy những chuyện này, chỉ có thể là vì một người.

Nhìn dòng người cùng xe cộ mờ mờ phía dưới, Chung Tiểu Nhạc bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, quay người hỏi: “Có thể tìm mua một thứ giúp tôi không?”

“Thứ gì, nói xem.”

“Kính viễn vọng.” Chung Tiểu Nhạc suy nghĩ một chút, bổ sung một câu: “Loại kĩ thuật số hiện đại nhất.”

“Cậu muốn mua để làm gì?” Đồng Thiên có chút ngạc nhiên.

“Ngắm sao trời đêm.”

“...”

—oo00oo—

Tống Nghệ Thiên tạm biệt học sinh, thu dọn xong đồ dùng cá nhân liền lắt lư đi về kí túc xá giáo viên, vừa đi vừa khe khẽ hát.

Tốt nghiệp trung học rồi, anh liền lăn lộn trong một trường đại học hạng hai bốn năm rông, anh tự biết mình không hợp với việc học, vì vậy trong lúc chờ tốt nghiệp cũng không biết mình rốt cuộc có học được chút gì không, bèn dứt khoát chạy ra ngoài tùy tiện kiếm việc vặt, hồi hã ngược xuôi lại không cố định.

Anh cũng không tìm bạn gái nữa, thực ra từ khi Chung Tiểu Nhạc đi trong lòng anh vẫn băn khoăn vài chuyện.

Vào một ngày nào đó khi anh vẫn còn là sinh viên, anh vừa trở lại ký túc xá liền nhìn thấy các bạn cùng phòng tụ lại với nhau cười cực kì *** đáng, trước mặt là một cái máy tính xách tay phát sáng mờ mờ, trong đó phát ra âm thanh kì quái không thể nghe ra là cái gì.

Lòng hiếu kỳ của Tống Nghệ Thiên bị kích thích, cũng đến gần nhìn xem, lại phát hiện màn hình vậy mà chiếu hai người đàn ông đang quần chặt lấy nhau, mà tính khí của một người còn đang cố sức đâm lấy đâm để cửa sau của người kia!

Tống Nghệ Thiên lập tức thay đổi vẻ mặt, mấy bạn cùng phòng nhìn thấy Tống Nghệ Thiên liền vội vàng khép máy vì tính lại rồi áy náy chịu tội, nói đây là đĩa của một người trong kí túc xá mua nhầm, sau khi nhận được mới phát hiện, bỏ đi thì tiếc nên bọn họ mới không ngăn nổi tính hiếu kỳ mà mở ra xem học hỏi.

Tống Nghệ Thiên lặng lẽ bò lên trên giường của mình, nghiêng răng nghiêng lợi che hạ thân đã hơi nhô lên, sau khi dập tắt lửa dục mới thở phào nhẹ nhõm, anh mới vừa rồi còn chưa kịp nhìn rõ hai người đàn ông quần lấy nhau trong màn hình, mà đã có phản ứng, phản ứng lại không phải là buồn nôn, thay vì buồn nôn, anh lại cứng.

Anh cảm thấy bản thân có thể đã cong, nhưng lại không dám khẳng định.

Sau đó, Tống Nghệ Thiên liền tìm một đĩa AV bình thường lén lén lút lút xem, lại phát hiện mình đối với bầu ngực mềm mại và thân thể nõn nà trong clip đó không có chút kích thích gì, trái lại càng xem càng cảm thấy mất hứng, nghe tiếng rên rỉ đó y như tiếng ru ngủ liền thẳng thẩn khép máy vì tính lại, nhắm mắt lại nhận mệnh.

Tổng Nghệ Thiên từ trước đến giờ thần kinh thô đương nhiên sẽ không vì xu hướng *** mà lo nghĩ quá lâu, không quá một tuần lễ, anh liền bình thường trở lại, yên tâm thoải mái mà tiếp nhận xu hướng *** ‘cong’ của mình, sau đó dĩ nhiên là oanh oanh liệt liệt đi tìm gay phá zin.

Biến thái chắc chắn là có thể truyền nhiễm!

Hiển nhiên, tất cả đều đổ lên đầu Chung Tiểu Nhạc.

Sau đó anh ngại gạt người trong nhà và bạn thân, ngại cả ngày phải lo lắng giấu diếm, thế là thẳng thắn nhận lời giới thiệu của bạn mà chạy đến trường đại học này làm giáo viên thể dục, chuyện này đối với Tổng Nghệ Thiên ngược lại là việc tốt trong chuyện xấu, tuy rằng lương không được bao nhiêu, nhưng việc cũng không nhiều, còn dư thời gian đi ra ngoài làm thêm kiếm chút tiền, một tuần lên lớp mấy tiết, mà nói là lên lớp cũng không đúng, là cùng bọn học trò chơi đùa một bữa thì đúng hơn.

Tuy rằng ở trong kí túc xá của giáo viên rất đơn sơ, còn phải chen chúc trong phòng ăn của học sinh với thức ăn tạm tạm thì lương vẫn đủ cho mỗi tháng vào nhà nghỉ làm tình mấy cuộc.

Nói chung, Tổng Nghệ Thiên cứ như vậy không tìm không phổi không ôm chí lớn mà sống sót, quả thực chính là một thanh niên điển hình ăn no chờ chết.

Chỉ có điều vào thời điểm này, Tổng Nghệ Thiên rõ ràng cảm nhận được có cái gì đó không đúng.

Mỗi khi anh tập luyện cho học sinh, hoặc là trở về kí túc xá, thậm chí mở cửa sổ cho gian phòng hẹp thông thoáng một chút, đều không tránh khỏi cảm thấy cái gì đó kì lạ, giống như bị nhìn lén, giác quan thứ sáu nhạy bén làm cho anh sờn cả tóc gáy, anh nhìn chung quanh, rồi lại không thấy bất kỳ thứ gì có thể có năng lực đó.

Tổng Nghệ Thiên là người theo chủ nghĩa duy vật, thay vì tin thần thánh thì thà rằng tin bản thân, cảm giác này rất quen thuộc làm anh cứ bồi hồi tìm kiếm, rồi lại tìm không ra.

Điều đầu tiên anh nghĩ đến dĩ nhiên là cái tên Chung Tiểu Nhạc đã phần nào xa lạ, lập tức lại nghĩ lạo, làm sao có thể, tên kia đã cút đi xa nhiều năm rồi.

Chẳng lẽ thực sự là ảo giác?

Mà Chung Tiểu Nhạc lúc này đây lại đang ưỡn ngực thẳng lưng ngồi đối diện bức tường bằng kính trong căn hộ, trước mặt là một cái kính viễn vọng đặt trên giá ba chân cao 5.1 inch, vừa có thể theo dõi chuyển động vừa phát hiện tia hồng ngoại. Chung Tiểu Nhạc điều chỉnh tiêu cự, đem mỗi một cái động tác, mỗi một cái vẻ mặt của Tổng Nghệ Thiên đang đi trên đường kia thu vào tầm mắt.

Ngón tay khẽ nhúc nhích, thanh âm xoạt xoạt vang lên, từng bức ảnh chuyển động của Tổng Nghệ Thiên đều được ghi lại.

Thật là đẹp mắt, thật là đẹp mắt...

Nhìn thấy Tổng Nghệ Thiên lộ ra thần sắc đề phòng hết nhìn đông tới nhìn tây mấy lần, chân mày nhăn lại, kích thích khiến bộ phận dưới bụng Chung Tiểu Nhạc cương lên, cuối cùng không nhịn được đành dùng tay còn lại mở khoá quần, tay kia vẫn điều khiển kính viễn vọng.

“A... Nghệ Thiên, Tổng Nghệ Thiên...”

Chung Tiểu Nhạc si mê nỉ non.

Đối phương như con mồi hoảng loạn trong tầm ngắm của thợ săn, làm cho Chung Tiểu Nhạc phấn khởi đến mức máu toàn thân đều dồn về não, cuối cùng toàn bộ tụ nơi hạ thân.

Mà nhìn trộm mang đến sự căng thẳng cùng cảm giác tội lỗi liền làm cho cậu cảm thấy khoái cảm.

Loại kính cửa sổ cậu dùng chỉ để người trong nhà nhìn ra cảnh vật bên ngoài, người bên ngoài tuyệt đối không thấy được động tĩnh bên trong, nhà cậu thuê còn là tầng cao nhất, cho nên Chung Tiểu Nhạc không kiêng dè chút nào mà lấy ra phần cơ thể đã căng cứng của mình, to lớn đến dữ tợn, cuống họng liên tục nuốt nước bọt, gắt gao nhìn vào khuôn mặt anh tuấn càng lúc càng chứng chạc của người kia, còn có cánh tay màu bánh mật lộ ra bên ngoài.

Hơi thở hỗn hển mà tham lam, giống như có thể xuyên qua lớp kính mà người thấy vị mồ hôi của đối phương, ngón tay trắng nõn thon dài của Chung Tiểu Nhạc thô lỗ vuốt mạnh tính khí của mình.

Cậu tưởng tượng, mình đang hưởng dụng đôi bờ mộng vừa căng vừa nóng như lửa của Tống Nghệ Thiên, miệng huyết đáng thương bị tính khí thô bạo của mình tách ra không lưu tình, đến mức không thể đóng lại được mới thôi, sau đó cậu sẽ xô xuyên qua đối phương đến khi anh gào thét xin tha, sẽ đâm lút cán, đâm đến mức Tống Nghệ Thiên kêu không thành tiếng, không thể nghĩ gì khác ngoài nhìn cậu, rên rỉ tên của cậu.

Ảo tưởng người kia dùng giọng nói trầm thấp như tiếng kèn đồng thở ra cái tên của cậu, gọi cậu, Chung Tiểu Nhạc, Tiểu Nhạc, hoặc là viên mắt sẽ đỏ bừng mà mắng cậu này tên biến thái.

Vô luận thế nào, đều hạnh phúc làm cho cậu không chịu nổi.

Trơ mắt mà nhìn người kia đi vào nhà trọ giáo viên đơn sơ, toàn bộ thân ảnh đều bị che lấp sau cửa, Chung Tiểu Nhạc mới miễn cưỡng phóng tinh, chất lỏng trắng đục dơ bẩn bắn lên lớp kính rồi nhiễu xuống đất, Chung Tiểu Nhạc thở hỗn hển, tựa trán lên lớp kính lạnh như băng, ánh mắt mơ hồ.

A, cậu thật sự rất hạnh phúc.

9. Chương 9

Từ khi Chung Tiểu Nhạc thăm dò được quy luật ăn uống ngủ nghỉ của Tống Nghệ Thiên thật rõ ràng rồi, cậu liền biến thành trạch nam.

Mấy mốc thời gian như Tống Nghệ Thiên đi làm, tan tầm cùng vài lúc dạy dỗ học trò trên sân, Chung Tiểu Nhạc nhất định sẽ cẩn trọng canh giữ bên cửa sổ, nghiêm túc ghi chép xem Tống Nghệ Thiên hôm nay mặc quần áo màu gì, bước đi tốc độ thế nào để suy đoán xem nội tâm của anh đang tốt hay không.

Hiệu quả ở tầng cao lúc này phát huy triệt để, tầm nhìn từ cửa sổ sát đất hết sức rộng rãi, còn có thể thấy được đường chạy nâu đỏ trong sân trường, bãi cỏ xanh xanh, bảo bối của cậu ướt đầm mồ hôi, cười đến mê người đi đi lại lại.

Làm giáo viên, Tống Nghệ Thiên vẫn duy trì nhân khí như lúc còn đi học.

Làm một giáo viên thể dục vui vẻ nhiệt tình lại đẹp trai với bọn học trò, trở thành đối tượng đắt giá để bọn chúng bắt chuyện.

Giống như là để bù đắp tám năm thiếu vắng, Chung Tiểu Nhạc cũng khẩn cấp làm cho sự tồn tại của Tống Nghệ Thiên khóa lấp cuộc sống của mình, khát khao như vậy, khác nào con nghiện vùng vẫy trong men say.

Đến mức, Chung Tiểu Nhạc chỉ hoàn toàn phụ thuộc vào mua hàng qua mạng, thứ gì trên mạng không có thì nhờ Đồng Thiên mua, trong nhà hộp thức ăn cùng tờ rơi các quán ăn có giao hàng chất thành núi.

Đồng Thiên cũng có ngày hạn dạy dỗ không nghiêm mà oán giận mắng Chung Tiểu Nhạc: “Cậu mà còn như thế nữa thì sớm muộn gì cũng sẽ biến thành ông chú trung niên bụng phệ cho xem!”

Chung Tiểu Nhạc suy xét cẩn thận, cũng thừa nhận sẽ có thể ra như thế thật, mà nếu thế thì đến lúc gặp Tống Nghệ Thiên cũng không dám nhận quen, còn nói gì đến chuyện nhắc lại tình xưa nghĩa cũ!

Đương nhiên còn có vài cái lý do bí mật nữa, ví như bất chợt có cơ hội cùng Tống Nghệ Thiên làm cái chuyện chỉ làm ban đêm đó mà lực eo không đủ, đúng là mất mặt.

Vì vậy, cậu lẳng lặng cải tạo phòng khách thành phòng tập thể hình, cậu cũng trở thành trạch nam kiêm tên cuồng thể hình.

Đồng Thiên liền nhin một quãng thời gian, sau đó nhin không nổi nữa, cuối cùng đành nhào lên giật lấy cuốn sổ ghi chép Chung Tiểu Nhạc để bên cửa sổ mà xem chữ viết chi chít trong đó rồi hỏi: “Cậu đến cùng là đang nhìn thứ gì?”

“Ngắm sao ớ.”

“Ban ngày ngắm sao cái rắm!”

“Ai nói ban ngày không có?”

Đồng Thiên cười đều: “Sao nào mọc dưới mặt đất thế?”

“Anh không hiểu đâu.” Chung Tiểu Nhạc tỉnh bơ: “Đây là nghệ thuật.”

“...” Nghệ thuật cái *** nhé!

Đồng Thiên hết cách với Chung Tiểu Nhạc, thấy cậu ta dù không sống lành mạnh cũng không chết ngay được, thế là thôi.

Rình coi gần hai tháng, Chung Tiểu Nhạc tự nhiên muốn đi gặp Tống Nghệ Thiên, bắt đầu chỉ là thoáng nghĩ đến, lúc sau khát vọng cứ như vết dầu loang trong lòng Tống Nghệ Thiên, càng lúc càng bầy hầy ra, sau đó cậu lại có thêm cái khát vọng đi cạ vào thân thể ấm áp kia.

Thế nhưng cậu không dám.

Cậu cũng không phải là sợ anh, mà là bởi vì Chung Tiểu Nhạc làm cậu thẹn thùng.

Các cụ có câu, ác mầy cũng có lúc hiền, suy ra tên biến thái nào cũng có một chút thiện lương, Chung Tiểu Nhạc cũng không phải ngoại lệ, cậu có thể vừa nhìn trộm vừa sốc lộ, cũng có thể vừa làm việc vừa nghĩ ***, nhưng chỉ cần nghĩ đến lúc tự mình đứng ở trước mặt Tống Nghệ Thiên, đối mặt với nam thần

Chung Tiểu Nhạc trong nháy mắt biến thành khuê nữ đêm tân hôn, xấu hổ muốn chết đi, hận không thể cắn khăn tay!

Vì thế, cậu đặc biệt dành thời gian viết vài cái kịch bản khi gặp Tống Nghệ Thiên, nhiều lần sửa chữa, học thuộc lòng, đêm đêm tự biên tự diễn với vách tường. Vậy mà mỗi khi nghĩ sẽ đi gặp anh, lòng lại héo úa.

Ngây thơ đến mức chẳng ai tin đây là một tên biến thái!

Bất quá Chung Tiểu Nhạc bình thường luôn đưa ra bộ mặt nho nhã đậm mực, làm sao mọi người có thể ngờ thiếu niên thanh tú này lại là một tên hư hỏng chứ.

Cũng lại vào một tối thứ sáu, Đồng Thiên muốn nhờ gốc Chung Tiểu Nhạc từ trong nhà ra, theo anh đến một bữa tiệc, nói trắng ra là chính là giúp Chung Tiểu Nhạc đi tìm việc làm thôi.

Chung Tiểu Nhạc sau khi về nước đầu tiên là mua nhà, tuy rằng chỉ mới đặt cọc, lại còn mua kính viễn vọng máy chạy bộ cùng tùm lum thứ, hơn nửa tiêu dùng hằng ngày, tiền để dành cũng đã hết một phần ba, cậu còn không muốn cầu viện người nhà, cho nên nếu còn muốn theo đuổi nam thần cùng trả tiền nhà, cậu phải đi làm mới được.

Cậu tính toán, dù sao thứ sáu cũng khó Tống Nghệ Thiên, đại khái chắc là vào thứ sáu anh không đi dạy, hẳn là sẽ không bỏ qua tiết mục đặc sắc gì, nên cũng an tâm ăn diện theo đuổi Đồng Thiên.

Chờ mãi bữa tiệc mới kết thúc, lúc này cũng đã hơn nửa đêm, Chung Tiểu Nhạc có uống một chút rượu, may mà uống ít, chỉ có sắc mặt ửng đỏ, thần trí vẫn thanh minh, liền đoạt lấy chìa khóa xe từ tay Đồng Thiên xay đến ngã nghiêng, leo lên chúc danh hộ tống.

Bạn tốt say xỉn niềng, thế mà vẫn còn sức hét lên: “Đệt mẹ, quả nhiên đẹp trai được yêu mến, hức ... Nhìn cậu xem, đạo đức cái gì... Rõ ràng là một tên không biết giao tiếp, hức ... mặt than, người ta lại nói cậu thành thực, hức, cũng nhờ cái mặt à!”

Chung Tiểu Nhạc lẳng lặng tóm lấy Đồng Thiên vừa định nhào vào người mình, ấn xuống ghế, dùng dây an toàn cột chặt, tiếp tục lái xe, đi đến quảng trường phồn hoa, xung quanh là bảng đèn màu lấp lóa của những quán bar to nhỏ.

Chung Tiểu Nhạc thoáng nhìn, bỗng nhiên nhìn ra một thân ảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa – đó là Tống Nghệ Thiên.

Chung Tiểu Nhạc phải lộ đầu ra để xem cho rõ, lại phát hiện thân ảnh kia bị từng đám người vây lấy, cậu cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy Tống Nghệ Thiên đi vào bên trong một quán bar.

Chung Tiểu Nhạc trong nháy mắt nổi xung, hai mắt tóe lửa, chất cồn trộn lẫn khiến máu nóng bốc lên não, thuận tiện thổi to lá gan, bản năng theo dõi cuồng bị kích phát, hận không thể lập tức xuống xe đi vào quán rượu kia xem xem Tống Nghệ Thiên đang làm gì.

Chỉ tiếc bên cạnh còn có một thằng con rơi, Chung Tiểu Nhạc bèn đỗ xe sát ven đường, mặt không biến sắc nhìn Đồng Thiên cuộn tròn bên ghế phó lái, khuôn mặt anh tú lộ ra nụ cười ngu dần, lần này Chung Tiểu Nhạc cảm thấy khó khăn.

Không lẽ vứt người trên xe rồi bỏ đi?

Nhưng mà làm như thế, thật không tử tế, vạn nhất người này say quá làm bậy thì sao?

Hay là trói quách lại?

Chỉ có điều trời đất bao la nam thần lại toàn năng như vậy, Chung Tiểu Nhạc giằng xé nội tâm có mấy giây mà người đã không thấy nữa.

Chung Tiểu Nhạc bèn lưu loát ném bạn tốt của mình xuống ghế sau, sau đó cởi áo vét của đối phương, trói hai tay Đồng Thiên ở trước người, còn ngại không đủ, vì vậy cởi cả âu phục nâng cao giá trị bản thân của mình ra, trói chân bạn tốt luôn.

Lúc này Đồng Thiên còn chưa nhận ra có gì không đúng, mặt mũi khẽ cau lại lẩm bẩm cái gì

Chung Tiểu Nhạc mặc sơ mi trắng toát cùng quần tây chỉnh tề, thoát nhìn có chút lạc lõng so với con đường này, cậu mang theo tâm tình sung sướng mà xuống xe, còn tốt bụng kéo kính xe xuống một chút cho hảo bằng hữu đang nằm bên trong có chút không khí để thở.

Giải quyết xong, thoát nợ, Chung Tiểu Nhạc hí ha hí hửng ôm trái tim thiếu nữ đang đập thình thịch bước vào quán bar cậu để ý này giờ.

Quán bar có chút đơn sơ, ngay cả quầy bar thoát nhìn cũng có vẻ bẩn thỉu cũ nát, bên trong người người nhốn nháo, âm nhạc đinh tai nhức óc, một đám nam nữ ăn mặc lòe loẹt nhảy vòng vòng.

không đúng, Chung Tiểu Nhạc định thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện những người được gọi là “Nữ nhân” kia đều là nam nhân tô điểm sắc sỡ, từng bờ eo mềm như rắn quấn lấy nhau, bất nam bất nữ, Chung Tiểu Nhạc không khỏi có chút buồn nôn.

Cau mày, cậu chen qua đám người, nhẩn nhẩn mùi nước hoa dính dấp trong không khí, thật vất vả mới tìm được thân ảnh tâm niệm trong góc quán.

Tống Nghệ Thiên ngồi dựa vào quầy bar, chân dài một cái gác lên chân ghế, một cái đuôi thẳng, sống lưng cong cong đổ về phía trước, ngón tay thon bao quanh ly rượu trong veo, chất rượu đỏ bùng, môi đậm sắc nhấp nhám trên viền ly ướt át, ánh mắt mông lung.

Soái, soái đến sững sờ!!

Chung Tiểu Nhạc cảm thấy như mình lại yêu một lần nữa.

Cậu không để tâm đến tiếng người huyền ảo, không để tâm đến mùi nước hoa rẻ tiền, không để tâm đến người người trong ánh sáng nhập nhòa, trong mắt cậu chỉ có Tống Nghệ Thiên.

Chung Tiểu Nhạc đứng trong đám người, ăn mặc nghiêm cẩn, thái độ nhã nhặn, thật sự lạc lõng trong không gian này.

Bất quá vẻ ngoài không tầm thường của Chung Tiểu Nhạc vẫn hút được vài người lại gần, mà bọn họ lại đều bị Chung Tiểu Nhạc đang trầm mê trong nhan sắc của nam thần ngó lơ hết.

Cậu si mê nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Tống Nghệ Thiên nhâm nhi chất rượu trong suốt, đầu lưỡi non đỏ thỉnh thoảng lộ ra, giống như đang liếm láp âu yếm bờ môi, để lại ánh nước lấp lánh dưới đèn, Chung Tiểu Nhạc nhanh chóng rõ dần, hô hấp cũng trở nên khó khăn, chỉ hận không thể ngay lập tức ngay tại đây hiệp chết yêu tinh quyền rũ kia.

Chỉ tiếc, Chung Tiểu Nhạc biến thái e thẹn không có cái gan này.

Lúc này, liền có mấy thiếu niên ăn vận xinh đẹp vây quanh Tống Nghệ Thiên, trêu đùa anh, bọn họ phóng ánh mắt ám muội xuống hạ thân của Tống Nghệ Thiên, thậm chí còn ngẫu nhiên to gan xoa nhẹ lên ***g ngực anh, Tống Nghệ Thiên lại lười biếng uống rượu, hoàn toàn làm ngơ những ánh mắt nóng bỏng này, cứ thế lần lượt từ chối rồi lại từ chối.

Ngay cả như vậy, ngoại hình của Tống Nghệ Thiên trong quán rượu nhỏ này thật sự là quá với xuất chúng, thân hình anh tuấn, cơ tay nổi rõ, khuôn mặt nam tính lười nhác.

Thật khác với lúc rạng rỡ tuấn tú trong trường, thời khắc này Tống Nghệ Thiên tỏa ra một luồng hấp dẫn vô hạn! Quả thực có thể làm cho mọi người thăm khao khát vô độ.

Điều này cũng làm cho càng nhiều người lớn mặt mặt kệ khả năng bị cự tuyệt mà mò đến anh.

Chân của Chung Tiểu Nhạc như là mọc rễ, cậu không dám tiến lên, chỉ có thể trở mắt ra nhìn một lần sóng rồi lại một lần sóng người đến gần, tùy tiện chạm vào bảo bối của cậu, buồn bực trong sâu thẳm từ từ sinh sôi.

Mãi đến khi tận mắt nhìn Tống Nghệ Thiên cuối cùng chọn được một thiếu niên thanh tú linh hoạt, rồi đem theo thiếu niên rời khỏi quán rượu, từ đầu đến cuối không hề xem thấy Chung Tiểu Nhạc giữa biển người.

Chung Tiểu Nhạc hít sâu vào một hơi, miễn cưỡng di chuyển hai chân cứng ngắc của mình, theo sát anh.

10. Chương 10

Bước chân cuối của Chung Tiểu Nhạc dừng ở trước một nhà nghỉ.

Trên đường đi, cậu trở mắt nhìn Tống Nghệ Thiên cùng tên thiếu niên kia không coi ai ra gì âu âu yếm yếm —— hoặc phải nói là Tống Nghệ Thiên lạnh nhạt còn cậu thiếu niên kia thì riu rít cố gắng hâm nóng không khí.

Chung Tiểu Nhạc núp trong đám người đông đúc bên kia đường, nhìn Tống Nghệ Thiên cúi đầu nói gì đó với đối phương, còn cười thật gian manh, sau đó thiếu niên nhún nhó kéo tay Tống Nghệ Thiên, biểu tình ngọt ngào ám muội, Chung Tiểu Nhạc nhìn thấy suýt chút nữa bị tràn máu não.

Không nghe được người ta nói gì với nhau, Chung Tiểu Nhạc trong lòng nôn nóng vạn phần, lại phải nhìn mấy cái cử chỉ thân mật đó, cậu thật hận không thể lập tức tiến lên tách hai người kia ra khỏi nhau.

Mãi đến khi cậu thấy Tống Nghệ Thiên mang thiếu niên tiến vào cái nhà nghỉ màu hồng vừa nhìn là biết khả nghi kia, Chung Tiểu Nhạc triệt để cuống lên, cậu mím muốn nát môi, cần đến khi cảm thấy lợi đau đớn, cuống hòng thất nghiệm.

Nhờ chút tư liệu kia, cậu đã sớm biết Tống Nghệ Thiên mấy năm qua sinh hoạt tuyệt đối là bừa bãi, bản thân cậu cũng đã tính tới cách tăng cường mị lực xua hết đám bạn tình đó của Tống Nghệ Thiên đi. Nhưng mà đọc trong tư liệu giấy trắng mực đen, cảm giác quả thật không như lúc tận mắt chứng kiến.

Dạ dày sôi trào, chất cồn trong rượu thổi bùng bạo khí, Chung Tiểu Nhạc cứng ngắc nhắc bước, rốt cuộc vất luôn lý trí của mình.

Một bước, một bước, lại một bước.

Gần hơn, gần hơn, càng gần hơn.

Tim dường như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, đến lúc Chung Tiểu Nhạc tỉnh táo lại, cậu đã đứng ngay trước mặt Tống Nghệ Thiên, cản đường đi của hai người.

Tống Nghệ Thiên nhíu nhíu mày, lãnh đạm liếc thanh niên trước mặt một cái, cảm giác quen thuộc không khỏi dâng lên. Nhưng anh không để ý, dẫn bạn giường đêm nay tránh qua người này.

Lại không ngờ rằng, người thanh niên kia kiên trì bước thêm một bước ngăn họ chuyển hướng.

Tống Nghệ Thiên nhếch môi cười nhạt, hỏi: “Có việc gì?”

“Tống Nghệ Thiên.”

Nghe thấy tên của mình bị người chuẩn xác gọi ra, Tống Nghệ Thiên cau mày đánh giá thanh niên trước mặt, nhìn có vẻ chừng chạc điềm tĩnh, rất có dáng vẻ dân văn phòng cao cấp, nào là quần Áo giày da da áo sơ mi trắng, chỉ có cái bản mặt gian gian kia là có chút quen, đặc biệt là cái kiểu đạo đức khô khan kia, xem thế nào cũng không vừa mắt.

Tống Nghệ Thiên rút tay mình ra khỏi ***g ngực thiếu niên, nhanh chân đi đến trước mặt Chung Tiểu Nhạc, nhìn nhìn cậu thanh niên với chiều cao xấp xỉ anh: “Chúng ta trước đây có gặp qua?”

“Tống Nghệ Thiên.” Chung Tiểu Nhạc không trả lời vấn đề của anh, trên thực tế cậu đang nhớ lại kịch bản mình đã học ngày học đêm kia, nhưng đáng tiếc đầu cậu như bị đổ keo, tốc độ phản ứng chậm chạp không ít: “Không cho đi.”

“Hả?” Tống Nghệ Thiên không hiểu mô tê gì hết, thuận theo ánh mắt đối phương quay đầu nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của cậu bạn giường. Anh nói với giọng điệu không dễ nghe: “Đếch liên quan tới cậu.”

“Không cho đi.”

“Cậu nghĩ mình là ai hả?”

“... Không cho đi.”

Tống Nghệ Thiên bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này, ngữ khí này, cách nói chuyện này quen quen thế nào.

Hơn nữa đeo kính nè, khô khan, giao tiếp như cái quần nè, người kì lạ khó hiểu nè, Tống Nghệ Thiên trợn to hai mắt, một cái ký ức đã chôn sâu lại vù lên lơ lửng, làm cho anh không nhận được mở miệng: “Cậu là Chung ...”

Ngay lúc Chung Tiểu Nhạc nghe thấy cái họ của mình được Tống Nghệ Thiên dùng thanh âm từ tính dễ nghe phun ra, trong nháy mắt phần khởi đến mức máu huyết sôi lên, cả người nóng bừng bừng đến mặt cũng ửng hồng.

Sau đó thân người cũng tự động chuyển động, thừa dịp Tống Nghệ Thiên còn đắm chìm trong khiếp sợ, ỷ vào chiều cao, nắm lấy một cánh tay của đối phương kéo lại định hôn.

Tiếc rằng Tống Nghệ Thiên cũng không còn là cậu thiếu niên ngây thơ chỉ biết ngẩn người, cái gì cũng không hiểu, phát hiện ý định của Chung Tiểu Nhạc, anh nhanh nhẹn lùi ra sau một bước, an toàn tránh khỏi trước khi bị đôi môi nhạt sắc kia chạm vào.

Chung Tiểu Nhạc có chút thất vọng rừ mi, không hề có chút lúng túng vì cưỡng hôn thất bại.

“Chung Tiểu Nhạc, mấy năm không gặp còn dám đến đây, thêm ăn đấm đúng không?”

Suýt chút nữa lại bị cưỡng hôn, Tống Nghệ Thiên lửa giận phùng phùng, anh cười lạnh, mặt vẫn duy trì biểu cảm đứng đưng nhưng trong lòng đã nóng rát, như là có cái gì đó hòa tan, làm cho lục phủ ngũ tạng như ngâm giấm.

Phát hiện tên biến thái kia là Chung Tiểu Nhạc, anh cũng có vui mừng, sau đó lại lập tức nhớ ra kẻ này không thèm liên lạc với anh trong một thời gian quá dài, như là biến mất khỏi thế gian vậy, bây giờ lại đứng ùng chui ra từ đâu không rõ, quả thực lòng lang dạ sói!

“Em đã trở về.” Chung Tiểu Nhạc có chút khấn trương nắm vạt áo của mình.

“Há, tôi thấy mà.”

“Trở về tìm anh.”

“Muốn ôn chuyện à, ông đây không rảnh.”

“Không cho đi.”

Chung Tiểu Nhạc bỗng nhiên chuyển đề tài, làm Tống Nghệ Thiên thoáng chút mắc nghẹn, chỉ cảm thấy người này càng lớn càng khó hiểu.

Tống Nghệ Thiên kiềm chế lại cảm xúc, không nhin được đưa tay định đẩy Chung Tiểu Nhạc ra: “Nói xong chưa? Tránh ra.”

Chung Tiểu Nhạc gấp đến mắt cũng nổi tơ máu, đưa tay ra nắm lấy ống tay áo Tống Nghệ Thiên, áp ứng nói không nên lời: “Không cho....”

“Cậu đệt mẹ đổi câu khác mau!”

“.... Em không thích.”

Tống Nghệ Thiên cảm thấy Chung Tiểu Nhạc thiệt hết thuốc chữa.

Anh cười biếng nhác, tỏa ra khí tức áp bách mà kề bên khuôn mặt trơn bóng như ngọc của Chung Tiểu Nhạc, thở ra nhiệt khí ướt át xóa mờ mắt kính của cậu tầng tầng sương, khàn khàn mị hoặc: “Cậu còn thích tôi à, biến thái?”

Âm cuối nhỏ đến mức gần như là tiếng thở, không thể nghe, kích thích đến mức cả người Chung Tiểu Nhạc ngứa ngáy, mặt nóng bừng bừng, suýt chút nữa chảy máu mũi luôn, thân thể chỉ có thể cứng ngắc gập gật đầu, túng quần muốn chết.

Tống Nghệ Thiên ngược lại không thấy ngạc nhiên chút nào, còn suýt chút nữa bị dáng vẻ ngây thơ này chọc cười, anh đứng thẳng người, hất cằm lên nhìn từ trên cao xuống Chung Tiểu Nhạc: “Cho nên? Muốn cùng tôi làm?”

Chung Tiểu Nhạc thành thực mà ừ một tiếng, lại còn đàng hoàng bồi thêm một câu: “Muốn chơi anh.”

Tống Nghệ Thiên nghĩ thầm trên thế giới tại sao lại có thể có người như thế, rõ ràng nhìn qua đúng là một xử nam ngây thơ, mở miệng nói lại chẳng nề mặt ai cả.

“Cậu là cái gì của tôi mà đòi chơi tôi?”

“... Trước tiên chúng ta có thể trao đổi nhật ký.”

Cậu là học sinh tiểu học à!? Tống Nghệ Thiên cảm thấy chính mình có chút theo không kịp dòng suy nghĩ của đối phương.

Lúc này, thiếu niên thanh tú lẻ loi đứng một bên nhìn hai người này vừa lăm lờ vừa liếc mắt đưa tình (?) cuối cùng không nhin được mở miệng, vì chính mình mà nhắc nhở sự tồn tại của bản thân: “Anh Nghệ Thiên, đêm nay chúng ta còn muốn hay không...”

“Quên đi thôi.” đêm nay Tống Nghệ Thiên bị Chung Tiểu Nhạc quấy nhiễu như thế, hứng thú mất ráo, cùng hướng hồ anh cũng nhớ cái năm đó khi mà ly biệt, cái tên này bị anh đánh gần chết vẫn cứng đầu cứng mồm, anh tự nhủ mình mà còn tiếp tục nữa thì thằng nhãi này lại trở về tình cảnh đó mà thôi.

“Xin lỗi, hẹn em lần sau.”

Thiếu niên thấy Tống Nghệ Thiên lên tiếng rồi, cũng không tiện tiếp tục làm tới, đành phải trừng mắt với cái tên Chung Tiểu Nhạc phá đám này một cái, phần nộ bỏ đi.

“Fuck!” Chung Tiểu Nhạc đang cầm nín trước mặt, Tống Nghệ Thiên càng thêm bực, tay theo thói quen cào tóc hai lần, dự định phải mông rồi đi.

Mà Chung Tiểu Nhạc trong tình cảnh này có thể nói là đã quen như cơm bữa, cho nên cũng không chút do dự mà đi theo, cách Tống Nghệ Thiên vừa vịn một bước, cũng không hỏi đối phương đi làm cái gì, chỉ cứ thế lặng lẽ theo sau.

“Con mẹ nó cậu còn theo tôi làm cái gì?” Khuôn mặt của Tống Nghệ Thiên như hung thần ác sát, quay lại nhìn, đủ để dọa lui tất cả mọi người trong chu vi hai mét.

“.....” Chung Tiểu Nhạc không nói lời nào.

“Bây giờ tôi đi hẹn bạn giường cậu cũng theo?”

Tống Nghệ Thiên kỳ thực cũng không định hẹn ai cả, dù sao kết quả cũng không khác mấy, thế nhưng cứ thấy cái tên biến thái xa lạ đi theo, lòng Tống Nghệ Thiên liền rối bời, hành xử cũng gấp gáp.

“Dừng....”

Tổng Nghệ Thiên không thể nhịn được nữa, thấy phía trước có một con hẻm nhỏ u ám yên tĩnh không người, liền quẹo vào, kéo cổ Chung Tiểu Nhạc đang bám theo sau tới trước mặt, thô lỗ đẩy mạnh vào vách tường thô ráp, thân thể va vào vật cứng vang lên một tiếng rầm, nghe ra lực có vẻ mạnh.

Anh chặn Chung Tiểu Nhạc vẫn còn đang không hiểu vì sao vào sát tường, khoảng cách giữa hai người nhìn từ xa có vẻ đặc biệt thân mật.

“Biến thái, cậu có phiền hay không đây?”

“Không phiền.” Chung Tiểu Nhạc đưa tay chỉnh lại cái kính đã méo mó của mình, nghiêm túc lắc lắc đầu.

“Cậu không phiền nhưng tôi phiền!” Tổng Nghệ Thiên tức giận mắng: “Nói như vậy, mấy ngày nay tôi luôn cảm thấy khó chịu cũng là do cậu giữ trò quỷ, đúng không!”

“.....” Qua nhiều năm như vậy, nói dối vẫn không phải là điểm mạnh của Chung Tiểu Nhạc, đặc biệt là trước mặt Tổng Nghệ Thiên, vì vậy cậu thừa nhận, không chút nào chột dạ nhìn thẳng vào con người đen nháy đang rực lửa giận kia.

“Đều đã nhiều năm như vậy tại sao cậu không khá lên chút nào, còn làm cái chuyện ghê tởm này.”

“Không ghê tởm.”

Tổng Nghệ Thiên trào phúng nhếch khóe miệng, một quyền đâm vào thái dương Chung Tiểu Nhạc làm cậu dính tường: “Ông đây cũng bị cậu truyền nhiễm trở thành biến thái, hiện tại không đánh chết cậu đã coi như nể tình bạn rồi.”

“Không biến thái.” Chung Tiểu Nhạc nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nóng như lửa của đối phương, ngữ khí mơ hồ chậm chậm: “Ồ cùng em đi.”

“Dựa vào cái gì?” Tổng Nghệ Thiên có chút hối hận mình đâm cú vừa rồi nhẹ quá, hay là sao mình không đâm tiếp vài cú nữa.

“Em nuôi anh.”

“Cút đi!”

Chung Tiểu Nhạc cố gắng suy nghĩ, nỗ lực tìm ra ưu điểm cùng tiềm lực của mình, thứ có thể làm cho Tổng Nghệ Thiên hài lòng: “... Em, em phía dưới to lắm.”

Chym to chắc đáng tự hào lắm à! Tổng Nghệ Thiên thầm nghĩ Chung Tiểu Nhạc quả nhiên là cái đồ thần kinh.

Nhược công tu dưỡng-11

11. Chương 11

Edit: Phong Lữ

Đêm khuya tĩnh lặng, ít người nhận ra trong một đường hẻm nhỏ có hai thằng đực rựa đang chen chúc, khoảng cách gần tới nỗi có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Chung Tiểu Nhạc cố gắng thể hiện hết vốn liếng mình có ra, vẻ mặt khát khao khó nhịn hết như một người bán hàng đa cấp, cố gắng thể hiện mình là một thanh niên trẻ trung dốc lòng vì công việc, có tinh thần trách nhiệm tốt, hơn nữa còn bán hàng vừa đẹp vừa rẻ.

Chỉ tiếc, cậu thất bại bởi khả năng giao tiếp như vút đi của mình.

Tổng Nghệ Thiên thì lại cố gắng ‘tận tình khuyên bảo’, đưa tư tưởng lệch lạc của Chung Tiểu Nhạc về con đường chính đạo, lại bắt cậu dừng ngay những trò mờ ám đang làm, cút đi sống cuộc sống như người qua đường bình thường

Tiếc rằng anh đã đánh giá thấp sự cố chấp của Chung Tiểu Nhạc

Ông nói gà bà nói vịt qua lại được một hồi, Tống Nghệ Thiên cuối cùng đã từ bỏ. Anh nổi nóng nắm một nắm tóc đen ngắn của mình, hùng hổ chỉ vào Chung Tiểu Nhạc: “Được rồi, tôi phải về rồi, cậu hài lòng chưa đồ ngốc!”

“...Không tìm người nữa?” Chung Tiểu Nhạc cẩn thận quan sát sắc mặt Tống Nghệ Thiên, hỏi dò

“Tìm cái đếch!”

“Vậy sau này thì sao?”

“Sau này?” Tống Nghệ Thiên phá lên cười nhạo, vẻ mặt như đang nhìn kẻ ngốc: ‘Có nhu cầu thì dĩ nhiên phải tìm thôi.’

“Không được!” Chung Tiểu Nhạc lại cuống lên

“Đệt, ông chẳng lẽ phải giữ thân như ngọc vì cậu?”

“Em!” Chung Tiểu Nhạc cuối cùng cũng nhanh trí được chổng, cất tiếng cố gắng tự đề cử: “Có thể làm với em!”

Tống Nghệ Thiên chán ghét dò xét nhìn Chung biến thái.

Thực ra, vẻ bề ngoài của Chung Tiểu Nhạc chỉ tạm để Tống Nghệ Thiên coi là thích, sạch sẽ, vừa nhìn cũng biết là con gia đình tử tế.

Anh cũng không thích thiếu niên trang điểm dày cộm, không chỉ ngại loại ổng ẹo còn ngại bẩn. Tống Nghệ Thiên trước đây cũng từng có vài bạn giường cố định, ở chung không được lâu cũng vì chịu không nổi tính cách nóng nảy và lạnh nhạt vô tình của anh nên chia tay. Thế nên về sau Tống Nghệ Thiên thường ra ngoài tìm bừa.

Anh đã có một thời gian ngắn không phát tiết rồi, vì không phải soi mói này nọ thì cũng là do thích sạch sẽ. Hôm nay khó khăn lắm mới có một người hợp mắt, không lẳng lơ không ổng ẹo không ngả nghiêng, cuối cùng lại bị thẳng nhãi này phá rồi!

Một khi đã nhớ lại những chuyện không tốt đã trải qua với người này, Tống Nghệ Thiên tức mà không biết nói sao, vội vàng đè nén cảm xúc, chỉ cần hơi tưởng tượng ra cảnh cùng đồ ngốc biến thái này lên giường, đừng nói tới chuyện ân ái, chắc quần áo còn chưa kịp cởi thì anh đã không nhịn nổi mà ra đánh nhắm tới chỗ hiểm của Chung Tiểu Nhạc –đánh!

“Đừng nói lời buồn nôn nữa, tôi không cứng lên nổi với cậu”

“Em có thể là được rồi.”

Trán Tống Nghệ Thiên không khỏi nổi lên vài đường gân xanh

“Tống Nghệ Thiên ...” Chung Tiểu Nhạc cúi thấp người, rõ ràng không hề lên hay xuống giọng nhưng lại người nghe cảm thấy một chút tủi thân: “Mấy năm qua, em rất nhớ anh. Anh có thể cong, em cũng vậy, thật vui.”

Tống Nghệ Thiên không phản ứng, vẻ mặt lạnh lùng: “Tôi lại thấy cong rất chán, mà có cong cũng không cong như cậu, cong hệt như cái nhang muỗi”

“... ..”

Lúc này Tống Nghệ Thiên không để ý tới một tay của Chung Tiểu Nhạc đã luồn ra sau ót mình. Hai người đứng cách nhau rất gần nên Chung Tiểu Nhạc chỉ cần kéo tay một chút, đưa mặt tới thì đã chạm tới đôi môi xinh đẹp của Tống Nghệ Thiên cậu vẫn luôn nhung nhớ.

Không như nụ hôn đầu, lần này so ra rung động hơn nhiều

Không có mùi máu gần cách, Chung Tiểu Nhạc có thể nếm được rõ ràng ‘vị’ của Tống Nghệ Thiên hơn, đầu lưỡi trơn trượt liên tục liếm lấy đôi môi khô của anh. Chỉ trong vài giây nhưng cậu có cảm giác như lòng mình mở rộng mấy lần, giống như khắc ghi giờ phút vĩnh hằng này.

Tiếc rằng trái đất vẫn cứ quay, thời gian vẫn cứ trôi, sau 8 năm Chung Tiểu Nhạc lại được ném cảm giác đau nhức quen thuộc ở bụng.

Có điều bây giờ Chung Tiểu Nhạc đang hạnh phúc cực kì, chút đau đớn này thì thấm thía gì, ngược lại cậu còn thu lưới về liếm môi của mình trước mặt Tống Nghệ Thiên

Tống Nghệ Thiên vẻ mặt cay nghiệt, lần nữa ra sức đẩy Chung Tiểu Nhạc mặt đang có hơi hướm hồng rực lên vách tường, một chân chèn giữa hai chân cậu.

“Đệt, qua nhiều năm mà kĩ thuật còn phế thế”

Vì đây mới là lần thứ hai. Chung Tiểu Nhạc hơi tủi thân thầm trả lời trong lòng, cậu vẫn như xưa, chỉ biết hôn trộm trong giây lát.

“Muốn hôn tôi? Hôm nay tôi sẽ dạy cậu thật tốt thế nào mới gọi là hôn”

Nói xong, Tống Nghệ Thiên nhẹ nhàng giữ cổ Chung Tiểu Nhạc, tay còn lại gỡ cặp mắt kính vương vãi xuống, chủ động chạm vào đôi môi mỏng sáng sắc.

Mùi vị của Chung Tiểu Nhạc cũng hết như bản thân cậu, sạch sẽ, ngay cả một chút mùi thuốc lá cũng không có. Tống Nghệ Thiên nhẹ nhàng cắn hai cánh môi trong chốc lát, vốn đang định uy hiếp bắt cậu há miệng ra thì lại phát hiện thẳng nhai Chung Tiểu Nhạc này đã hết sức phối hợp mà há miệng đợi Tống Nghệ Thiên tới “dạy” mình.

Ờ ờ, trước giờ chưa thấy ai chủ động thế này!

Đầu lưỡi trơn trượt luồn vào trong miệng Chung Tiểu Nhạc, trêu đùa đầu lưỡi cứng nhắc của cậu, lại lướt lên hàm trên mẫn cảm, hôn lấy hôn để. Chung Tiểu Nhạc có vẻ cũng ngộ ra một chút về cách hôn, vẻ mặt nôn nóng muốn thử nghiệm, bắt đầu chủ động bắt lấy đầu lưỡi Tống Nghệ Thiên rồi cùng đá lưỡi, hai tay cũng mò lên bờ lưng rộng của Tống Nghệ Thiên xoa nắn.

Tống Nghệ Thiên hơi nhú mày, mở mắt ra, nhẹ nhàng cắn môi dưới Chung Tiểu Nhạc một cái cảnh cáo nhưng càng khiến cậu thêm cuồng nhiệt mót, lúc này anh mới phát hiện, suốt quá trình này giờ, Chung Tiểu Nhạc đều mở to mắt nhìn chăm chăm mình.

Mục đích tồn tại của đôi mắt Chung biến thái này chỉ để ghi lại từng biểu cảm đặc sắc của nam thần thôi! Thế nên lúc này đây sao có thể nhắm mắt lại được.

Thân thể hai người cuối cùng lại dây dưa một chỗ, ánh sáng phản lên người họ, khiến bầu không khí căng thẳng lúc trước giờ đã dịu đi ít nhiều.

Tống Nghệ Thiên vốn định không để ý tới ánh mắt kia, nhãn nhện kích thích lần nữa nhắm mắt lại, hôn hít thêm một hồi. Sau đó, anh bỗng có cảm giác ở chỗ hai người đang nấu cháo lưỡi có mùi máu.

Tống Nghệ Thiên giật mình, vội tách môi ra, kéo theo một sợi tơ mờ mờ

Chung Tiểu Nhạc mặt không đổi sắc mang cái mũi đang chảy máu cam, nhìn về mặt hết như thấy quỷ của Tống Nghệ Thiên, vừa mang nét chán ghét vừa mang vẻ khó tin.

Chung Tiểu Nhạc thở gấp, vội vàng chùi qua quýt máu mũi trên mặt, khiến máu chảy ra cả mặt, lại dùng cái mặt dính đầy máu lấp ba lấp bấp nói: “Chúng ta cứ tiếp tục...”

“Tiếp tục cái con mịe!” Tống Nghệ Thiên nổi nóng nện mắt kính vào ngực Chung Tiểu Nhạc, lùi về sau vài bước tránh xa cậu như sợ bị lây bệnh. Anh cảm thấy mình tối nay đúng là có bệnh rồi, vừa này anh đã làm cái gì?

Anh chủ động đi hôn tên biến thái đầu óc không bình thường Chung Tiểu Nhạc đó!

Còn hôn người ta tới chảy máu mũi! Chuyện này không vui chút nào đâu!

Ở trong mắt Tống Nghệ Thiên, dưới ánh trăng sáng, cái mặt dính máu hồng hồng còn mang vẻ động tình của Chung Tiểu Nhạc càng thêm đáng ghét

Thế là ngay sau đó, anh liền bỏ Chung Tiểu Nhạc còn đang mang vẻ mặt vừa chờ đợi vừa thẹn thùng đáng yêu, thẹn quá hóa giận bỏ đi, mang theo tâm trạng rối bời rời hẻm nhỏ

Lúc này Chung Tiểu Nhạc không đuổi theo nữa, trong lòng như có tiếng nói báo cho cậu biết giờ mà đuổi theo sẽ mang lại kết quả chẳng tốt đẹp gì.

Đêm nay cậu đã nhận được đủ kinh hỉ rồi.

Chung Tiểu Nhạc đứng yên một lúc lâu, cho đến khi hai chân cứng đờ bước không nổi, cậu mới tiếc nuối đưa ngón tay chạm vào môi, đành dùng lưỡi nghiêm túc liếm đi liếm lại, ra sức nuốt nước bọt hết như muốn tìm ra một chút nước bọt của Tống Nghệ Thiên còn sót trong miệng cậu.

Tống Nghệ Thiên... Tống Nghệ Thiên...

Cậu cuối cùng cũng không nhin nổi nữa, ngồi xổm xuống, không màn nhờ có người đi qua hẻm hay không, ngón tay run rẩy hứng phần không thôi, mở khóa kéo quần, lấy ra vật to lớn đang cương cứng của mình.

Chung Tiểu Nhạc mang ánh mắt si mê, ngửa đầu nhìn trăng rằm đêm nay, trên đó dường như cũng hiện ra khuôn mặt anh tuấn của Tống Nghệ Thiên, vắng vắng nghe như được anh mắng vài tiếng ‘biến thái’, sau đó cậu xuất.

Sau hồi tự sướng không biết xấu hổ, Chung Tiểu Nhạc mới bình tĩnh kéo khóa quần, tìm một nhà vệ sinh công cộng rửa sạch chất nhầy trên tay, vừa sửa sang quần áo một chút rồi mới mang về đạo mạo quay về xe.

Mở cửa xe, nhận ra xe không khóa.

Vì trong đầu giờ chứa đầy hình ảnh nam thần xinh đẹp nên Chung Tiểu Nhạc không nhớ nổi mình cuối cùng có khóa cửa hay không, hơn nữa cậu cũng lười nhớ

Tuy Đồng Thiên ngồi sau vẫn không tỉnh lại, quần áo xốc xếch, sắc mặt đỏ bừng, mắt còn sưng húp, khóa quần chưa kéo lên hết, phải nói bộ dạng cực kì thê thảm. Có điều người còn chưa bị lừa bán đi mất, cũng không thiếu tay thiếu chân nên Chung Tiểu Nhạc cũng yên tâm nghĩ không có chuyện gì cả.

Lời của tác giả: Cúc hoa của Đồng Thiên vẫn còn nguyên, đừng đoán lung tung.

12. Chương 12

Sau ngày hôm đó, Tống Nghệ Thiên rốt cuộc không còn đụng phải Chung Tiểu Nhạc, chuyện này vốn phải là việc tốt, chỉ có điều ——

Tống Nghệ Thiên xiết chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi, tầm mắt kia như ruồi bâu mật vẫn dính trên người anh thật lâu không tiêu tan, làm toàn thân anh nổi da gà, chuyện khó chấp nhận nhất là, biết rõ ràng chủ nhân tầm mắt này chắc chắn ở gần đây, lại làm sao cũng không tìm ra người.

Lúc trước khi biết, anh còn có thể nhẫn nại, bây giờ biết chắc chính là tên khốn Chung Tiểu Nhạc này giờ trò quỷ, cảm giác mỗi ngày bị thị gian trở nên mãnh liệt hơn, khó có thể ngó lơ được.

Đối với biến thái kia xuất quỷ nhập thần còn có sức sống dồi dào hơn cả cỏ dại kia, anh bỗng nhiên cảm thấy thật hết cách.

“Mẹ nói!” Tống Nghệ Thiên thô bạo rút ra một điều thuốc ngậm lên môi, sờ sờ túi phát hiện trên người không mang theo bật lửa, bốn phía cũng không có ai để nhờ, chỉ cảm thấy chính mình quả thực xui xẻo, từ khi gặp gỡ tên biến thái kia chuyện xấu gì đều đuổi đến.

Yên tâm xem như chẳng có ai thừa hơi, thật ra là chung quanh chẳng có ai cả, đừng tính Chung Tiểu Nhạc trên đầu anh quản chuyện anh quên mang bật lửa, anh không gỡ điều thuốc trên miệng xuống, cứ xem nó là Chung Tiểu Nhạc mà dùng răng cắn nghiền.

Sớm biết thế này, ngày đó phải đánh Chung Tiểu Nhạc thêm mấy cái, đánh cho sướng tay đã, chứ bây giờ cũng chỉ có thể tức giận, phải nói là cho dù tức đến nổ phổi tên kia cũng chẳng quan tâm, nghĩ tới đây, ánh mắt đang rừng rực của anh còn pha thêm chút tự giễu.

Nghiến răng một lúc, Tống Nghệ Thiên nhìn xung quanh vắng vẻ, hít sâu một hơi, bỗng nhiên dừng bước, quay người hướng về hướng có lẽ là tầm nhìn của Chung Tiểu Nhạc, tầm mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào một điểm nào đó trong hư không.

“Xem cho thỏa đi, biến thái.”

Dùng chính là câu trần thuật, mà đáp lại anh, chỉ có gió thổi qua kẽ hở lá cây phát ra tiếng sà sạt.

Tống Nghệ Thiên khẽ cởi vài khuy áo, lộ ra một mảng da thịt đẹp đẽ tinh tế, ngực hơi cao bên hông xương dọc xuống dưới, nửa kín nửa hở, đầy sức hấp dẫn.

Tống Nghệ Thiên ngậm thuốc lá, dáng đứng tùy ý, khẽ lộ một chút đầu lưỡi liếm môi một cái, môi nhếch như khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng.

“Dù đang ở đâu, cậu cũng chỉ định đứng xem thôi sao?”

Vẫn không có ai đáp lại anh, mà Tống Nghệ Thiên quả thật vẫn có thể cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, không dao động, như hình với bóng.

Đứng một hồi, cảm thấy chính mình đứng ở trên đường lầy bầm quả thực ngu xuẩn quá, liền thâm mắng Chung Tiểu Nhạc một trận, gắt gỏng quay người tiếp tục nhanh chân tiến về phía trước.

Mà cách xa chỗ đó, ở trên chung cư, đằng sau kính viễn vọng, Chung Tiểu Nhạc đã sắp máu chảy thành sông.

Hắn không biết Tống Nghệ Thiên nói cái gì, thế nhưng động tác kia của đối phương cứ như muốn quyến rũ chính mình lại được hắn thu vào tầm mắt, đầu lưỡi ướt hồng khẽ lộ dạng, làm cho hắn khó có thể ức chế mà nhớ lại buổi tối thứ sáu, nụ hôn nóng bỏng bên trong hẻm nhỏ.

Con người ở thế gian này, khi chưa có được thứ thật sự khao khát, bao nhiêu tình cảm đều có thể lặng lẽ cất vào hộp không cho ai biết. Nhưng đến khi có được dù chỉ là một chút khích lệ, thì cảm xúc đó cũng sẽ như lửa thiêu luyện ngục, thiêu cháy chiếc hộp giam giữ nó, như mãnh thú hồng hoang chạy thoát ra ngoài, muốn ngăn cũng không nổi.

Từ sau cái đêm kiều diễn đó, ý niệm nhỏ nhoi của Chung Tiểu Nhạc từ từ mở rộng, lòng tham cắn nuốt lý trí của cậu. Chỉ muốn lại chạm vào một lần, lại hôn thêm một lúc, muốn cùng nam thần hạnh phúc mãi mãi về sau! Các loại ý nghĩ nhồi vào đầu óc của cậu, chi phối tất cả sinh mệnh cậu.

Đơn giản mà nói, Chung Tiểu Nhạc tình tròng thượng não.

Mà Tống Nghệ Thiên là ai, tư liệu cho thấy nhiều năm như vậy anh vẫn không có cùng bất luận người nào duy trì quan hệ, rút chym vô tình, bạc tình bạc nghĩa, đều giả vô biên, đối với Tống Nghệ Thiên, Chung Tiểu Nhạc vẫn là rất tự ti, cậu ở thâm lo lắng, làm sao mới có thể cướp người về tay.

Dựa vào EQ ít ỏi cùng dây thần kinh não thất nứt của Chung Tiểu Nhạc, đáp án đương nhiên là khó giải.

Cho nên Chung Tiểu Nhạc đành phải đi cầu trợ google toàn năng.

Hắn thuận lợi tìm thấy mấy quyển tiểu thuyết tiểu ngôn tình ngược tâm ghê gớm, nghe nói là đang được ưa chuộng, dùng thái độ nghiêm túc như nghiên cứu học thuật để xem xét.

Có cổ đại cung đình, có xuyên không trọng sinh, cũng có hiện đại hào môn, mà nam chính đều là bá đạo tổng tài, tên nào cũng tà mị cuồng quyền, bá khí tràn trề, dũng mãnh uy nghiêm, cao một mét tám, một đêm bảy lần, làm xong là dính (bầu).

Chung Tiểu Nhạc cảm thấy một đêm bảy lần thì dù cậu có cố mấy cũng không thể, cái khác khỏi tính, cái gì cưỡng bá khốc huyễn, cậu vừa đứng trước mặt Tống Nghệ Thiên là cảm thấy mềm như bún rồi, vật trong quần còn cứng được đã là may.

Về phần nội dung truyện, có kết hôn trước yêu sau, có cường thủ hào đoạt, nói tóm lại là một chữ “Dâm” xuyên qua toàn văn, đầu tiên là hiếp ***, tiếp đó là gian ***, kết cục nhất định sẽ là cùng **!

Chung Tiểu Nhạc phất chốc đại triệt đại ngộ, “tu hành chánh quả”.

Nguyên lai là cậu đã đi sai trình tự, nói chuyện luyên ải và vân vân so với hiệp ngay lập tức, vừa logic vừa nhanh hơn!

Chung Tiểu Nhạc tỉnh trùng lên não thần nhiên tiếp nhận cái lý luận này.

Thế nhưng làm sao phát sinh quan hệ thân thể với Tống Nghệ Thiên đây?

Dưới áp lực nặng nề, có người sẽ tìm ra cách đột phá, có người sẽ hoàn toàn dùng cách biến thái.

Mà Chung Tiểu Nhạc, là kết hợp của hai dạng người trên, cậu quyết định đi phạm tội.

Sau một lúc, Tống Nghệ Thiên do dự mấy giây, cuối cùng quyết định vẫn đến quán bar như thường lệ, vì một tên theo dõi cuồng núp trong bóng tối mà đánh vỡ quy luật cuộc sống của chính mình cũng không phải kế hoạch của anh.

Thuận lợi đến nơi, Tống Nghệ Thiên bỗng nhiên lại có chút cảm giác khó chịu, cũng không biết là do thất vọng tên biến thái kia lại không đi theo, hay là vui mừng khi tên biến thái kia thức thối mà không tới quấy rầy mình.

Tâm tình hỗn loạn, rất tự nhiên một chén tiếp một chén không ngừng mà rót rượu, cũng không lịch sự gì mà xua đi từng đám ong bướm vây quanh, chỉ cảm thấy trước đây còn có chút vui vẻ thưởng thụ, bây giờ lại náo nhiệt quá sức chịu đựng mình.

Càng uống càng choáng, đặc biệt là nhìn bên cạnh mấy chàng trai kẻ mắt tô son như mới bị ai quai vãi đấm, lại nghĩ tới bộ mặt Chung Tiểu Nhạc hèn mọn, Tống Nghệ Thiên bỗng nhiên càng ưu thương, cảm thấy được chính mình có phải là mị lực suy yếu, làm sao chỉ có thể hút loại hàng phế thải này.

Một mình dựa vào quầy bar uống rượu hơn một giờ, mãi đến khi cảnh vật trước mắt mờ mịt, dạ dày còn cào đến buồn nôn, anh mới phiến muộn đứng dậy tính tiền rời đi.

Ra khỏi quán, chệnh choáng đi trên con đường quen thuộc về nhà, ít đi chút bản thủ xấu xa, không khí trong lành ban đêm làm cho tâm tình bị đè nén của anh thư thả.

Bỗng nhiên, anh thấy dưới đèn đường mờ mờ phía trước có một thân ảnh cao gầy, khi khoảng cách giữa hai người từ từ rút ngắn, Tống Nghệ Thiên mới nhận ra kia lại chính là người anh đã tìm kiếm lâu nay, Chung Tiểu Nhạc!

Tống Nghệ Thiên tức muốn ói máu, đang chuẩn bị xông lên lôi kéo cổ áo của người kia đánh cho một quyền, lại không ngờ rằng Chung Tiểu Nhạc đang bất động lại thần nhiên bước tránh đi, còn anh vì đã ngấm hơi men liên loạn choạng mắt đà, liền bị người dùng động tác linh hoạt đè sắp xuống đất vô hiệu hai tay.

“Đệt! Tên khốn”

“... Xin lỗi.”

Tống Nghệ Thiên chưa bao giờ nghĩ cái tên biến thái thoát nhìn như trời gà không chặt này lại có lúc có sức lực lớn như thế, đương nhiên cũng có thể là do anh đã bị chất cồn làm yếu đi phần nào, khiến cho anh nhất thời không thể tránh đi, bỗng nhiên, lực đạo giữ hai cổ tay của anh rời đi, một lực đạo mạnh mẽ khác chính xác đập vào gáy.

Cơn đau ập tới, mắt tối sầm lại, ý thức chỉ còn sót lại một suy nghĩ duy nhất.

Mới một tuần không gặp tên khốn này càng lúc càng thất đức!

Lập tức, Tống Nghệ Thiên bất tỉnh nhân sự.

13. Chương 13

Lúc Tống Nghệ Thiên tỉnh lại, đầu vẫn còn mơ hồ, sau cổ đau đớn khó chịu, họng tắc lại không thể lên tiếng, lỗ tai cũng vang lên ong ong.

Ngay sau đó, anh bị thứ âm thanh cùng cảm giác kì quái trên người làm cho tò mò nhìn xuống

“Chung! Tiểu! Nhạc!”

Tổng Nghệ Thiên nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ trong danh tự của tên con trai quần áo còn chưa kịp cởi đã dính sát vào anh vừa hôn vừa liếm kia.

“Vâng, có em.” Không ngờ Chung Tiểu Nhạc còn không chút xấu hổ mà trả lời một câu như vậy, sau đó lại còn tiếp tục cúi đầu thưởng thức khối thân thể rắn chắc này.

Tổng Nghệ Thiên muốn giãy dụa để đứng dậy, lại phát hiện hai tay của chính mình đang bị kéo lên thật cao, hóa ra là bị một cái cà vạt trói vào đầu giường, kiểu thắt nút rất chuyên nghiệp —— hiển nhiên là đã qua tập luyện, Tổng Nghệ Thiên phút chốc cảm thấy hết cách. Quần áo cũng bị lột sạch sẽ, đến cả quần lót cũng không còn, hai chân tuy rằng không bị trói, nhưng lại mềm nhũn như rút xương, cố gắng nhúc nhích có một chút thôi cũng đã thở hồng hộc.

“Chỉ là thuốc làm mềm cơ, không sao đâu.”

Tổng Nghệ Thiên tức đến mức hai mắt bốc lửa, đem hết sức gào vào mặt cái tên vẫn yên vị nãy giờ: “Khốn nạn... Chung Tiểu Nhạc, thứ biến thái... Bắt cóc mà mẹ nó cũng dám làm!!”

Tổng Nghệ Thiên cảm thấy mình nhìn lầm, cho là kẻ này chỉ là cái tên tâm lý biến thái trói gà không chặt, lại không ngờ rằng cậu ta còn có tố chất tội phạm!

Chung Tiểu Nhạc không nói gì, dính cả người vào giữa hai chân Tổng Nghệ Thiên, dùng lực tách đôi chân dài xinh đẹp ra, vừa tham lam nắn bóp cơ bụng cân xứng xinh đẹp của Tổng Nghệ Thiên, vừa liếm láp đầu nhũ nhỏ nhỏ trên ***g ngược.

Tổng Nghệ Thiên cảm nhận được đầu lưỡi ướt nhẹp, lần thứ hai da gà nổi lên.

Chung Tiểu Nhạc bỗng nhiên lại đứng dậy rút một tờ giấy ra, rất nghiêm túc mà chìa cho Tổng Nghệ Thiên xem.

“Cái quỷ gì!?”

“Chứng nhận sức khỏe của bệnh viện.”

“....” Tổng Nghệ Thiên cảm thấy Chung Tiểu Nhạc vĩnh viễn không nắm được trọng điểm, tức giận nói: “Họ Chung, cậu thiếu gì không thiếu lại đi thiếu đạo đức!?”

“Em có đạo đức thì anh sẽ yêu em sao?”

“Cút đi!!”

“VẬY EM THIẾU.”

“Khốn kiếp, cậu có biết xấu hổ hay không!?”

“Không biết.”

Tổng Nghệ Thiên cứng cả người, chỉ cảm thấy mình chưa từng gặp vô liêm sỉ như vậy.

Vì Chung Tiểu Nhạc đã chịu nhúc nhích tránh đi một chút, góc nhìn của Tổng Nghệ Thiên cũng thoáng đáng hơn, lúc này anh mới có thể nhìn rõ cảnh trí

Gian phòng rộng rãi, bày biện đơn giản, một cánh cửa sổ, một cái tủ treo quần áo, một cái giường, sàn trải thảm, trên vách tường dán chỉ chít ảnh, đủ loại, to nhỏ không đều, bày khắp bốn phương tám hướng, mà trọng tâm trong hình đều chỉ có một người.

Là Tổng Nghệ Thiên, là chính anh!

Có bị chụp trộm mình cũng đẹp mắt như vậy, thiệt là hiếm có, đây là suy nghĩ đầu tiên của anh.

Sau đó rồi cũng nói không nên lời, anh thấy mặt của mình trong hình, dù là ai nhìn một đồng ảnh của chính mình, thần thái đa dạng đủ mọi góc chụp như vậy cũng chỉ có thể cảm thấy sờn cả tóc gáy.

“Nghệ Thiên... Nghệ Thiên...”

Chung Tiểu Nhạc ngửi mùi vị của đối phương, nhìn chăm chăm dáng người tuyệt vời của đối phương kia phớt phớt mà nuốt nước miếng, sau đó chính mình cũng kích động đến há miệng run rẩy bắt đầu cởi quần.

Tổng Nghệ Thiên hiển nhiên cũng không phải một người đơn giản, ngay lúc anh có thể thần nhiên chấp nhận tính hướng của mình đã lộ rõ ra anh có bao nhiêu kiên cường.

Chung Tiểu Nhạc cởi hết y phục vướng víu ra, chỉ chừa lại quần lót, khoe miệng tươi cười quái dị. Thân thể kia không suy nhược như Tổng Nghệ Thiên nghĩ, tuy rằng trắng nõn, cũng không cường tráng như Tổng Nghệ Thiên, nhưng nhìn rất mạnh mẽ. Làm cho Tổng Nghệ Thiên tức giận hóa ra anh đã bị vẻ ngoài khúm núm của tên này lừa. Cau mày nhìn chăm chăm vào cơ thể trần trụi của Chung Tiểu Nhạc đang từ từ dán lên người mình vừa phien vừa quắn, cả chân cũng phải bện lấy chân hắn, anh đành chán ghét mở miệng.

“Biến thái, đi cạo lông chân mau.”

“.....”

Chung Tiểu Nhạc dừng động tác lại, cúi đầu nhìn cẳng chân mình một chút, kỳ thực cũng không phải do lông chân của Chung Tiểu Nhạc dồi dào, mà là Tổng Nghệ Thiên quá trơn bóng.

Hai cái cẳng chân trắng tấp xnh đẹp của Tổng Nghệ Thiên trắng như trứng gà bóc, Chung Tiểu Nhạc không nhìn được sờ sờ, sờ ra da thịt rắn chắc, láng mịn đến mức không sờ trúng một cọng lông, không nhìn được mê mẩn chà mặt vào.

Tổng Nghệ Thiên dùng cái chân mềm nhũn đá cho Chung Tiểu Nhạc một cái, ra lệnh: “Cút, đi, cạo.”

Chung Tiểu Nhạc lưu luyến nhìn thân thể trần truồng của Tổng Nghệ Thiên, hoàn toàn không có ý định từ chối yêu cầu đó, vô cùng đáng thương mà ngẩng đầu hỏi: “Lần sau cạo, được không?”

Tổng Nghệ Thiên mặc kệ, không hề ý thức rằng mình là người sắp bị hiếp ***, vẻ mặt vừa lãnh khốc vừa tuyệt tình: “Khỏi giả bộ, sờ vào như giẻ lau, không cạo sạch đừng hòng đụng vào lão tử.”

Chung Tiểu Nhạc hiển nhiên cũng không nề hà tôn nghiêm của thủ phạm hiếp ***, vừa luyến tiếc vừa ngoan ngoãn bò xuống giường, đứng ở bên giường nhìn Tổng Nghệ Thiên bị trói đó thêm một cái, sau đó mới chân trần chạy vào phòng tắm sát vách.

Lông chân của Chung Tiểu Nhạc không coi là nhiều, một tầng thật mỏng, nhưng cũng không thể cứ thế mà cạo, tuy rằng hần xưa nay chưa từng chuyện này, nhưng cũng biết nó sẽ như cạo râu vậy. Cho nên Chung Tiểu Nhạc ngồi ở bồn cầu lạnh như băng, lấy bọt cạo râu bôi khắp chân mình.

Chỉ tiếc cẳng chân nam nhân không thể so với cảm về diện tích, Chung Tiểu Nhạc đau khổ phát hiện bọt xoa được đến nửa chân là hết, mà trong nhà cũng không còn đồ dự phòng, cho nên chỉ có thể lấy xà phòng rửa tay, tỉ mỉ đắp nước tạo bọt xoa vào chân mình.

Vừa làm vừa ý *** đến nam thần ở phòng bên, ở trên giường của mình, không mặc quần áo, chờ đợi mình.

Muốn tốc chiến tốc thắng, Chung Tiểu Nhạc kiên quyết cầm lấy dao cạo râu bắt đầu dựa theo yêu cầu của Tổng Nghệ Thiên mà cạo lông chân.

Tổng Nghệ Thiên mặt không hề có cảm xúc, cả người hư nhuyển nằm trên giường, trời mới vào hè, nhiệt độ coi như mát mẻ hợp lòng người, vì vậy anh cũng chẳng để ý thân thể trần truồng. Mà lúc này sát vách lại truyền tới vài tiếng nhẹ nhàng rên rỉ đau đớn, đó là thanh âm của Chung Tiểu Nhạc, Tổng Nghệ Thiên suy đoán tên biến thái kia khẳng định đã cạo nát chân.

Ý nghĩ này làm cho Tổng Nghệ Thiên cảm thấy hết sức sáng khoái.

Tuy rằng không thứ thuốc tê này có hiệu quả trong bao lâu, nhưng tâm tình Tổng Nghệ Thiên vẫn cực kì bình tĩnh, ít nhất cũng không tỏa sát khí vô lý.

Tổng Nghệ Thiên cảm thấy chính mình là một hán tử, chờ lát nữa chỉ cần quay đầu nhắm mắt, cường *** cũng chẳng phải chuyện lớn.

Bất quá lông chân của tên đó thật sự dọa người, Tổng Nghệ Thiên đối với cơ thể tuyệt mỹ của mình vẫn luôn cảm thấy tự hào. Thường ngày đi hẹn hò chịch choạc đều rất kén cá chọn canh, khẩu vị càng lúc càng

phức tạp, cuối cùng biến thành quy mao công, bạn tình vừa lộ ra tí lông lá Tống Nghệ Thiên nhất định sẽ trở mặt bỏ đi.

Khoảng chừng mười phút sau, cùng vài tiếng rên rỉ của Chung Tiểu Nhạc, tiếng nước vang lên rồi dứt hẳn, Chung Tiểu Nhạc mới khoác áo sơ mi ướt nhẹp xuất hiện.

Tống Nghệ Thiên quay đầu nhìn Chung Tiểu Nhạc một cái, cẳng chân của cậu ta quả thật thô thẫm, những vết cắt chi chít trên da thịt trắng nõn, xác thực sạch sẽ không ít, Chung Tiểu Nhạc nhận thấy tầm mắt của anh, lập tức như chó dại điên cuồng xòe chân cho anh xem.

Tống Nghệ Thiên lạnh lẽo hừ một tiếng, nhìn Chung Tiểu bày ra biểu cảm hèn mọn trên khuôn mặt tuấn tú, nếu không phải cả người vô lực hai tay bị trói, anh sẽ nhào lên cho cậu ta vài đấm.

Chung Tiểu Nhạc lập tức dùng tư thế chim non về tổ mà nhảy vào ngực Tống Nghệ Thiên, cơ hồ muốn vùi cả khuôn mặt vào, vừa cắn vừa hôn như chó thấy chủ về.

Tống Nghệ Thiên dùng đầu gối thụi vào cây súng đã cứng quá nửa của Chung Tiểu Nhạc, ngữ điệu gay gắt khó giấu: “Có thuốc bôi trơn không?”

“Có.” Chung Tiểu Nhạc hí ha hí hửng mà mở ngăn kéo bên giường, có cả một đồng chai lọ xếp hàng cao thấp.

“Có bao không?”

“Có.” Chung Tiểu Nhạc lại từ sau đồng bình kéo ra cả một dây đủ màu: “Dầu tây dưa hấu, có hạt, dạ quang, có tua rua anh thích loại nào?”

Thái dương Tống Nghệ Thiên nổi gân xanh: “Có kinh nghiệm không?”

“..... Không có.” Chung Tiểu Nhạc hôn đầu nhũ tội nghiệp của Tống Nghệ Thiên một cái, vì khí thế đã triệt tiêu của mình mà giải thích: “Yên tâm, em có làm qua bài tập.”

Nói, Chung Tiểu Nhạc lại từ gối dưới đáy rút ra ba tờ giấy tràn ngập chữ—— lại còn là viết tay!

“Ờ này là khởi động cuộc vui, ờ này là quá trình, ờ cuối cùng là xử lý.”

Mắt Tống Nghệ Thiên nhất thời tối sầm lại.

Nhược công tu dưỡng 14

14. Chương 14

Edit: Phong Lữ

Nhưng lúc này Chung Tiểu Nhạc lại không cảm nhận được chút nào tiếng lòng thâm thiết của Tống Nghệ Thiên, ngược lại còn run rẩy hé môi, cởi áo sơ mi ướt đẫm của mình, sau đó còn kéo quần lót mình xuống.

Trong nháy mắt, mặt Tống Nghệ Thiên tái không còn giọt máu, tiều tụy như già đi chục tuổi, mang bộ dạng như có thù không đội trời chung nhìn chỗ kín của Chung Tiểu Nhạc

Mệ nó, bộ tên biến thái này ăn gì cũng bỏ cái đó hả! Thảo nào đầu óc không dùng được, thì ra do chất dinh dưỡng tập trung đi nuôi lớn cái ấy hết rồi!

“Em sẽ chuẩn bị tốt.”

Giọng Chung Tiểu Nhạc rất căng thẳng, có vẻ cực kì hồi hộp, truyền tới tai Tống Nghệ Thiên khiến anh tức đến nổi phải tồn hơi mắng.

“Chuẩn bị cái ‘beep’!” Tống Nghệ Thiên nhin không được động hai chân, một chân co lại đập lên bụng Chung Tiểu Nhạc, tốn sức muốn tránh cái thứ đồ chơi biến thái ấy ra xa một chút: “Chơi mẹ nps, đồ biến thái! Cậu dám dùng cái thứ đồ chơi này mà đâm ông đây thì mai ông thiên cậu!”

Chung Tiểu Nhạc tội nghiệp vội đưa tay vỗ về Tống Nghệ Thiên đang kích động, lấp bấp biện hộ cho mình: “Không đâu, sẽ không đâu, để em thử một lần.”

Tổng Nghệ Thiên sao có thể tin một tên xử nam nói xằng, anh một chân đạp bụng Chung Tiểu Nhạc, hết bộ dạng thủ tiết ‘ngươi mà dám ‘đâm’ ta một phát, ta sẽ cho ngươi một đao’, nói: ”Biến thái, tôi bảo gì cậu cũng sẽ nghe phải không?”

Chung Tiểu Nhạc thành khăn gập đầu, song đồng thời tay cũng bắt đầu bơi trơn.

“Vậy cậu để tôi làm công đi!” Tổng Nghệ Thiên chịu nhục nói.

Nhưng không ngờ Chung Tiểu Nhạc lại không chịu thương lượng, mở miệng nói một tiếng: “Không.”

“Mẹ nó, cậu có chỗ nào giống công hả?”

“Cái ấy của em lớn.”

Tổng Nghệ Thiên châm chọc: “Còn kĩ thuật?”

Chung Tiểu Nhạc giống như con cún bị ướm sùng nhìn Tổng Nghệ Thiên, sau đó đưa tay nắm chỗ mắt cá chân anh, mở rộng hai chân anh ra, sấn cả người vào: “Không chừng em có thiên phú về mặt này đấy.”

“Đệt! Cậu chỉ có một cái trời cho thôi!” Tổng Nghệ Thiên hận không thể một tay bóp chết tên khốn khiếp này: “Nghệ Thiên ca của cậu có thừa kinh nghiệm chuyện này, ai từng nằm dưới cũng biết, đảm bảo sẽ khiến cậu sướng đủ, chứ cái đồ chơi kinh khủng đó của cậu chặt xuống còn có thể làm cái chày đấy!!”

“Không được, của ai lớn thì người đó làm công, đây là nguyên tắc cơ bản của công-thụ” Chung Tiểu Nhạc sờ sờ trán ướt mồ hôi của Tổng Nghệ Thiên, hôn một cái lên khoe miệng anh: “Ngoan, đừng quấy nữa, để em bơi trơn trước cho anh.”

Tổng Nghệ Thiên lần nữa cảm nhận được cơ thể mình nặng nề xê dịch, chẳng qua cơ thể này như không phải của mình, dùng hết sức cũng chỉ có thể cử động chân khép lại được một chút, sau đó lại bị Chung Tiểu Nhạc nhanh chóng mở ra thêm

Anh trở mắt nhìn Chung Tiểu Nhạc để tờ giấy gọi là ‘mở đầu cuộc vui ’ để ở 1 bên, hơi luống cuống mở nắp tuýp dầu bôi bôi trơn, ném hết trật tự trước sau đổ một ra một mỡ dầu

Sau đó khép hai ngón tay lại, cố gắng nhét vào.

“Ờ ờ!!! Tổng Nghệ Thiên bị đau đến cong cả người, cố gắng thật chặt hậu huyệt, sau đó đổ ập người xuống, chửi bới Chung Tiểu Nhạc: “Cậu không phải nói đã học qua rồi sao! ‘kiên nhẫn’ của cậu bị chó ăn mất rồi hả!!”

Chung Tiểu Nhạc mang vẻ mặt ngơ ngác như người mới từ trên xuống, ngón tay cũng dừng lại.

“Cậu nhìn cái gì?” Tổng Nghệ Thiên thấy đối phương cả người ờ ra thì không biết nói sao, xê dịch cái hông của mình: ”Đầu tiên rút tay ra đi”

Chung Tiểu Nhạc ngoan ngoãn nghe lời rút lại ngón tay, sau đó cầm tờ hướng dẫn ‘cách làm công’ muốn tìm xem mình đã làm sai bước nào

Tổng Nghệ Thiên nhìn bộ dạng ngu xuẩn của đối phương mà thở dài, nghĩ thầm bây giờ mình là cá, người ta là đao, cũng tới tận bước này rồi, thôi đành chịu một lần coi như kinh nghiệm trải đời, nhưng cũng không thể chịu khổ để một thằng trai zin đầu óc bỏ đi này giày vò thân xác mình được.

“Ném tờ giấy trong tay cậu đi” Tổng Nghệ Thiên hếch cằm, trầm giọng nghiêm mặt nói: “Tôi chỉ, cậu làm theo.”

Chung Tiểu Nhạc vội vàng gập đầu, ném ‘cách làm công’ trong tay sang một bên, mang bộ dạng ‘động vật vô hại’ lờ lững nhìn Tổng Nghệ Thiên

“Đầu tiên bôi dầu hết vào tay cậu đi” Tổng Nghệ Thiên ngại ngần bắt đầu dạy Chung Tiểu Nhạc làm sao để cưỡng gian mình: “Bôi cho kĩ chút, để trống một mảng thì ông lột một lớp da cậu!”

Chung Tiểu Nhạc bị dáng vẻ cao cao tại thượng của Tổng Nghệ Thiên mê chết, tim gan bay nhảy, cũng không thêm để ý Tổng Nghệ Thiên có thể lột da cậu hay không, vội vàng cần lấy tuýp dầu bôi bôi trơn, vừa dùng sức đã đổ hơn nửa tuýp ra lòng bàn tay, sau đó chà xát đều ra, bắt đầu cẩn thận bôi lên tay, cũng bôi

một lớp dày lên cửa sau Tổng Nghệ Thiên, hông cũng không nhàn rồi, dùng đầu đỉnh nóng như lửa cọ cọ lên cái móng vĩnh sẵn chắc của Tổng Nghệ Thiên, khiến khắp nơi đều dính dầu trơn.

Sau đó Chung Tiểu Nhạc giơ hai bàn tay trắng trẻo, bóng nhẵn hết chỗ nói lên trước mặt Tổng Nghệ Thiên, hệt như học sinh tiểu học đang chờ giáo viên chủ nhiệm kiểm tra tay vậy.

“Tạm chấp nhận” Tổng Nghệ Thiên hừ lạnh: “Lộng cho phía sau tôi mềm thêm chút nữa, bắt đầu từ 1 ngón tay, động tác chậm chút.”

Cả người Chung Tiểu Nhạc căng thẳng nghe theo.

“Đâm chậm một chút đi! Cậu vội cái rắm gì hả!”

Vội chậm lại.

“Đúng rồi, là tốc độ này.....Biến thái, cậu coi tôi là cọng dây thun à!?”

Lập tức nhẹ tay lại.

“Lại thêm một ngón tay...Đừng chạm hoài một chỗ! Con mịe nó cậu có biết khuếch trương không hả! Khuếch trương đó!

“Sờ phía trước của tôi...cho cậu sờ chứ không phải liếm! Đệt, đầu răng cậu đụng vào rồi!...”

“Xoay tròn! Ngón tay quay vài vòng được không hả!?...không được gầy dãn! Tôi *** ngón tay cậu!!!”

Qua một trận khuếch trương thì hai người cũng lặn qua lặn lại, mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt đỏ hồng, đương nhiên mặt Tổng Nghệ Thiên đỏ vì tức giận, còn Chung Tiểu Nhạc là vì cấp bách.

Chung Tiểu Nhạc nhìn cửa huyết xinh xắn từng chút nuốt ngón tay mình, trong lòng nhộn nhạo khó tả, trải qua hạnh phúc mãnh liệt khiến cái ấy của cậu cương tới cực hạn, dương nanh múa vuốt đỉnh vào đùi Tổng Nghệ Thiên

Còn Tổng Nghệ Thiên thì sao, hậu môn của anh mỗi nhử không còn cảm giác, vừa trướng vừa tê dại, cơ thể màu mặt ong phủ một tầng mỏng hồng hồng, toàn bộ cái móng mềm mại đều bị Chung Tiểu Nhạc không cẩn thận chạm vào nên dính đầy dầu bôi trơn.

Ngay sau khi hai người thành công sử dụng hết hai tuýp dầu bôi trơn, hậu huyết Tổng Nghệ Thiên đúng là đã mềm đi không ít, tràng bích mềm mịn cũng bôi thành công lên một lớp, cũng không thất bại nữa.

Tổng Nghệ Thiên trong lòng cảm thấy thằng nhãi Chung Tiểu Nhạc này không chỉ có não tàn mà tay chân cũng tàn, trong móng dính một mớ dầu trắng mịn, còn nóng nóng mang tới một chút cảm giác ngứa. Anh cũng được coi là một người thân kinh bách chiến, vì vậy ngay sau đó liền thở hồng hộc dùng đầu gốc thúc Chung Tiểu Nhạc hai cái: “Đệt, quả nhiên có dùng thêm thuốc!”

Chung Tiểu Nhạc hôn một chút lên đầu gối anh, lại bắt đầu vừa hôn vừa liếm người Tổng Nghệ Thiên, còn gặm cắn một mảnh cơ bụng cạnh rốn, ngón tay cũng vội xoa theo cách được chỉ, tiếp tục khuếch trương, da dễ mẫn cảm không chịu nổi kích thích như vậy, cả người đều run nhẹ.

Chung Tiểu Nhạc cảm giác trong lòng sung sướng tới mức gần như bắn ra, nhưng lại không muốn để Tổng Nghệ Thiên lưu lại ấn tượng xấu rằng mình là kẻ ‘ra sớm’, để được cắm vào thì chuyện gì cũng có thể nhận được.

Gương mặt nhả nhặn trắng nõn của cậu đỏ ửng lên, trong con ngươi đen bóng giờ chỉ còn dục vọng vô tận và ham muốn, tựa như con cún nhỏ liếm môi Tổng Nghệ Thiên: “Nghệ Thiên...Em thấy đã có thể.”

“Hừ...nói thêm một câu nhảm nhí nữa thì ông cắn chết cậu!”

Vừa dứt lời, cái thứ đồ chơi cầm thú của tên kia liền chống lên hậu huyết, bừa bừa khí thể làm nóng móng Tổng Nghệ Thiên, thẳng tắp từ đầu tới chân, mang đến một trận run rẩy.

Trong nháy mắt, đầu Tổng Nghệ Thiên trở nên hỗn loạn. Từng mảng kí ức ở chung với Chung Tiểu Nhạc bị vùi lấp trong trí nhớ nay lại xẹt qua đầu. Từ lần đầu tiên gặp mặt, thấy đồng phục chơi bóng của mình bị

cậu ta nằm ngủ, cho tới thăm cảnh đêm Chung Tiểu Nhạc sắp rời đi đầy mùi máu tươi, rồi tới vách tường tứ phía phủ đầy hình chụp của mình.

Mình đã tạo nghiệt gì mới trêu chọc tới tên thối tha này!

Tổng Nghệ Thiên cắn chặt răng, nói một câu: “Đeo bao vào đồ ngốc!”

“Là lần đầu tiên nên chúng ta không dùng bao” Chung Tiểu Nhạc chớp chớp mắt hai cái, đỡ trụm của mình đâm vào trong.

Phong Lữ: Lần đầu mình edit H, lại gặp trùng cái H cười k nhạt được mồm này=]]

“Anh Thiên à, tại anh quá chiều Nhạc biến thái rồi. Ẽm ngày càng bạo gan thế này cũng tại anh cả đấy =.= Lần đầu thấy có thụ lí trí, chỉ cho người ta cưỡng gian mình như anh =]]] Tưởng ngay từ đầu thấy ẻm làm trò biến thái nghĩ ảo anh phải tránh xa nó r chứ, chiều hoài nên chấp nhận số phận đi =]”

Nhược công tu dưỡng-15

15. Chương 15

Edit: Phong Lữ

Sau khi đã ném đủ loại đau khổ dần vặt, trong khoảnh khắc thành công đi sâu vào người Tổng Nghệ Thiên, Chung Tiểu Nhạc không nhận được đồ mất rừng rừng.

Một phần lí do là trong cơ thể Tổng Nghệ Thiên rất ẩm áp rất hấp dẫn, tuy đây là lần đầu tiên Tổng Nghệ Thiên làm thụ, hậu huyết rất chắc, kẹp chặt khiến Chung Tiểu Nhạc hơi đau. Nhưng cậu vẫn đỏ mặt gắng sức đưa hết nửa tính khí còn lại nhét vào sâu bên trong, không bận tâm gì đến cái gọi là bài học.

Nhưng phần lớn là do cuối cùng cậu cũng chiếm được Tổng Nghệ Thiên – nam thần cậu đã nhớ thương hơn mười năm. Theo những khát vọng thầm kín trong lòng cậu ngày càng lớn lên, hóa thành dây leo quấn chặt vào tim, sưởi ấm sinh mệnh cần cỗi, trói buộc cả đời, vì anh mà mang đến khúc hát mừng của loài chim xanh.

Cả người Tổng Nghệ Thiên kéo căng, phần lưng ở eo nâng lên đường coi dẻo dai, hết như dây cung được kéo ra hết cỡ. Hậu huyết chưa từng bị sử dụng qua, bị cơn lửa ngốc kia va chạm, *** chọc mãnh liệt, cho dù lúc này đã được khuếch trương tỉ mỉ cũng chịu không nổi.

“Tôi...*** cậu, Chung Tiểu Nhạc ...đồ thối tha! Ừ ”

Hai chân Tổng Nghệ Thiên được Chung Tiểu Nhạc vắt lên vai, cặp mông mượt mà cũng bị nắm trong tay. Chung Tiểu Nhạc nghe anh chửi rửa, thứ đồ chơi cầm thú kia vẫn không ngừng lại, còn quyết đoán tranh thủ vùi từng tác một vào thân thể anh.

“... Mẹ nó! aaaaBiến thái, cậu ăn cái gì mà lớn vậy... Cút cút cút ra, cậu định chơi chết tôi à!”

Tổng Nghệ Thiên đầy soái khí, kiên nghị mang theo vẻ mặt khổ sở, lông mày nhíu chặt, môi cũng trắng bệch, mang một loại mỹ cảm khi bị hành hạ. Đôi chân mềm oặt vô lực trên vai Chung Tiểu Nhạc đập lung tung, cái eo gầy gò mang vẻ tức giận chậm chạp uốn éo, thấy Chung Tiểu Nhạc thì mũi ngứa ngứa, hai mắt đỏ sẫm.

Cái kia của Chung Tiểu Nhạc quá to và dài, Tổng Nghệ Thiên mơ màng cảm giác mình như bị cái chày sống đâm vào, thịt trong hậu huyết khó chịu muốn bài xích hung khí đang sợ kia nhưng chỉ có thể chịu bị nó đâm sâu vào trong. Không đợi anh nghỉ hơi, hai tay Chung Tiểu Nhạc lại nắm lấy hông anh, vịn vào nhào nặn, cấu véo khiến cửa huyết căng cực hạn, làm Tổng Nghệ Thiên đau đón tê tái.

Cái tính khí to lớn kia dường như đã thỏa mãn, nhưng không, đó chỉ là ảo giác vì Chung Tiểu Nhạc còn đang thông thả mà vòng vèo dùng tính khí của mình nhồi vào người anh.

“Nghệ Thiên, Nghệ Thiên———“ Chung Tiểu Nhạc mang vẻ mặt ý loạn tình mê, mắt ngấn nước kêu tên Tổng Nghệ Thiên: “Bên trong của anh...nóng quá, thật chặt.”

“Mẹ nó cậu đồ biến thái! Lỗ đít cậu bộ không nóng không chặt à...Nhảm nhí! Giờ cậu có ngưng không hả!!”

Chung Tiểu Nhạc cả người thần trí mơ hồ, thể xác và tinh thần đang thỏa mãn, cậu ôm cơ thể nóng bỏng của Tống Nghệ Thiên như người sắp chết đuối bắt được một khối gỗ, vui vẻ hệt như chiếm được cả thế giới.

Thấy anh thực sự rất đau, để tránh anh tự làm mình bị thương, Chung Tiểu Nhạc đưa hai ngón tay của mình vào trong miệng Tống Nghệ Thiên coi như vật để cắn thế. Tống Nghệ Thiên cũng không khách khí trực tiếp cắn vào, hàm răng bén nhọn liềm đâm vào da thịt.

Từng tế bào của Chung Tiểu Nhạc đều kêu gào sảng khoái, vui sướng chưa từng có khiến cậu không ngừng thở hổn hển, khuôn mặt cứng nhắc trở nên đỏ ửng sinh động. Tuy ở dưới bị hậu huyết kẹp chặt, xương hai ngón tay cũng bị cắn muốn gãy nhưng có được Tống Nghệ Thiên vẫn là niềm vui không gì sánh bằng.

Tống Nghệ Thiên đáng thương rõ ràng bị cưỡng gian nhưng còn giữ được tỉnh táo chỉ đạo tên trai zin có thiên phú bất thường này làm sao cưỡng mình. Anh vừa nhả hai ngón tay trong miệng ra, vừa ra lệnh: “Ồ...cậu đừng rút ra, cử động hông đi, dùng cái ấy đảo vài vòng bên trong, tìm điểm G của tôi.”

Chung Tiểu Nhạc đã trấn tĩnh lại được đôi chút, ngoan ngoãn làm theo. Quy đầu to lớn ở sâu trong người Tống Nghệ Thiên cạ tới cạ lui, khuấy lượng lớn thuốc bôi trơn tạo thành tiếng.

Tống Nghệ Thiên cảm thấy trong mông nổi lên từng cơn ngứa ngáy, lúc bôi dầu bôi trơn anh đã lường trước chút tác dụng này. Kỹ thuật của Chung Tiểu Nhạc so với tưởng tượng của Tống Nghệ Thiên còn nát hơn, còn thiếu tự chủ nửa chớ, lúc đầu còn tạm nghe theo hướng dẫn của Tống Nghệ Thiên mà đưa đẩy, nhưng không giữ được quá một phút. Chung Tiểu Nhạc liền đỏ mặt liều mạng ra sức đẩy eo đút vào, dường như muốn đâm thẳng vào điểm G của Tống Nghệ Thiên.

Tống Nghệ Thiên bị đâm rất đau, đầu đỉnh kia còn thường thô lỗ đâm vào tràng nhục, thỉnh thoảng mới đâm trúng điểm G được vài cái rồi lại đâm bậy đâm bạ, khiến Tống Nghệ Thiên càng thêm bức mình, tính khí phía trước còn đang cương cứng khó chịu đến cả hơi thở cũng bất ổn.

Còn Chung Tiểu Nhạc thì sao, cậu ta là một trai zin đang trải qua lần đầu tiên, tốc độ và cường độ lại vượt xa mức bình thường, thực giống điển hình của ngựa đực, nhưng lại không kéo dài được lâu. Dưới thân là nam thần mình yêu, cúc hoa lại vừa chặt vừa trơn mềm, còn kèm với tiếng rên khiến cậu đem tất cả chất lỏng nóng bỏng trong người bắn hết vào trong Tống Nghệ Thiên.

Chung Tiểu Nhạc mang vẻ mặt mê loạn vui vào hồm vai Tống Nghệ Thiên, càng không ngừng thở dốc, chợt lo lắng Tống Nghệ Thiên có khi nào ngại hần ra sớm không.

Cậu lo lắng ngẩng đầu lên, định xem tình trạng của Tống Nghệ Thiên thì...tình hình có biến

Hai tay Tống Nghệ Thiên chẳng biết từ lúc nào đã thoát khỏi sự trói buộc của cả vật, anh thô bạo nhéo cổ Chung Tiểu Nhạc, nâng một bên đùi lên, mang luôn cả tính khí trong người trở mình, khiến Chung Tiểu Nhạc bị đè trên đường, còn mình thì cao cao tại thượng ngồi lên người cậu.

Chung Tiểu Nhạc nhất thời không kịp phản ứng, dù cũng định phản kích nhưng cơ thể sau khi xuất tinh hơi mềm oặt. Thấy Chung Tiểu Nhạc nhỏ bé đang giãy giụa, Tống Nghệ Thiên đánh một đấm lên má cậu, cường hãn trấn áp mọi phản kháng, lại lấy cái cà vạt trói hai tay Chung Tiểu Nhạc vào đầu giường.

Làm xong đầu vào đấy, sức Tống Nghệ Thiên cũng không chống nổi nữa, ý thức trở nên mờ mịt.

Trải qua một trận tình ái mãnh liệt dường như đã rút hết tinh lực anh, cả người ướt sũng mồ hôi, khoe mắt còn đỏ ửng. Tống Nghệ Thiên ghé vào người Chung Tiểu Nhạc, tạm khôi phục một ít sức lực.

Run rẩy chống người ngồi dậy, chuyện đầu tiên anh làm là tát bôm bốp vào mặt Chung Tiểu Nhạc

Chung Tiểu Nhạc không rên một tiếng, tiếp nhận hai cú, ánh mắt cũng không thay đổi, thâm sâu như vực thẳm không một bóng người, ham muốn dâng lên khiến cho cậu khó có thể hít thở bình thường được.

“Mẹ nó, kỹ thuật như vậy mà còn dám chơi trò cưỡng gian!!”

Lại một khuỷu tay nện vào khoe miệng Chung Tiểu Nhạc, Tống Nghệ Thiên cay nghiệt nhìn cậu ho khan phun ra nước bọt lẫn máu.

Sau đó, Tống Nghệ Thiên cảm thấy thứ còn chôn trong cơ thể mình vốn đã mềm xuống, giờ cái đồ chơi cầm thú kia lại cứng lên lần nữa.

Bị cảm giác nhồi nhét vào nơi bí ẩn nhất kích động tới thần kinh, lửa giận của Tống Nghệ Thiên dần nổi lên.

Anh lại cho Chung Tiểu Nhạc thêm một bạt tai, mắng: “Tôi ***, mẹ nó, cậu là đồ M hả!”

Lúc này mắt kính viền bạc đã bị đánh gãy, rớt sang một bên. Chung Tiểu Nhạc im lặng, siết chặt nắm tay muốn cử động hạ thể đang bị Tống Nghệ Thiên áp chế, tính khí bị nhục huyết ầm ứ tạo thành mây mù dày đặc. Hắn nói dần ông nào dài hơn chỗ kín, giờ Chung Tiểu Nhạc chính là ở trong tình trạng này.

“Đừng...” nhất thời không chú ý đến cái thứ to lớn trong mộng cò đi cò lại ma sát mấy lần, Tống Nghệ Thiên bị kích thích phải rên lên, lần nữa dùng vũ lực ngăn chặn động tác của Chung Tiểu Nhạc: “Fuck, ông đây cho cậu động chưa! Cậu còn muốn lưu giống không hả?!”

Định đứng dậy, nhanh chóng rút thứ đồ chơi to lớn trong người ra, nhưng vừa khê động một chút thì nhục tràng bị đâm xuyên tới cảm giác đau nhức, khiến Tống Nghệ Thiên phải đặt mộng ngồi trở lại, vất vả lắm mới rút ra được một chút, giờ lại phải nhét về.

Hậu huyết đã tê tái, nhưng giác quan lại được khuếch trương lên vô số lần. Cây gậy nóng bỏng bên trong khiến thành huyết co rút lại, làm Tống Nghệ Thiên phải rũ mắt ngồi thở dốc.

Tính khí đang trong tình trạng bán cương không hề ủ rũ mà còn hưng phấn lên như một mối lửa thiêu đốt thân thể.

Tống Nghệ Thiên tức cực độ, tay lại giáng cho Chung Tiểu Nhạc một cú tát, chỉ hận không lập tức đập chết cậu.

“Nghệ Thiên...Nghệ Thiên, cho em động...”

Chung Tiểu Nhạc bị đánh lệch mắt sang bên nhưng vẫn ngoan cường quay lại nhìn Tống Nghệ Thiên ngồi trên người mình. Cả người cậu nhuộm sắc động tình, hoạt sắc sinh hương, vừa có hình tượng trung khuyến, vừa như kẻ dập thuốc cho khách làng chơi, hai mắt khát khao tình ái, nếu hai tay không ị trối vào đầu giường thì không chừng đã muốn đè Tống Nghệ Thiên xuống dưới thân mình không chế.

Tống Nghệ Thiên không nhẫn nại đáp lại ánh mắt bị dục vọng thiêu đốt của Tống Nghệ Thiên. Tuy anh rất muốn lột da thằng nhãi này, khiến cậu ta làm người đúng cách hơn nhưng chỗ dưới bụng đang bị lửa dục nung nóng, tính khí dưng dưng đang cần được an ủi, hậu huyết bị cái chày to tướng kia nhét vào, rút ra một đoạn là da thịt đau đớn không chịu nổi.

Thế là Tống Nghệ Thiên bèn hào phóng cứ trần truồng ngồi trên người Chung Tiểu Nhạc mà an ủi cái ấy của mình, dùng hai tay vuốt ve bảo bối.

Chung Tiểu Nhạc hai mắt đỏ sẫm nhìn chòng chọc vào Tống Nghệ Thiên, mím môi, khắc sâu vào lòng hình ảnh thủ ** của anh. Thân thể kiện mỹ của Tống Nghệ Thiên còn mang theo dấu hôn của mình, bầm tím một mảng lớn, hai đầu nhũ khảm trên ngực còn in dấu răng, sưng tấy lên, đẹp khó tả.

Chung Tiểu Nhạc bỗng cảm thấy trong mũi mình có chất lỏng ẩm ướt tràn ra, chảy theo sườn má xuống gối.

“Họ Chung kia, cậu còn dám có tư tưởng biến thái với tôi hả!!!”

Tống Nghệ Thiên đang chán ghét tới mức không thèm đánh cậu nữa, nhìn tên đang chảy máu mũi bị đè dưới thân, rõ ràng mình đang là người làm chủ tình thế nhưng luôn bị một cổ cổ chấp lèo lái dụ dỗ.

“Để cho em động...”

Hạ thân bị nhục huyết nóng bỏng vây lấy nhưng chỉ là bao bên ngoài, vẫn không cử động được khiến cả người ngứa ngáy khó chịu.

“Sao, muốn động?” Tống Nghệ Thiên hung hăng nhéo đầu nhũ Chung Tiểu Nhạc một cái, nhìn cậu đang giãy giụa, hai mắt đỏ sẫm nhưng lại bị trấn áp, một cổ khoáy cảm báo thù xông lên đầu: “Cầu xin tôi đi.”

“Cầu xin anh, xin anh...Nghệ Thiên, xin anhư, để cho em động.”

Chung Tiểu Nhạc bị véo phải rên rỉ nói, không hề tự trọng mở miệng cầu xin.

“Gọi ca.”

“Ca, Nghệ Thiên ca....xin anh...”

Tổng Nghệ Thiên thấy người này thật thiếu tự trọng, cốt khí gì đều cho chó ăn cả rồi, chả tình thú vẹo gì, nhưng dù sao cũng làm anh thỏa mãn hứng thú hạ nhục lòng tự trọng của cậu.

Cuối cùng tới lúc quan trọng, Tổng Nghệ Thiên nhắm hai mắt lại, tập trung nâng một bên đùi. Khoái cảm dâng trào, dưng đạo cũng như có linh tính mà tự động co rút, kéo dần, tràng thịt mềm mại bao lấy tính khí thô dài của Chung Tiểu Nhạc, như vừa đâm vừa xoa đùa cợt

“A, sướng quá...Nghệ Thiên ca, Nghệ Thiên...”

Vừa mới phá thân, cậu trai zin đáng thương Chung Tiểu Nhạc cuối cùng cũng không chịu nổi mà rên rỉ, giống như người bị làm là cậu.

“Fuck, rên cái đầu cậu! A”

Tràng bích mẫn cảm của mình nuốt lấy tính khí của đối phương, chậm chậm đưa đẩy tới điểm G tìm khoái cảm theo bản năng khiến Tổng Nghệ Thiên không tự chủ thít chặt hậu huyệt, khống chế vật hình trụ kia ma sát.

Sâu trong tràng bích dội lên cảm giác căng trướng, không quen khiến Tổng Nghệ Thiên phải tăng thêm tốc độ an ủi tính khí của mình. Ngón tay bao lấy đầu đỉnh đảo qua lại. miệng phát ra tiếng rên rỉ.

“...Thật lớn, rất thoải mái...tiếp tục động...”

Cặp mông rắn chắc hơi vặn vẹo, nụ hoa mê người đang ngậm lấy một cây gậy to lớn kinh người, trên tay Tổng Nghệ Thiên còn dính chút dịch thể, *** mỹ cực độ.

“Tên khốn...ư!...Rốt cuộc tôi làm cậu hay cậu làm tôi hả! Im lặng!”

Tổng Nghệ Thiên ngắt ngựa mắng, tay và mông vẫn không ngừng cử động, tràng nhục trong người được ma sát rất dễ chịu, ngay cả đau đớn bị xé rách cũng bị đè lên.

Ngực nghẹn khí, Tổng Nghệ Thiên cố gắng nhớ lại động tác của các 0 anh từng làm trên giường, dùng sức co giãn hậu huyệt của mình, hy vọng đồ biến thái kia có thể bắn nhanh chút, từng lớp tràng nhục nhịp nhàng chuyển động, phục vụ Chung Tiểu Nhạc sướng không chịu nổi.

Khoái cảm kịch liệt như pháo nổ trong đầu, Chung Tiểu Nhạc không hề che giấu cảm nhận của mình, lớn tiếng kêu rên, máu mũi tuôn trào.

Sung sướng sinh lý lẫn tâm lý đang ăn mòn thân xác cậu. Cậu muốn thẳng lưng nhưng lại bị đè không thể động đậy, dục vọng không thể phát tiết cuối cùng biến thành nước mắt trào ra.

“Nghệ Thiên ca! Mau lên nữa...Anh là tuyệt nhất “

Chung Tiểu Nhạc sướng khoái đến nghẹn lời, vừa rên rỉ, vừa mở miệng quấy rối Tổng Nghệ Thiên đang kích tình.

“Tôi chữi mẹ cậu! Mẹ nó...A, còn muốn khóc hả!”

Nhưng không ngờ nghe xong Chung Tiểu Nhạc còn khóc lớn lên, nằm cạnh Tổng Nghệ Thiên nức nở, vừa rơi nước mắt vừa chảy máu mũi, thực sự thê thảm vô cùng khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Nhược công tu dưỡng-16

16. Chương 16

Edit: Phong Lữ

“Em thích anh...úc, Nghệ Thiên... Nghệ Thiên ca thích anh ư”

Chung Tiểu Nhạc hai tay bị trói, cơ thể vụn vẹo trên giường nhẵn nhúm, vừa khóc vừa la gần như muốn tắt tiếng, trên gương mặt tuấn tú hiện lên đủ loại sắc thái nhưng luôn không quên nhìn Tống Nghệ Thiên thỏ lộ.

Ông đây là người bị hại còn chưa khóc, cậu là kẻ đầu têu mà còn dám khóc hả!!!

Tống Nghệ Thiên tức đến mức không thể mở miệng mắng nổi, cúi đầu cắn lên cổ Chung Tiểu Nhạc thành một dấu răng, sau đó thì cơn mệt ập tới khiến cả người anh vô lực.

Thằng nhãi Chung Tiểu Nhạc này, mình chửi nó, nó coi như đánh rắm, mình đánh nó, nó lại cứng lên được, đuổi nó đi, nó còn có thể nghiêm túc chườm mặt tới, mặc kệ nó, nó lại còn nghĩ ra đủ loại ý xấu!

Trong lòng Tống Nghệ Thiên nổi lửa, trực tiếp thêm sức vào cái eo dẻo dai, hông càng uốn éo hơn, miệng ngậm nga rên rỉ kêu gọi, mê hoặc cho Chung Tiểu Nhạc càng khóc dữ hơn, khóc khản cổ luôn đi.

Sau một lần Tống Nghệ Thiên co rút, Chung Tiểu Nhạc cuối cùng cũng bắn lần thứ hai, một lượng dịch thể nóng bỏng nồng đậm bắn vào trong đường tiêu hóa Tống Nghệ Thiên, cảm giác lấp đầy kích thích tràng bích, khiến Tống Nghệ Thiên cũng mê mê rồi bắn vào ngực Chung Tiểu Nhạc.

Tống Nghệ Thiên bị làm hai hiệp, còn là lần đầu thực hiện động tác cười có độ khó cao. Hơn nữa trên người còn bị tiêm thuốc mê cơ, lại chủ động cả quá trình nên lúc này vừa đau lưng vừa đau cức. Sau khi liều mạng rút thứ đồ to tướng mềm oặt vì mới bắn kia ra khỏi hậu huyệt bị lằng nhục thấm thương của mình, Tống Nghệ Thiên chật vật ngã lên người Chung Tiểu Nhạc, nằm yên không nhúc nhích.

Thân thể mềm oặt nằm sấp, cũng không có khí lực để vận động, trong hậu huyệt còn dịch trắng chậm rãi chảy ra, cả người ẩm ướt mồ hôi vô cùng khó chịu

Tống Nghệ Thiên là người thích sạch sẽ, ngày trước sau khi làm xong đều đi tắm ngay. Hôm nay cả người dính dớp đủ thứ, trên ra giường còn dính dịch thể của hai người, nước bọt, mồ hôi, còn cả máu mũi và nước mắt Chung Tiểu Nhạc!

Tống Nghệ Thiên chán ghét muốn chết, cố nén tình yêu với việc giữ gìn vệ sinh dữ lắm mới chưa ngắt đi.

Anh nhìn Chung Tiểu Nhạc bên cạnh, tên biến thái này cũng đã dần bình ổn hơi thở, mặt cũng quay lại vẻ thờ người ngày trước, chỉ có trên mắt còn sót lại chút lệ và máu mũi chưa khô.

Tống Nghệ Thiên uể oải lấy cùi chỏ nện đầu cậu, nói: “Đủ rồi chứ, biến thái.”

Sau đó run rẩy cởi cà vạt đang trái Chung Tiểu Nhạc ra: “Cường cũng đã cường rồi, cậu tự xem mà lo liệu đi.”

Chung Tiểu Nhạc cuối cùng cũng được tự do, vội mang vớ mặt căng thẳng ngồi xổm cạnh Tống Nghệ Thiên xem tình trạng cơ thể anh.

Tống Nghệ Thiên tức giận cầm cái gối nện vô mặt Chung Tiểu Nhạc: “Nhìn nhìn cái đầu cậu! Đưa tôi đi tắm mau, với lại thay drap giường gấp!”

Chung Tiểu Nhạc thân mang trọng trách té nhào xuống giường, chạy vào phòng tắm, còn không thềm mặc lại quần áo cho mình, cứ thả lỏng chym mà đi.

Tay đau nhức, cực lực ôm Tống Nghệ Thiên vào phòng tắm. Cơ thể vừa được ngâm vào dòng nước ấm áp, cảm giác đau đơn do bị phá zin xông tớn, đau tới mức Tống Nghệ Thiên giật nảy người, ngồi dậy.

Tên đầu sỏ hại mình còn ở ngay bên cạnh, anh cũng không khách khí mà gơ tay cho Chung Tiểu Nhạc một đấm, chỉ tiếc rằng sức lực bây giờ không bằng ngày thường, một nắm đấm mềm oặt nện vào chẳng làm Chung Tiểu Nhạc đau được, nhưng lại biết ngoan ngoãn hầu hạ Tống Nghệ Thiên tắm rửa.

Hai mắt Chung Tiểu Nhạc tràn đầy sức sống, pha vẻ no nê thỏa mãn, vừa giúp Tống Nghệ Thiên chà người, vừa không thành thật sờ mó, xoa bóp, thừa dịp Tống Nghệ Thiên cau mày yếu tố mà rửa sạch dịch thể phía sau, nhấc một chân anh lên bắt đầu vừa hôn vừa liếm.

Tổng Nghệ Thiên giận tới mức thân thể như hồi quang phản chiếu, tóm lấy cục xà phòng bên cạnh đập lên trán Chung Tiểu Nhạc, lưu lại dấu hằn thấy rõ.

Thật vất vả lẫn qua lẫn lại một hồi mới xong, Chung Tiểu Nhạc lau khô người Tổng Nghệ Thiên rồi bôi thuốc vào miệng vết thương, còn mình thì tắm qua loa chút nước lạnh. Trải qua một đêm điên cuồng, cả hai người đều mệt lả rồi, nhất là Tổng Nghệ Thiên, cho nên sau đó Chung Tiểu Nhạc cũng không kịp dọn ra giường, chỉ trải lên một lớp mới, lấy ra hai cái gối sạch rồi cùng Tổng Nghệ Thiên lẫn thành một đoàn.

Tổng Nghệ Thiên bực mình muốn đá văng cái thân thể nóng hầm hập bên cạnh ra, nhưng cử động lại phạm tới vết thương, đau kinh hoàng, nên đành hậm hực nhịn xuống, uể oải nhích người tới, không cam lòng nên cắn lên vai Chung Tiểu Nhạc một cái thật mạnh, sau đó thì ngủ mê man.

—oo00oo—

Tổng Nghệ Thiên do đồng hồ sinh học tôi luyện qua nhiều năm, tỉnh dậy sớm.

Cảm thấy trên người mình nặng nề, có cái gì đè lên ngực không thở nổi, Tổng Nghệ Thiên không nhin được nhìn xuống, phát hiện thằng nhãi Chung Tiểu Nhạc này đang hạnh phúc nằm lên ngực mình, khoe miệng như đang ngậm đầu nhũ mình, tay còn đang ôm hông mình, hai chân cũng đang quấn lên người mình.

Tổng Nghệ Thiên mới ngủ dậy đã tức muốn một dao đâm chết thằng biến thái này mẹ cho rồi.

Thấy Tổng Nghệ Thiên cử động, Chung Tiểu Nhạc cũng mơ màng mở mắt, người còn chưa thanh tỉnh, đưa mắt ghé sát tới mặt Tổng Nghệ Thiên

Mặt cậu trắng bệch, phờ phạc, mắt còn hơi sưng đỏ, trên mặt còn đầy dấu tay chồng lên nhau (do bị tát), khoe miệng tím xanh một mảng, đôi mắt đen láy nhìn chăm chú Tổng Nghệ Thiên, đầu mũi hai người gần như sắp chạm vào nhau.

Tổng Nghệ Thiên bị dọa giật mình, tỉnh ngủ hơn nửa, quay lại đấm một đấm vào cái mẹt u ám bên cạnh. Chung Tiểu Nhạc bị đau, mém té lăn xuống giường, đưa tay sờ sờ khoe mắt sưng rất của mình, nhanh chóng kẻ sát ẩn lên môi Tổng Nghệ Thiên một nụ hôn.

“Chào buổi sáng.”

Trong hoảng hốt, Tổng Nghệ Thiên thấy màn show âm áp này rất kì quặc, nếu đó là một đôi tình nhân thì đúng là ngọt ngào hạnh phúc, nhưng nếu là mình và Chung Tiểu Nhạc thì lại có chút kì kì.

“Cút đi!” Tổng Nghệ Thiên dùng một tay ấn lên mặt Chung Tiểu Nhạc, không chút lưu tình đẩy cậu ra. Tay chân vốn đã bủn rủn vô lực, sức lực mới ngủ dậy đều biến thành tức giận xả vào Chung Tiểu Nhạc: “Đệt, mới sáng sớm, đồ âm hồn bất tán.”

“Nghệ Thiên...” Chung Tiểu Nhạc cũng không giận, vươn tay chạm vào thân thể trần trụi của Tổng Nghệ Thiên

Lần thứ hai bắt tay Chung Tiểu Nhạc ra, Tổng Nghệ Thiên cúi kính đập Chung Tiểu Nhạc một cú làm động tới vết thương ở hậu huyệt, đôi mày đen dày cau lại, giọng khàn khàn uy hiếp: “Biến thái, lần sau gặp ông đây nhất định sẽ phê cậu!”

Chung Tiểu Nhạc mắt tròn xoe nhìn Tổng Nghệ Thiên đối tư thế nằm trên giường, cái chăn trắng mỏng khó lắm mới che được cặp mông vênh, còn đa phần cơ thể đều lộ ra dưới mắt Chung Tiểu Nhạc

Eo nè, mông nè, chân dài nữa nè———

Cậu không nhin được nuốt nước bọt, thân thể này đúng là ăn ngon lại thêm, chịu không nổi bắt đầu rục rịch.

“Có gì ăn không?”

“...cái gì?” Chung Tiểu Nhạc nhất thời không kịp phản ứng, tay chân luống cuống nhìn anh.

“Đói bụng! Nấu cơm đi, không thì phần đi mua!”

“Để em ra ngoài mua nguyên liệu.”

Chung Tiểu Nhạc lúc này mới vội vàng rời giường, nhặt quần áo nhún nhúm lên, luống ca luống cuống vừa mặc vừa đi, giữa chừng còn cài lộn vài cái nút, chỉ có thể vội cởi ra mặc lại, dùng nước lạnh rửa mặt qua loa rồi quơ lấy ví chạy ra cửa phòng.

Tổng Nghệ Thiên nhin không được đành ném cặp kính viền bạc qua chỗ Chung Tiểu Nhạc

“Mắt kính này, đồ ngốc.”

Sau khi đeo kính vào, Chung Tiểu Nhạc cuối cùng cũng bình tĩnh lại chút. Cậu nói với Tổng Nghệ Thiên đang nằm nhũn trên giường: “Anh đừng đi...”

Trước đây sao không biết người này phiền đến thế, Tổng Nghệ Thiên đầu có hơi nặng. Hôm qua bọn họ lăn qua lăn lại tới rất khuya nên giờ định chớp mắt chút. Anh gật đầu cho có lệ, cuối cùng cũng tiến được tên ôn thần kia đi.

Vì trong nhà chỉ có mì ăn liền với mấy thứ đồ ăn gọi tới, lại không thể để Tổng Nghệ Thiên ăn mấy thứ cặn bã đó, Chung Tiểu Nhạc quyết định tới cái siêu thị lâu rồi cậu không tới.

17. Chương 17

Chung Tiểu Nhạc không có xe, chỉ có thể đi bộ đến siêu thị, trên đường đi bị không ít người nhìn theo chỉ trừ cái mặt ảnh hưởng chỉ số nhan sắc của thành phố, Chung Tiểu Nhạc mặt không chuyển sắc, từng bước uy phong, khí thế cao lãnh.

Lúc thanh toán, cô bé nhân viên thu ngân sắc mặt phức tạp nhìn cái mặt đần xen dấu tay, đôi mắt sưng tấy, khóe miệng bầm đen, trên cằm còn gợn râu xanh tua tủa, thanh niên cả khuôn mặt bị tàn phá đến khó coi, lúc đang thối tiền cuối cùng cũng không nhin nổi mà quan tâm hỏi: “Quý khách, quý khách không sao chứ?”

“Không sao.” Chung Tiểu Nhạc bình tĩnh mà trả lời, thanh âm không hề dao động.

Thấy thái độ cậu lạnh lùng, cô bé thu ngân cũng không tiện nói cái gì nữa, chỉ là tính tiền xong thì tốt bụng nhắc nhở đối phương có tiệm thuốc ở kế bên.

Chung Tiểu Nhạc cầm theo bao lớn bao nhỏ, nách còn kẹp một túi gạo, lên đường đi về nhà, lại một lần nhớ tới Tổng Nghệ Thiên nằm ở trên giường mình, hai má nổi lên chấm hồng bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, bước chân cũng nhanh hơn không ít, lại nghĩ tới lúc ra cửa trạng thái của Tổng Nghệ Thiên tựa hồ không tốt lắm, thân thể hơi toả nhiệt, vì vậy tức tốc quẹo vào tiệm thuốc kia.

Chọn vài loại trị cảm mạo, nhiễm trùng, thuận tiện băng bó hai ngón tay bị thương tại chỗ, đó là do hôm qua bị Tổng Nghệ Thiên cắn cho, thật ra khi đó cậu cũng vô cùng đau đớn, răng nghiến nát thịt, sáng sớm hôm nay liền kết thành một vòng tròn máu đông rất khó coi.

Chung Tiểu Nhạc mơ hồ nhớ lại khoang miệng ấm áp của Tổng Nghệ Thiên, cùng đầu lưỡi trơn trượt.

Vị y tá trung niên bôi thuốc tím băng bó cho Chung Tiểu Nhạc nhìn cái mặt cậu y như màu thuốc thật khó coi, chỉ cảm thấy Chung Tiểu Nhạc nhất định là bị vợ đè đầu, nhìn dấu tay hằn như vậy, cổ còn có một cái dấu răng hung tàn, bà không nhin được, dùng giọng nghiêm túc nói: “Đây là người trong nhà làm?”

“Vâng.” Chung Tiểu Nhạc vội vàng gật gật đầu, không biết xấu hổ chiếm chút tiện nghi câu từ.

“Người trẻ tuổi tìm đối tượng, cũng đừng nhìn vẻ bề ngoài quá, vẫn phải chú trọng bên trong, nhìn cậu như vậy, ra cái giống gì!”

“Không có sao.” Chung Tiểu Nhạc rất đương nhiên nhận Tổng Nghệ Thiên là đối tượng của mình: “Người ta rất tốt.”

“Tốt cái gì! Người ta phỏng chừng thấy cậu thành thật dễ ức hiếp, dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về, không nên chiều.”

Chung Tiểu Nhạc tin tưởng nếu như là lúc Tổng Nghệ Thiên khoẻ mạnh, cậu mà dám giáo huấn không chừng sẽ bị bóp chết tại chỗ.

“Anh ấy tốt vô cùng, cảm tạ.”

Y tá thấy khuyên bảo không có kết quả, cũng đành như vậy thôi.

Chung Tiểu Nhạc trên mặt xoa một tầng Vân Nam bạch được, hai ngón tay thương tật bị trói thành một, y tá hỏi cậu: “Còn cần gì?”

Chung Tiểu Nhạc suy nghĩ một chút, trả lời: “Thuốc trị nữa.”

Ôm một đồng lớn đồ vật, Chung Tiểu Nhạc nhanh nhanh chạy về nhà, cả người đỏ mồ hôi đầm đìa.

Không để ý tới cái khác, việc Chung Tiểu Nhạc làm đầu tiên là lên đến phòng ngủ của mình trước, rón rén mở cửa phòng ra một chút nhìn lên vào, phát hiện Tống Nghệ Thiên còn vẫn duy trì tư thế nằm sấp trên giường, hơi thở đều đặn giữa đám nội thất tĩnh lặng, tâm cậu lại dập dờn.

Đóng nhẹ cửa phòng, nguyên liệu cầm trong tay nấu ăn đem ra phân loại từng cái bỏ vào trong tủ lạnh, Chung Tiểu Nhạc là một nam nhân độc thân, nhà bếp của cậu vẫn mới tinh, tuy rằng cơ hồ chưa bao giờ sử dụng tới, nhưng dụng cụ vẫn nấu nướng hết sức đầy đủ.

Mặc dù có một quãng thời gian không tự mình làm cơm, Chung Tiểu Nhạc dù sao cũng sống một mình nhiều năm như vậy, tay nghề vẫn có thể phục vụ người.

Tay trái bị thương không tiện, Tống Nghệ Thiên mới bị khai bao, Chung Tiểu Nhạc quyết định làm chút đồ thanh đạm.

Vò gạo, bỏ vào nồi, nhỏ vào vài giọt dầu vừng, nêm thêm gia vị cho cháo, rồi mới lấy cải thìa vừa mua rửa sạch thái nhỏ, Chung Tiểu Nhạc cứ thế ngóng ngóng đếm thời gian mà chờ đợi, đợi đến lúc cháo trở nên thơm mềm sẽ bỏ bắp cải vào, sau lại hầm một chút nữa rồi mới múc ra chén.

Đi vào phòng ngủ, kéo màn cửa sổ ra, trước để bát cháo ra xa một chút, Chung Tiểu Nhạc mới cẩn cẩn trọng trọng tiến lên đánh thức Tống Nghệ Thiên.

Tống Nghệ Thiên nóng nảy đứng dậy, không chút nghĩ ngợi trực tiếp nắm lấy một cái gối đập vào mặt Chung Tiểu Nhạc, Chung Tiểu Nhạc cũng không ngăn ngại chút nào mà dùng mặt tiếp gối, sau đó đẩy nệm nột nhét lại gối vào lưng đối phương cho người ta dựa, sau đó đi lấy bàn chải khăn lau trong tầm mắt quan sát âm lãnh ấy để hầu Tống đại gia rửa mặt.

Lười mặc quần áo vào, Tống Nghệ Thiên liền dứt khoát ngồi ở trên giường đưa tay nhận bát cháo Chung Tiểu Nhạc đem tới, cau mày nuốt trọn ba muỗng mới cảm thấy dạ dày dễ chịu không ít.

Cháo này đến muối còn không nêm vào, Tống Nghệ Thiên còn thâm khinh bỉ Chung Tiểu Nhạc một phen, cũng lười oán giận cái gì với tên này, thôi đành vứt chén cháo rỗng vào ngực Chung Tiểu Nhạc, không khách khí chút nào mắng: “Nấu cái quỷ gì cháo trắng cải thảo, đãi một cái là hết, mà còn không no, lần sau làm món khác.”

Chung Tiểu Nhạc bỏ mớ thuốc giảm nhiệt hạ sốt mới mua đi, nhìn Tống Nghệ Thiên ăn vào, mới nhỏ giọng phản bác: “Vết thương phía sau của anh không tốt, chỉ được ăn đồ lỏng.”

“Con khỉ! Ai nói thế?”

“Internet.”

“Tốt xấu gì vẫn nên nấu cháo trứng muối thịt nạc!”

“Không được...” Chung Tiểu Nhạc dứt khoát từ chối: “Thức ăn mặn, sẽ gây buồn nôn.”

“Cút cút cút! Mẹ nó cậu xem lão tử là đang ở cử hay mang thai?!”

Tống Nghệ Thiên cảm thấy tên này hoặc ngu ngốc, hoặc bị bệnh thần kinh, không biết dây não bị rối chỗ nào, còn có thuộc tính tội phạm ẩn tàng, thả ra liền là một nhân tố uy hiếp xã hội.

Cảm giác trên người có chút khí lực, càng nhìn cái bản mặt của Chung Tiểu Nhạc càng ngứa tay, vì vậy hai tay đẩy một cái liền muốn xuống giường.

Chung Tiểu Nhạc nhanh chóng đưa tay ra muốn đỡ anh, miệng còn vội vàng nói: “Đừng, anh nằm đi, cẩn thận thân thể ăn không ———— “

“Tiêu” chữ còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Chung Tiểu Nhạc liền bị Tống Nghệ Thiên đá một cái lộn vòng, lúc rơi xuống cậu lập tức hoa mắt váng đầu, khá may là ngày trước mình còn chịu mua thảm.

“Chắc, biến thái, sao lại phé như vậy.”

Tống Nghệ Thiên thân thể trần truồng mà đứng ở trước mặt Chung Tiểu Nhạc, đập ngay vào hạ bộ của Chung Tiểu Nhạc, mũi chân chậm rãi dùng sức hướng ép xuống, ánh dương vàng rực ngoài cửa sổ phủ lên Tống Nghệ Thiên, thân thể cường tráng đẹp dễ lấp lánh dầu hân, như giáp vàng nạm đá, giống như thần Zót trong thần thoại Hy Lạp, mặt hơi mỉm cười, đầy mắt lẫn băng tuyết, từ trên cao nhìn xuống Chung Tiểu Nhạc trên đất.

“Cậu cho rằng tôi chỉ một đêm đã không chống đỡ nổi? Cậu nghĩ cậu là máy đóng cọc mũi kim cương?”

Giọng nói kia, vẻ mặt kia, quý súc đến mức Chung Tiểu Nhạc một trái tim thiếu nam ngây thơ tâm suýt chút nát tan.

Chung Tiểu Nhạc mãnh liệt nuốt nước miếng, nhìn thân thể trần trụi của Tống Nghệ Thiên, lại có dấu hiệu cương.

Tống Nghệ Thiên nhận ra được động tĩnh dưới chân, cười gằn, hai cái răng khểnh lộ ra lấp lánh sáng, ngón chân lướt ám muối từ gốc đến ngọn, lại hung ác đập xuống: “Họ Chung, đừng tiếp tục phát tình với ông, có còn muốn làm đàn ông hay không thì nói, Nghệ Thiên ca của cậu sẽ chặt giúp cậu cái này.”

Chung Tiểu Nhạc rên một tiếng, đau đến mức vẻ mặt vặn vẹo một giây, đôi mắt ươn nhẹp mà nhìn Tống Nghệ Thiên, không dám di chuyển thân thể, chỉ có thể thở hơi lạnh, đưa tay sờ sờ cẳng chân người ta.

“Nghệ Thiên ca, em... Em sẽ đối xử tốt với anh.”

Chung Tiểu Nhạc nghiêm trang thề.

“Không lạ gì.” Tống Nghệ Thiên nghe không lọt tai câu nói cũ xì này, nghe một lần phiền một lần, càng phiền càng muốn đánh Chung Tiểu Nhạc.

Chung Tiểu Nhạc gấp đến độ sắc mặt tái đi, hô hấp không nổi, nhanh chóng dùng giọng điệu trách trời thương người mà chào hàng chính mình, một cặp móng heo sờ tới sờ lui trên bắp chân sạch sẽ: “Đừng, em nuôi anh, cơm em làm, lông chân cũng sẽ cạo đúng hạn, lần sau bảo đảm mang bao...”

Tống Nghệ Thiên hừ lạnh một tiếng, bắt đất dĩ thu chân về, đặt mông ngồi trở lại trên giường xoa cái eo già, mới vừa miễn cưỡng đứng dậy ngược Chung Tiểu Nhạc một cái, cái mông lại bắt đầu đau.

“Đi, trước tiên gỡ hết mấy tấm hình kia xuống, nhìn phát ốm.”

Chung Tiểu Nhạc theo tầm mắt của đối phương vách tường của mình toàn hàng “Cát giấu”, trong lòng có chút không muốn, nhưng cậu từ trước đến giờ sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu gì của Tống Nghệ Thiên, lòng thầm an ủi ngược lại chính chủ sẽ ở tại đây, sau bèn đứng dậy cẩn thận lấy từng tấm hình xuống, bỏ toàn bộ vào bên trong một cái rương, đáng vẻ quý trọng như bảo bối đến mức hèn mọn nhìn không nổi.

“Ngoan.”

Nhìn vách tường sạch sẽ, tâm lý Tống Nghệ Thiên thư thái không ít, bắt anh ngủ tại gian phòng chỉ có toàn là ảnh của mình thêm một đêm, anh chắc chắn mơ thấy ác mộng.

Anh còn chưa đến mức chỉ bị người chọc vào hậu môn liền tìm cái chết trả thù xã hội, nhưng cũng không thể đập phá vô ích, không thể đổ máu, không thể phạm tội, thế nên không ngược cái tên Chung Tiểu Nhạc xui xẻo này một trận, quả thật có lỗi với đoá hoa cúc tàn của mình!

“Cậu định lúc nào mới để tôi đi đây?”

“Đừng đi, đến ở chung với em.”

“Cút đi, ông còn phải đi làm.”

“Không có sao, nhà em còn gần chỗ làm anh hơn nhà anh.”

Ấn đường Tống Nghệ Thiên biến thành màu đen: “Hoá ra sớm đã có mưu lược, Chung Tiểu Nhạc cậu khá lắm.”

Chung Tiểu Nhạc tự biết nhờ mồm, cứng đờ mím mím môi: “VẬY em đi theo ở chung với anh.”

“Xì, có khác nhau sao, cũng vẫn là cậu ảo tưởng giam cầm tôi phi pháp.” Tống Nghệ Thiên nhìn khuôn mặt màu sắc sặc sỡ của đối phương cùng vài băng trên ngón tay, lòng bỗng nhiên sinh ra thứ cảm xúc khó gọi tên: “Nói chung cái chuyện cưỡng *** hư hỏng thiển cận đó, cũng đừng nghĩ sẽ làm lại lần thứ hai.”

“Sẽ không.” Chung Tiểu Nhạc vội vàng giơ tay phải lên làm bảo đảm: “Em sẽ không.”

Nhìn kiểu thần kinh của cậu ta căng thẳng như vậy, Tống Nghệ Thiên thầm ở trong lòng nhanh chóng cân nhắc thiệt hơn một phen, nếu kẻ này không có ý thả người, chính mình chạy, không chắc cái tên phát bệnh này lại sẽ làm ra trò gian trá gì.

Mà cứ như vậy chiều theo ý muốn của Chung Tiểu Nhạc, anh thực sự không cam lòng.

“Được, ở thì ở, cậu bao ba bữa.”

“Được.”

“Việc nhà tôi không quản.”

“Được.”

“Nơi này tôi lớn nhất.”

“Được.”

Mấy móc đáp ứng các loại điều kiện bất bình đẳng, Chung Tiểu Nhạc cuối cùng không nhận được vì chính mình mưu cầu tí xiu phúc lợi: “Sau đó, còn có thể làm không?”

Tống Nghệ Thiên héch cằm, khịt mũi coi thường: “Dần vật một đêm còn chưa đủ?”

“Không đủ.”

“Như vậy –” Tống Nghệ Thiên vừa suy nghĩ vừa liếc nhìn vẻ mặt chờ đợi của Chung Tiểu Nhạc: “Xem tâm tình.”

Nhược công tu dưỡng-18

18. Chương 18

Edit: Phong Lữ

May mà ngày kế họ sống chung coi như gió yên sóng lặng, một người tiếp tục ngủ, một người vào thư phòng tranh thủ làm việc, bữa tối vẫn là cháo cải trắng – có bỏ thêm muối. Chung Tiểu Nhạc vì bày tỏ sự quan tâm của mình với cúc hoa của Tống Nghệ Thiên, nên tỏ ra kiên trì hiếm thấy, Tống Nghệ Thiên ăn gì thì cậu ăn nấy, không ăn thịt là không ăn thịt, cho dù có thiển cận cũng vô dụng.

Tối tối, bọn họ lại cãi nhau.

“Biến thái, cậu làm gì đấy?”

Chung Tiểu Nhạc hơi ngờ ngàng nói: “Ngủ.”

“Ai thèm ngủ với cậu hả.” Tống Nghệ Thiên nhỏ giọng xuống, uy hiếp liếc nhìn cậu: “Biến, có tin nửa đêm tôi giết cậu không?”

Chung Tiểu Nhạc im lặng vài giây, mặt không đổi sắc chỉ: “Nhà em chỉ có một cái giường.”

“Ngủ dưới đất đi, không thì ra sô pha mà ngủ!”

“Em ngủ rất yên, không lẩn bậy, cũng không ngứa.”

Chung Tiểu Nhạc cảm thấy mình phải cố gắng đòi chút quyền lợi cá nhân, không thể vì nam thần làm nũng[?] mà đánh mất quy tắc riêng.

“...Coi như tiền thuê nhà.”

Chung Tiểu Nhạc cố gắng hết sức rặng ra một câu như vậy.

Tổng Nghệ Thiên nghĩ thầm, mình ăn của Chung Tiểu Nhạc, ở nhà Chung Tiểu Nhạc, nơi này có thể nói cũng khá được, thế là anh rút cuộc cũng từ bỏ ném một cái chăn với một cái gối vào ngực Chung Tiểu Nhạc: “Được, vậy cậu ngủ trong phòng.”

Sau đó lại âm trầm thêm một câu: “Trải chăn xuống đất mà ngủ.”

Dù gì cũng trong một phòng, Chung Tiểu Nhạc tự an ủi mình vậy, cố gắng nhích sát tới chỗ Tổng Nghệ Thiên, ở trên sàn trải qua buổi tối sống chung đầu tiên.

Cũng không biết là tại gậy của Chung Tiểu Nhạc quá lớn hay cúc hoa Tổng Nghệ Thiên quá nhỏ mà sau khi bị Chung Tiểu Nhạc đâm một lần, Tổng Nghệ Thiên bị đau xương nhức cốt cả một tuần.

Hai ngày nghỉ tốt đẹp cứ như vậy trôi qua trong cảnh bị Chung Tiểu Nhạc bắt ở nhà hẩn bảo dưỡng cúc hoa, đập chân một cái cũng đau cúc, Tổng Nghệ Thiên mỗi ngày phải mang theo cái mông đau nhức mà sống, lửa giận Chung Tiểu Nhạc ngày càng lớn, mỗi lần thấy mông thẳng xấu xa ấy hướng về phía mình là cứ muốn đập một phát.

Chung Tiểu Nhạc sau mấy lần bị đập oan thì cũng khôn ra, mỗi ngày đều chường cái mặt vô cảm ‘nhiều màu’ (dấu tích bị đánh) đối diện anh, lúc quay đi thì liền che hai cái mông lại rồi chuồn thiệt lẹ.

Với lại Chung Tiểu Nhạc mấy ngày này đều cố làm anh vui, cả ngày bày trò, thấy chết không sờn, sáng thì dậy sớm chạy ra chợ chen chúc với mấy bà cô chọn rau tươi, tối còn hưng phấn vì thấy Tổng Nghệ Thiên mặc đồ ngủ, còn mang dép lê chạy ra cửa hàng mua thuốc lá với bia.

Chắc cũng nhờ phúc của Tổng Nghệ Thiên nên Chung Tiểu Nhạc được tất cả các cô các cậu trong phạm vi bán kính một dặm yêu mến. Cậu vốn cũng tuấn tú trắng trẻo, hết như sinh viên năm nhất, mỗi lần Chung Tiểu Nhạc đáng thương xách giỏ đến, các cô các cậu đều tiện tay nhét cho một vài bó rau, hay vài cây củ nhà trồng hoặc một tá băng cá nhân.

Sáng sớm thứ hai, Chung Tiểu Nhạc vẫn dậy sớm như trước, hỏi Tổng Nghệ Thiên còn đang mơ màng ngủ bên cạnh có muốn tới trường hay không.

Tổng Nghệ Thiên bực mình cử động hông, tuy không đau nhưng hậu môn còn hơi sưng, nếu ra ngoài chạy nhảy chẳng khác nào tự làm khổ mình. Tổng Nghệ Thiên luôn không bạc đãi bản thân, nên duỗi tay ra, lấy điện thoại di động của mình trên đầu giường ném vào mặt Chung Tiểu Nhạc, mém tí vỡ luôn mắt kính.

“Danh bạ mục thứ hai, nói là xin phép cho tôi nghỉ bệnh.” Nói xong ngay cả ánh mắt cũng lười thường cho cậu một cái, ngả đầu ra gối ngủ tiếp.

Biến thái Chung Tiểu Nhạc đáng thương, chịu cực chịu khổ lại hồng được hưởng nhân quyền đành nhẹ nhàng rời phòng, đi ra ban công, thấy không thể quấy rối Tổng Nghệ Thiên ngủ mới bắt đầu gọi điện.

Đầu kia điện thoại truyền nói một giọng nữ trẻ tuổi, Chung Tiểu Nhạc ngán gọn trình bày một lần.

Đầu kia hỏi: “Lý do xin nghỉ?”

“Bị bệnh nhẹ”

“Xin hỏi đằng ấy là bạn thầy Tổng ạ?”

Chung Tiểu Nhạc dừng một chút, bỗng hơi ngại ngần xấu hổ, tay nắm chặt điện thoại: “Bạn... bạn trai!”

Cũng không chờ đầu kia trả lời thì ngắt máy. Bên kia điện thoại đang có một thiếu nữ tim đang đập bình bịch không ngừng.

Tiếp đó, cậu thay đồ ra ngoài mua đồ ăn sáng, mấy ngày nay Chung Tiểu Nhạc toàn ăn xoay vòng mấy món lỏng. Sáng sớm ăn cháo cải, cháo bị đỏ, cháo mè đen, cháo hạch đào, trưa ăn cháo nấm hương, cháo đậu xanh, cháo đậu đỏ, cháo ngũ cốc, tối ăn cháo trắng, cháo hạt dẻ táo tàu. Nếu được hỏi thứ không muốn thấy nhất là gì, chắc chắn Tống Nghệ Thiên sẽ chọn – cháo.

Chỉ tiếc Chung Tiểu Nhạc lúc này như được ăn gan hùm mật gấu, mặc kệ Tống Nghệ Thiên có đánh đập, tẩm quất, đá đũa, còn uy hiếp cậu tàn bạo thế nào, cậu vẫn cứ khăng khăng trước khi cốc hoa lành thì không thể ăn mặn.

Chung Tiểu Nhạc vừa đi đường vừa hồi tưởng lại vẻ mặt hờn hển khi hất chén cháo táo tàu nấu với củ từ – nghe nói bổ máu – lên mặt mình, còn tiện tay bonus thêm cái tát. Vết thương cũ vừa đỡ thì đã chồng vết thương mới lên, thực sự vô cùng thâm.

Nghĩ thầm đã qua ba ngày, cốc hoa hân cũng lành hơn phân nửa rồi, mấy ngày nay thường ăn cháo đủ dinh dưỡng nên mặt Chung Tiểu Nhạc khá hồng hào, cậu cuối cùng cũng không đi mua nguyên liệu nấu cháo nữa mà vào một cửa hàng bánh bao.

Xách theo túi bánh bao với sữa đậu nành, khi Chung Tiểu Nhạc về tới nhà, Tống Nghệ Thiên đã rời giường, anh đứng trong phòng tắm, miệng cắn bàn chải đánh răng, đầu tóc rời bời, chân trần, trên người chỉ mặc hờ hững cái quần jean, khuy cũng không kéo lộ ra mép quần lót.

Thấy phần lớn da dẻ trần trụi, còn có đường cong mê người, Chung Tiểu Nhạc theo phản xạ có điều kiện đưa tay lên sờ mũi mình, sau khi thấy không có máu chảy ra mới thở phào một hơi.

“Điểm tâm sáng đã mua về.”

Tống Nghệ Thiên phát phát tay, tỏ ý mình tự biết rồi. Chung Tiểu Nhạc dừng ở ngoài thưởng thức dáng vẻ rửa mặt của Tống Nghệ Thiên cho đến khi bị anh quay lại cảnh cáo trừng cậu một cái, ra sức đóng sầm cửa, Chung Tiểu Nhạc mới lưu luyến rời đi.

Cái bàn chải đánh răng đó là của cậu.

Chung Tiểu Nhạc yên lặng nghĩ, cái bàn chải cậu chuẩn bị cho Tống Nghệ Thiên có màu sáng, hao hao giống cái của cậu, nên được cần nhầm.

Nam thần đã dùng qua bàn chải đánh răng của mình——trong nháy mắt, máu huyết cả người Chung Tiểu Nhạc sôi sục, tâm tình biến đang gào thét-ing.

Đã nhầm rồi thì cứ để nhầm luôn đi, không tới một giây, Chung Tiểu Nhạc đã quyết định vận mệnh sau này cho cái bàn chải.

Chỉ chốc lát sau, Tống Nghệ Thiên ra khỏi phòng tắm, anh lười nhác mặc quần áo xong liền đặt mông tới cạnh bàn ăn, hơi bất đắc dĩ cầm cái túi.

“Sao thế? Hôm nay đột nhiên đổi món à?”

Tống Nghệ Thiên khá cảm động nhìn bánh bao, lần đầu tiên cảm thấy được ăn bánh bao là điều tuyệt vời đến vậy.

“Vâng, em thấy vết thương phía sau của anh hẳn đã khá lên nhiều.”

“Cái gì mà hẳn? Nó ổn từ lâu rồi, cậu bận rộn thế, sau này ít xem ba thứ nhảm nhí đi, mấy thứ tạp nham trên mạng dễ khiến mấy kẻ thiếu não như cậu gây họa lắm.”

“Anh Nghệ Thiên, nếu anh chịu cho em nhìn vết thương phía sau thì đã chẳng cần phiền vậy rồi.”

“Biến thái, còn dám nói nữa hả!” Tống Nghệ Thiên uể oải lườm cậu: “Cho cậu xem rồi thì cậu tự khống chế mình được à.”

Chung Tiểu Nhạc nghiêm túc lắc đầu: “Không tự khống chế được, nhưng em sẽ không làm gì đâu, cùng lắm chỉ liếm thôi.”

Tống Nghệ Thiên thiếu chút nữa bị câu trả lời không biết xấu hổ kia hại tức tới nổi cầm ly sữa đậu nành trong tay đổ lên đầu cậu.

Mặc kệ đồ biến thái kia, ánh mắt Tống Nghệ Thiên lướt tới phòng khách, đánh giá nhà Chung Tiểu Nhạc. Tường bóng nhẵn, sàn nhà bóng nhẵn, phòng khách bóng nhẵn.

Có thể nói ngoài vài đồ gia dụng cơ bản nhất ra thì ngay cả rèm cửa cũng chả có.

Mình còn nhớ rõ tên biến thái kia bảo cậu ta là kiến trúc sư? Tống Nghệ Thiên vừa cắn bánh bao vừa cố gắng nhớ lại, anh vốn còn tưởng sẽ thấy trên tường treo đầy bản vẽ hay có cái sô pha hình thù kì lạ chứ...thật chả có sức sống gì hết.

Thay vì bảo là nhà thì bảo đây là một phòng khách sạn chưa trang bị thì đúng hơn, vắng vẻ lạnh lẽo, tới tối bộ không thấy ghê ghê à. Nhưng kể ra cũng phù hợp với cái tính tự bế của Chung Tiểu Nhạc, còn mình mà phải ở nơi này mấy tháng thì chắc ghen chết mất.

Tống Nghệ Thiên yên lặng lập kế hoạch dành chút thời gian cải tạo cái nơi này một phen.

Chung Tiểu Nhạc ngồi đối diện Tống Nghệ Thiên, ung dung ăn điểm tâm của mình, ánh mắt lại dính lên người Tống Nghệ Thiên. Cậu chỉ thấy Tống Nghệ Thiên lúc mới ngủ dậy đẹp cực kì, thực sự đẹp tới nỗi có thể ăn kèm với cơm.

Nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Tống Nghệ Thiên sắc sảo nhìn cái góc phòng đã được sửa sang giữa mặt tường lớn và cửa sổ, một chỗ khá khuất, trong đó có một thứ đồ chơi màu trắng bạc quen mắt. Đại khái vì góc nhìn nên mấy hôm trước anh không thấy thứ này, chẳng hiểu sao, Tống Nghệ Thiên càng nhìn càng khó chịu, bực mình đứng dậy, không phản ứng Chung Tiểu Nhạc đưa tay giữ lại, đi nhanh tới.

Tới gần mới phát hiện đó là một cái kính viễn vọng rất dài rất bắt mắt, Tống Nghệ Thiên nhìn ra cửa sổ thì phát hiện thấy khung cảnh quen thuộc.

Mẹ nó, đó là trường học nơi mình đang làm việc!

Tống Nghệ Thiên lập tức hiểu được tại sao trước đây luôn cảm thấy có ánh mắt quen thuộc đang theo dõi mình nhưng lại không tóm được Tống Nghệ Thiên. Anh cười cười nguy hiểm, quay đầu nhìn Chung Tiểu Nhạc

Chung Tiểu Nhạc không hề ngượng ngừng đón lấy khí tức nguy hiểm của Tống Nghệ Thiên, ngoan ngoãn đứng trước mặt anh, bộ dạng dù bị đánh bị mắng thế nào cũng chết không hối cải.

“Đẹp không, biến thái?”

“Đẹp.” Chung Tiểu Nhạc nhanh chóng trả lời: “Anh rất đẹp.”

“Mẹ nó, cậu có biết xấu hổ không hả!”

Chung Tiểu Nhạc thấy vấn đề này không quan trọng, thế nên chỉ suy tư trong chốc lát rồi hết sức thành thật lắc đầu: “Không biết.”

Nhược công tu dưỡng-19

19. Chương 19

Edit: Phong Lữ

Tống Nghệ Thiên bị cái ‘đức hạnh’ không biết xấu hổ của Chung Tiểu Nhạc chọc tức liền đáp cho cậu một cú không nặng không nhẹ, sau đó cầm cái kính viễn vọng uy hiếp nói: “Biến thái, cậu tự chọn đi, muốn tôi đập bể cái thứ này hay cậu tự cắt lấy.”

Chung Tiểu Nhạc không có quyền lên tiếng, ủy khuất chọn cái thứ hai, lưu luyến cho trợ thủ rình trộm của mình vào một cái rương có hai khóa: mật mã và ổ khóa thông thường. Dĩ nhiên cả chìa khóa lẫn mật mã đều do Tống Nghệ Thiên tàn nhẫn giữ hết.

Cất xong, cầm chìa khóa nhỏ trong tay, Tống Nghệ Thiên cuối cùng cũng hài lòng, quay đầu nói với Chung Tiểu Nhạc đang đau thương dạt dào nhưng không thể kháng nghị: “Tôi ra ngoài chút.”

“Anh muốn đi đâu?” Chung Tiểu Nhạc lập tức căng thẳng, giữ lấy tay anh, như cô vợ nhỏ mở to mắt trong mong nhìn Tống Nghệ Thiên

“Kí túc xá giáo viên.” Tống Nghệ Thiên khó chịu giật khỏi cái tay kia, về phòng ngủ mặc áo vào: “Về lấy hành lí với trả phòng, chứ chỗ cậu trông trọ trông hoắc thế này, ông đây ở thế nào được hả.”

Chung Tiểu Nhạc đã yên tâm nhưng vẫn cố chấp nói: “Cho em theo anh đi.”

“Tùy cậu” đi thì đi, coi như mang theo một cu-li xách đồ.

Dọc đường đi, hai người không nói gì nhiều, một người thì trong lòng ngổn ngang nhưng khả năng giao tiếp lại như quần què, một người thì từ đầu tới cuối coi đối phương như không khí.

Đi theo Tống Nghệ Thiên lên lầu, băng qua hành lang chật hẹp cũ kỹ, vào tới một căn phòng.

Chung Tiểu Nhạc vốn tưởng rằng phòng Tống Nghệ Thiên sẽ bừa bộn lung tung, hợp với tính cách thẳng thắn không câu nệ tiểu tiết của anh, nhưng căn phòng trước mặt tuy nhỏ nhưng lại rất sạch sẽ gọn gàng, dù chỉ vốn vẹn tầm 20m2 nhưng đồ đạc đều được sắp xếp đầu ra đó, chăn gối được gấp ngay ngắn, cạnh bàn còn có một tủ sách nhỏ, thậm chí trên bệ cửa sổ còn có một cây tiên nhân cầu.

Chung Tiểu Nhạc ngẩn ngơ tò te, cậu âm thầm xoắn xuýt liếc Tống Nghệ Thiên, ôm lấy trái tim nhỏ đang đập thành thạch loạn nhịp, nghĩ thầm liệu đây có phải là ‘đôi dưa lệch’ cu chèo trong truyền thuyết.

Tống Nghệ Thiên không thèm quan tâm Chung Tiểu Nhạc đang nghĩ gì, kéo trong tủ quần áo ra một cái vali lớn, bắt đầu xếp quần áo, đồ dùng hàng ngày của mình từng cái vào, mang đi.

Chung Tiểu Nhạc vội tới giúp, động tác gấp gáp của cậu khiến Tống Nghệ Thiên bên ngoài bó tay, bên trong khó chịu. Vì vậy, anh bèn nhặt một cái túi xách lên, ném vào mặt ai kia, bảo cậu đem chồng sách lớn xộn của mình xếp vào.

Có một culi sai bảo, hơn nữa đồ của Tống Nghệ Thiên cũng không nhiều nên bọn họ nhanh chóng thu thập xong hết thảy.

Sau khi trả chìa khóa lại, Chung Tiểu Nhạc lưng mang vali, tay ‘nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa’ ôm cái chậu tiên nhân cầu, theo lời Tống Nghệ Thiên thì cái cây này như con anh, Chung Tiểu Nhạc nếu dám hại con anh gãy một cái gai thì anh sẽ lột một lớp da cậu.

Chung Tiểu Nhạc rất tin lời Tống Nghệ Thiên, dọc suốt đường đi nhịp bước vững vàng, nhẹ như mây bay gió lướt, có thể so với lãng ba vi bộ, thực sự như không chạm một hạt cát.

Tới nhà, cậu nhìn Tống Nghệ Thiên lấy từng món đồ đạc của anh ra, sắp xếp trang trí dựa theo sở thích của anh, trong lòng cảm thấy có chút không tin được.

—— Nam thần đang ở nhà của mình!

Hơn nữa lại không phải trải qua một hồi cưỡng ép yêu hận ngược thân ngược tâm, càng không phải trải qua từng hồi tàn phá, cưỡng chế trói buộc thân xác, trực tiếp nhảy vọt tới bước sống chung!

—— Về chuyện Tống Nghệ Thiên hằng ngày đập mông cậu, đấm mặt cậu, lại còn hất cháo vào mặt cậu đều ‘được’ Chung Tiểu Nhạc coi thành chút cãi vã của tình nhân, không ảnh hưởng tới tình cảm.

Trong nháy mắt, Chung Tiểu Nhạc như mở cờ trong bụng, chỉ cảm thấy tương lai hạnh phúc mỹ mãn đang vẫy tay chào đón cậu.

Còn Tống Nghệ Thiên thì sao? Anh nghĩ hết sức đơn giản. Căn phòng này rộng hơn cái phòng trong kí túc xá giáo viên của mình gấp mấy lần, đồ gia dụng đều đủ, cách âm tốt, cũng gần trường hơn, nói tóm lại là vô cùng vừa ý anh. Mỗi tội lại có cái đồ biến thái Chung Tiểu Nhạc, nhưng tên này cảm giác tồn tại vô cùng thấp, lại còn có thể sai bảo sử dụng, còn việc lâu lâu không nghe lời đem cái thứ đồ chơi cảm thú ấy ra thì ngấm lại cũng có thể nhẫn nhịn!

Tống Nghệ Thiên mang chậu cây tiên nhân cầu để thương để ở tủ đầu giường, trong lòng thầm định nhờ ngày nào đó tên biến thái to gan nữa đem tạo phản liền trực tiếp lấy cái cây nện hấn.

Cau mày nhìn quanh căn phòng khá trống trải này, lại tới nhà bếp mở tủ lạnh xem một chút rồi vòng về.

Mẹ nó, tên khốn kiếp này đúng là không hề mua một chút thịt.

“Nghệ Thiên ca, anh muốn nấu ăn sao?” Tống Nghệ Thiên hai mắt sáng lấp lánh nhìn Tống Nghệ Thiên

Tống Nghệ Thiên vẻ mặt mỉa mai, nhìn Chung Tiểu Nhạc như nhìn kẻ ngốc, nói: “Đúng vậy, ai nói bao tôi ba bữa. Về sau tôi giám sát, cậu làm, bớt nói nhảm đi, đi siêu thị với tôi.”

Thong dong vui vẻ tới siêu thị, Chung Tiểu Nhạc đẩy xe hàng, hấp tấp theo sát sau Tống Nghệ Thiên, hai người tồn rông rã 1h ở siêu thị, cho tới khi xe hàng đã chất thành một cái núi nhỏ.

“Nghệ Thiên...” Chung Tiểu Nhạc khó khăn đẩy xe hàng, trên tay còn xách một cái rổ, cuối cùng cũng không nhin nổi mà mở miệng:...Nghệ Thiên ca, nhiều đồ như vậy chúng ta sao xách hết về nổi?”

Tống Nghệ Thiên quay đầu lại, quét mắt nhìn cả người Chung Tiểu Nhạc vài lần: “Mới đi có vài bước đã bắt ông về, quay đầu xe, đi tính tiền.”

“...” Chung Tiểu Nhạc vẻ mặt đau khổ không dám phản bác, nghĩ thầm không phải có vài bước đâu, rõ ràng đã qua 5 cái ngã tư, cũng nghiêm túc suy xét mình năm nay không chừng còn có thể mua xe cho Tống Nghệ Thiên-trả trước.

Xếp hàng tính tiền, Tống Nghệ Thiên vừa tiện tay cầm một cái dao cạo lông trên kệ hàng ném cho Chung Tiểu Nhạc: “Lần sau dùng cái này, có phần bảo vệ đầu lưỡi dao, còn cạo khá trơn tru, cậu xài sẽ tốt hơn.”

Chung Tiểu Nhạc bối rối vì thấy mình được Tống Nghệ Thiên quan tâm

Nhân viên thu ngân vẻ mặt nơm nớp lo sợ nhìn mặt Chung Tiểu Nhạc có đầy vết thương mới chồng lên vết thương cũ và người bên cạnh cậu đang ngậm điều thuốc, nói chuyện như đại ca -Tống Nghệ Thiên

Khi Chung Tiểu Nhạc vội tiến lên đòi trả tiền, Tống Nghệ Thiên không kiên nhẫn hất tay cậu ra, mở ví tiền mình tự thanh toán. Miệng nhả ra một làn khói xinh đẹp, ngón tay cầm điều thuốc, ánh mắt uể oải, tay kia kí trán Chung Tiểu Nhạc nói: “Nghĩ sao vậy? Cậu muốn bao nuôi tôi thì còn phải xem tôi có đồng ý hay không đã.”

Anh khinh bỉ trừng mắt nhìn nhân viên thu ngân đang theo dõi bọn họ: “Cô nhìn cái gì mà nhìn?”

Bộ dáng lưu manh khiến nhân viên thu ngân vội run rẩy thối tiền, còn Chung Tiểu Nhạc thì si mê nhìn gương mặt ngó nghiêng anh tuấn của Tống Nghệ Thiên, chỉ thấy anh đẹp cực kì, có nét rất đặc biệt.

Tống Nghệ Thiên cũng không tới nổi tàn nhẫn bắt Chung Tiểu Nhạc xách hết, trong tay anh cầm 4 5 túi nilon, trong ngực ôm một thùng bia, dưới nách còn kẹp một bao rèm cửa, đi rất thong dong thoải mái. Trái lại, Chung Tiểu Nhạc trong ngực ông hai túi xách, các ngón tay mỗi ngón một túi, trên ngón trỏ với ngón cái còn cầm một con cá, trong túi áo cắm cây dao cạo, đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển, nhìn như sắp chết, cuối cùng khi về tới nhà, hai chân cậu run như cái mặt trống.

Tống Nghệ Thiên ghét bỏ nhìn kẻ cả người xụi lơ như điều đứt dây đang nằm sắp trên sofa-Chung Tiểu Nhạc, lạnh lùng nói: “Biến thái, thể lực kém như vậy, hèn gì ra sớm phải rồi.”

Chung Tiểu Nhạc sợ tới nỗi giật mình, lo Tống Nghệ Thiên ngại cậu yếu sinh lí muốn chia tay, thậm quyết định từ nay phải tập luyện nâng cao thể lực.

Chung Tiểu Nhạc thì sẵn tay áo lên bắt đầu sắp xếp đồ đạc vừa mua, còn cả bộ rèm che cửa nữa.

—oo00oo—

Ngày thứ hai sống chung, sau một phen uy hiếp không cho tên Chung Tiểu Nhạc không biết xấu hổ kia giở trò, Tống Nghệ Thiên rời nhà tới trường trong vẻ mặt đau khổ của Chung Tiểu Nhạc

Trước tiên cho học sinh khởi động, để bọn nó chạy 2 vòng quanh sân thể dục, Tống Nghệ Thiên đang đứng dưới nắng dùng tay lau mồ hôi trên trán thì thấy có hai nữ sinh chạy về phía mình

“Hôm qua, thầy Tống...thầy khỏe chưa ạ?” một nữ sinh trong đó đỏ mặt mở miệng trước.

“Thầy rất khỏe”

Tống Nghệ Thiên có chút khó hiểu, tuy điệu bộ họ như đang hỏi thăm nhưng lại có gì đó kì kì.

“Em nghe nói hôm qua thầy bệnh không tới trường, em, em muốn....” em gái kia cũng ấp úng mở miệng, cuối cùng dường như cố lấy dũng khí, sắc mặt đỏ ửng nói nhanh: “Gửi lời hỏi thăm tới bạn trai thầy!”

Nói xong, hai người như hai con thỏ nhỏ, chạy thật nhanh ra xa Tống Nghệ Thiên

Tống Nghệ Thiên nhất thời ngây ngẩn cả người, hai chữ ‘bạn trai’ kia dọa anh giật mình không ít, trong gió còn mang máng vọng lại.

“Mình đã nói! Mình đã nói ra...về mặt thầy Tống thoát nhìn khá hung dữ...”

“Không biết thầy ấy ở trên hay ở dưới...”

“...Còn bảo xin nghỉ vì bị bệnh nhẹ, chuyện này...”

Tống Nghệ Thiên mém cắn bẻ răng, hôm nay về không giết Chung Tiểu Nhạc anh sẽ không mang hộ Tống nữa!!!

Đêm đó, mặt Chung Tiểu Nhạc lại lần nữa trở nên muôn hồng nghìn tím, còn vội vác cái mặt bầm dập đi nấu cơm, trong lúc nấu còn bị dầu bắn vào mắt, hai mắt đầm lệ, vô cùng thê thảm.

Hai người ngồi trước bàn ăn, Tống Nghệ Thiên ôm ngực cười khẩy: “Biết sai chưa?”

Chung Tiểu Nhạc ngoan ngoãn gật đầu.

“Sai ở đâu?”

“Em không nên nói em là bạn trai anh.” Chung Tiểu Nhạc ngoan ngoãn trả lời, sau đó bỗng đỏ mặt, bộ dạng ‘dễ thương đáng yêu’ đáng đánh đòn: “Anh là bạn trai em, còn em là vợ anh mà.”

Tống Nghệ Thiên ớn tới mức cả người nổi da gà.

Anh im lặng vào nhà bếp, sau đó múc một chén mì, sau đó lấy 2 cái chén, một cái để trước mặt Chung Tiểu Nhạc, đổ nước mì ra, tàn nhẫn nói: “Tôi ăn cái, cậu húp nước, dám đụng tới đĩa rau là tôi giết.”

Chung Tiểu Nhạc đau thương bưng bát nước mì húp, còn muốn nịnh nọt chờ Tống Nghệ Thiên ăn xong mặt cá bên này sẽ trở mặt giúp anh, cuối cùng việc rửa chén cũng do Chung Tiểu Nhạc thầu hết.

Vừa rửa chén vừa len lén lấy chiếc đĩa Tống Nghệ Thiên vừa dùng qua nhét vào miệng, thừa dịp anh không để ý mà liếm một vòng.

Tối tối khi hai người tắt đèn đi ngủ, Chung Tiểu Nhạc chui trong chăn, bụng đói kêu ồn ột, kêu rất lâu khiến Tống Nghệ Thiên tức giận đứng dậy. Chung Tiểu Nhạc tưởng mình sắp hứng một trận đòn tàn bạo thì không ngờ Tống Nghệ Thiên lại chân trần chạy tới phòng khác, lấy trái chuối, còn lột phân nửa vỏ.

Anh tự tay kéo Chung Tiểu Nhạc trong chăn dậy, bóp miệng cậu ra rồi nhét cả trái chuối vào, mắng: “Ồn ào muốn chết, đồ biến thái.”

Chung Tiểu Nhạc bị nghẹn thở không thông, luống cuống rút trái chuối trong miệng ra, thấy Tống Nghệ Thiên vừa lên giường nằm lại, không để ý mình nữa, cậu đứng nguyên tại chỗ chồm chồm ăn chuối.

Nghệ Thiên ca thật tốt với mình, Chung Tiểu Nhạc cảm động đến rơi nước mắt.

Cây tiên nhân cầu đây. Cái cây này mà phang vào mặt thì...=]]

20. Chương 20

Edit: Phong Lữ

“Nghệ Thiên ca, làm không?”

Chung Tiểu Nhạc tắm kĩ tới nỗi như cạo mất một lớp da, cả người trắng nõn còn vương hơi nước ẩm như cái bánh bao mới ra lò, hai tay vịn về mép giường, đôi mắt trong sáng như chú nai Bambi nhìn chăm chăm Tống Nghệ Thiên, còn cố ý để lộ xương quai xanh với ý đồ dụ dỗ.

Tổng Nghệ Thiên thì hiểu rõ chỗ kín của con nai Bambi này chẳng khác một cây côn!

Anh cười lạnh, tay thộp cổ Chung Tiểu Nhạc ấn xuống cái gối trước mặt, lại dùng cằm chôn sống thẳng nhai này xong mới bật đèn giường, tức giận nói.”

“Không làm, ngủ đi!”

Chung Tiểu Nhạc giãy dụa ra khỏi cái chăn, thất vọng ngắm Tổng Nghệ Thiên không xót chỗ nào, cuộn chăn thành cái bánh quai chèo rồi ôm mề nheo.

Ở chung với Tổng Nghệ Thiên đã hơn một tháng, ảo tưởng của Chung Tiểu Nhạc tốt đẹp bao nhiêu thì thực tế phũ phàng bấy nhiêu. Bọn họ dường như không được HE của tiểu thuyết đam mỹ nghênh đón rồi.

Chung Tiểu Nhạc chợt nhớ từ cái lần cậu cưỡng gian anh rồi phát triển thành cùng gian, một tên làm trai zin hơn hai mươi năm sau khi trải qua khoái cảm dục vọng, cơ thể đã ăn ngon quen mùi, sức lực càng thêm sung mãn.

Chung Tiểu Nhạc dùng cái lần cưỡng gian rồi bị Tổng Nghệ Thiên dùng cú phản gian ấy tự sướng thâm vô số lần, nhớ đi nhớ lại không phân biệt ngày đêm. Còn Tổng Nghệ Thiên cũng tài cao gan lớn, mỗi ngày tan tầm về nhà, sau khi tắm xong chỉ mặc mỗi cái quần con, vô tư để trần người, lúc ẩn lúc hiện trước mặt Chung Tiểu Nhạc

Phần lớn da thịt và cơ bụng sáng loán làm mất Chung Tiểu Nhạc ánh lên *** quang, hận không thể đưa tay sờ thật đã, thế nên tối nào cũng phải đếm cơ bụng Tổng Nghệ Thiên để đi vào giấc ngủ.

Chịu không nổi sự quyến rũ của cơ thịt săn chắc, Chung Tiểu Nhạc tối đó, sau khi tự tắm rửa sạch sẽ, ngại ngừng tới gần Tổng Nghệ Thiên đòi ***.

Không ngờ Tổng Nghệ Thiên ném chai dầu bôi trơn về phía cậu, lạnh lùng vô tình nói: “Một là cậu tự bôi trơn mình cho tôi làm, hai là rút xéo đi.”

Lúc này, Chung Tiểu Nhạc chọn rút xéo.

May mà Tổng Nghệ Thiên cũng không mấy hứng thú với cú ho a Chung Tiểu Nhạc, nếu không thì con gà trắng phau phau Chung Tiểu Nhạc, người chả có mấy khối cơ lúc nào cũng có thể bị Tổng Nghệ Thiên cưỡng gian.

Chung Tiểu Nhạc lại có chút lo ngại, chỉ cảm thấy nếu mình không làm công thì thật lãng phí trym bự-thứ trời sinh cho làm công. Song, sức khỏe của cậu là một vấn đề lớn. Vì vậy, hàng ngày Chung Tiểu Nhạc đều bật mạng đổ hết mồ hôi vào cái máy chạy bộ, còn không biết mua ở đâu về hai cái tạ, làm việc xong thì lấy ra tập trong phòng, đếm nhịp một hai một hai.

Còn Tổng Nghệ Thiên vẫn luôn ghét cái thân hình tuy cũng có chút cơ bắp nhưng vẫn là con gà giò của Chung Tiểu Nhạc. Mỗi tối trước khi đi ngủ đều vắt gồng đi pha cho Chung Tiểu Nhạc một ly sữa nóng, bảo là bổ sung protein. Chung Tiểu Nhạc mỗi lần uống xong đều hạnh phúc cười hèn mọn ngọt ngào.

Khoan hãy nói, việc này kể cũng rất hiệu quả. Nửa tháng sau, Chung Tiểu Nhạc cảm thấy eo mình cũng thon đi và dẻo dai có lực hơn hẳn, tuy không so nổi với Tổng Nghệ Thiên nhưng đó cũng là chiều hướng tốt, ít ra cũng khiến cậu an tâm hơn chút.

Tổng Nghệ Thiên thì lại thấy thẳng nhai Chung Tiểu Nhạc này ngày càng ồm. Rõ ràng ban ngày cậu ta còn mang bộ dáng mặt người dạ thú, nhả nhận bại hoại, ngay cả cái nút sát cổ cũng gài kĩ, vẻ ngoài chuẩn tinh anh, ngồi trong thư phòng vẽ làm việc, vẻ mặt nghiêm túc, gương mẫu miễn bàn, mém hù chết Tổng Nghệ Thiên. Tối tối lại như thẳng ngốc thiếu thuốc, khờ khờ đòi ***.

Hết lần này tới lần khác, cách đòi *** của thẳng nhai này ngày càng đặc sắc hơn.

“Nghệ Thiên ca, em vừa ở trong phòng tắm đo trym một chút, của em có chu vi cm nè, dài cm lận, đầu đỉnh thì cm”

Chung Tiểu Nhạc nói mấy lời này với vẻ vô cùng nghiêm túc, khiến Tổng Nghệ Thiên còn tưởng là mình nghe nhầm.

Ngay sau đó, Chung Tiểu Nhạc vừa tự hào vừa tự tin nói tiếp: “Em tìm hiểu rồi, cỡ này chắc chắn là cỡ nhỏ bên Âu Mỹ, nhưng lại là đỉnh ở Châu Á này, thuộc loại xuất sắc hơn người đó.”

Sau cùng còn cực kì không sợ chết bổ sung thêm: “So với cái của Nghệ Thiên ca thì dài hơncm, thích hợp làm công hơn.”

Tổng Nghệ Thiên cuối cùng cũng kịp phản ứng, này giờ anh bị mấy con số 3 chấm kia dọa cho mặt trắng bệch, tức tới nổi ấn đường chuyển sang màu đen, cười khẩy hỏi: “Cậu giỏi ghê ha, đo khi nào mà biết của tôi lớn nhỏ thế nào?”

“Thừa lúc anh ngủ.”

Trả lời vô cùng hùng hồn hiên ngang. Tổng Nghệ Thiên lập tức ném Chung Tiểu Nhạc qua vai, đập người xuống đất, sau đó túm cổ áo lôi sên sệt ra phòng khách, lại hùng hổ ném một cái chăn ra, đóng sầm cửa phòng ngủ rồi khóa lại luôn.

Chung Tiểu Nhạc ở phòng khách lạnh cóng cả đêm, cũng không mấy buồn bã, trái lại còn càng bị đánh càng sung, càng bị chửi càng khờ. Ngày nào cũng đòi *** tìm chết, Tổng Nghệ Thiên cũng phiền không chịu nổi, chỉ nói một lời, hoặc là để anh làm công, không thì rút.

“Mẹ nó, kĩ thuật như thế còn muốn làm người ta!” Tổng Nghệ Thiên thiếu chút nữa là mất hết lý trí mà cầm cây tiên nhân cầu anh bảo là con mình, ném vào mặt Chung Tiểu Nhạc: “Cút cút cút ngay, gặp lại cái con lừa của cậu thì mong tôi lại đau, đừng làm tôi khó chịu!”

“Không được, đây là vấn đề nguyên tắc không thể thỏa hiệp.”

“Đi chết đi, đồ biến thái nhà cậu còn dám bàn nguyên tắc với tôi hả!”

Chung Tiểu Nhạc chỉ có thể hằng đêm đứng trước cửa sổ hứng gió rơi lệ, nhìn trăng tỏ dài, u thương khó nói nên lời.

Cứ như vậy giằng co một tháng, Chung Tiểu Nhạc quyết định tối nay sẽ tự lực cánh sinh, tin tưởng nếu nam thần đã nguyện ý sống cùng cậu, cũng nguyện ý chung phòng với cậu, cùng ngủ một phòng, nói không chừng sẽ có cửa thành công.

Nửa đêm, Chung Tiểu Nhạc sốt soạt cởi quần áo mình trong chăn, nghe tiếng thở nhẹ nhàng của Tổng Nghệ Thiên trong đêm khuya tĩnh lặng, dễ thấy anh đã ngủ. Cậu lập tức bắt đầu lò mò bò lên giường, chui vào trong chăn.

Hít thấy hương thơm thanh mát trên người Tổng Nghệ Thiên, máu ‘dê’ của Chung Tiểu Nhạc sôi sục, cọ cọ vào người Tổng Nghệ Thiên. Tổng Nghệ Thiên bị quấy nhiễu, khó chịu xê dịch người, làm Chung Tiểu Nhạc sợ giật nảy mình.

Bò tới giữa hai chân Tổng Nghệ Thiên, dễ dàng cởi cái quần ngủ rộng, hôn lên viền quần lót trắng rồi kéo xuống, há miệng ngậm JJ và trút vào miệng.

Đương nhiên Chung Tiểu Nhạc cứng rồi.

Cảm giác cương lên khiến Chung Tiểu Nhạc không nhịn nổi mà khép miệng lại, hai hàm răng không cắn thật cọ vào JJ yếu ớt.

Tổng Nghệ Thiên la lên một tiếng, sợ tới nỗi hết buồn ngủ, cả người giật bắn lên, còn hơi mờ mịt nhìn kẻ đang chui dưới chân mình, cởi quần mình, vẻ mặt nịnh nọt còn đang cố tiếp tục liếm trym mình-Chung Tiểu Nhạc!

Tổng Nghệ Thiên tức mém dồn máu não, đập Chung Tiểu Nhạc một phát rớt xuống giường, còn lăn một vòng trên thảm.

Chung Tiểu Nhạc bị đập ngã, tiếp đất bằng mặt, sau đó bị Tổng Nghệ Thiên thở hỗn hển đập lên trym.

“Hơi trễ chút nhưng giờ tôi phé cái thứ này của cậu ha!”

Chung Tiểu Nhạc chỉ cảm thấy lòng bàn chân thô ráp mà ấm áp của Tổng Nghệ Thiên đang cạ lên trym rất thoải mái, còn lắc mông đẩy trym chà chà vào dưới chân Tổng Nghệ Thiên.

Trong nháy mắt, Tống Nghệ Thiên cảm thấy mình lại bị Chung Tiểu Nhạc *** ô, nhấc đầu gối thu lại chân phải.

Chung Tiểu Nhạc không hài lòng, là một thanh niên cả tháng không được ‘ăn mặn’, người đang ‘phấn chấn’, vất vả lắm mới có cơ hội phát tiết một chút, tựa như dân tị nạn sắp chết đói vội bắt lấy mất cá chân xinh đẹp của Tống Nghệ Thiên. Việc chạy bộ trên máy giờ phút này đã phát huy hiệu quả, hông lắc léo loạn xạ, tay thì giống cái kiềm khiến người mới tỉnh ngủ như Tống Nghệ Thiên không thể tránh thoát.

Chung Tiểu Nhạc tức khắc liền được voi đòi tiên, đổi tư thế thành quỳ, như con gấu ôm cây mà bám cái chân trần của Tống Nghệ Thiên không tha, miệng cũng không rảnh rồi đi liếm qua liếm lại trên đùi, liếm rất gấp gáp như muốn ăn bữa này thay cơm. Thử phía dưới của Tống Nghệ Thiên từ từ cương lên, khắp chân đều dính ướt.

Tống Nghệ Thiên đỏ mặt thúc đầu Chung Tiểu Nhạc, không ngờ người này như dính lên chân anh, khiến anh không thể động đậy, dưới chân còn có một cái cây lớn tục tũn nóng bỏng.

Thực ra Tống Nghệ Thiên nửa tháng không phát tiết cũng không đến nỗi phản ứng ngay. Nhưng hôm nay bị thằng nhãi này cắn, trym lẫn mông đều thấy đau. Chung Tiểu Nhạc còn liếm tới liếm lui đùi anh thành một mảnh bóng loáng nước bọt. Cảm giác ghê tởm khiến Tống Nghệ Thiên trực tiếp mở ngăn tủ lấy ra lọ dầu bôi trơn, nện làm dầu Chung Tiểu Nhạc nổi đầy cục sưng.

“Đm đồ biến thái! Chung Tiểu Nhạc! Cậu chết chắc rồi! —————Mẹ nó, còn dám bắn lên đùi ông!!

Còn Chung Tiểu Nhạc vừa được sướng thì sao? Cậu nhịn không được mà cắn đầu gối ngọt ngào một cái, nghĩ thầm.

Chết không hối tiếc!

21. Chương 21

Edit: Phong Lữ

Đương nhiên là Chung Tiểu Nhạc chưa chết, nhưng cậu bị Tống Nghệ Thiên đang chìm trong lửa giận đánh bán sống bán chết, mặt mày bầm dập má nhận không ra.

“Nghệ Thiên ca, em sai rồi.”

Chung Tiểu Nhạc co người lại, ôm đầu xin tha.

Tống Nghệ Thiên thở hồng hộc nhìn bộ dạng hèn mọn yếu đuối của Chung Tiểu Nhạc, trong lòng dịu bớt, đặt mông ngồi xuống giường, phiên nào hỏi cậu: “Lần sau còn dám nữa không?”

“Không dám” Chung Tiểu Nhạc nhồm dậy, úp mặt lên đùi Tống Nghệ Thiên, nói: “Em không bao giờ dám thừa lúc anh ngủ mà đột kích nữa. Sau này em sẽ quang minh chính đại làm giữa ban ngày, bảo đảm không làm anh sợ.”

Tống Nghệ Thiên vừa nghe xong, lửa giận bùng cháy: “Mẹ nó, thằng nhãi này, ban đêm đã quá đáng lắm rồi, mẹ nó còn dám tới vào ban ngày! Sau này cậu mà dám động tới tôi một cái, tôi bầm một miếng thịt cậu đấy, biết chưa!”

Một cười đáp văng Chung Tiểu Nhạc, Tống Nghệ Thiên lần nữa nhào vào đánh cho Chung Tiểu Nhạc đạt ‘cực khoái’, cực kì bi thảm.

Tàn bạo đánh Chung Tiểu Nhạc xong, Tống Nghệ Thiên tức tối thở hắt một cái, sờ sờ trán đã ướt mồ hôi của mình, mắng: “Đánh cậu chỉ tổ đau tay! Sao cậu cứ vô dụng thế này mãi thế!”

Chung Tiểu Nhạc thấy hơi chóng mặt, toàn thân đau nhức, chỉ có một nơi là sáng khoái (nơi ai-cũng-biết-là-nơi-nào-ấy). Cậu cả quần còn chưa mặc vào đã lão đảo đứng dậy, chạy tới phòng tắm bưng một chậu nước với một cái khăn ra, yên lặng ngồi xổm trước người Tống Nghệ Thiên giúp anh lau dịch thể dính trên bắp chân.

Tổng Nghệ Thiên thở dài, chỉ thấy thằng nhãi Chung Tiểu Nhạc này quá mức cố chấp, thoát nhìn có vẻ hiền lành nho nhã nhưng lại làm ra mấy chuyện thách thức sự nhẫn nại cực độ, e rằng nó còn được voi đòi tiên, ngày càng trắng trợn hơn. Nhưng mỗi lần đánh nó xong, nó lại bày cái điệu bộ ủy khuất khiến người người thương cảm, coi đôi mắt nó kia, hết cặp mắt thỏ con, cute miễn bàn!

Nhìn Chung Tiểu Nhạc mặt mũi bầm dập đang cẩn thận lấy khăn lau chân mình, trong lòng Tổng Nghệ Thiên chợt dâng lên cảm giác khó chịu. Tay anh kéo lấy cổ áo tên kia kéo về phía mình, bốn bờ môi trong bóng tối dính sát vào nhau.

Chung Tiểu Nhạc trong phút chốc quên mất cả thở.

Nhưng cậu kịp phản ứng rất nhanh. Cái khăn ướt trong tay rơi lên mặt đất, làm ướt cả một mảng nhưng lúc này chẳng ai còn để ý tới nó. Chung Tiểu Nhạc run rẩy vươn hai tay ra ôm đầu Tổng Nghệ Thiên, mang theo tất cả thành kính, lưu luyến, mang theo cả tình cảm đã dề nén hơn mười năm. Đây không phải một nụ hôn lưỡi nóng bỏng ướt át mà là những cái đắp môi nhẹ nhàng triền miên.

Bóng đêm dịu nhẹ, trong phòng ngủ không ánh đèn, hình bóng bọn họ hòa vào nhau hết như một cặp tình nhân đang yêu say đắm.

Đây là nụ hôn đầu tiên kể từ lúc họ bắt đầu sống chung.

Chỉ vờn vờ vài giây đã rời môi, vẻ mặt Tổng Nghệ Thiên khá phức tạp, còn Chung Tiểu Nhạc thì cảm động tới không thốt nên lời. Cả hai vậy mà cùng yên lặng một lúc lâu.

“Sàn ướt rồi, đêm nay cậu ngủ trên giường đi.” Tổng Nghệ Thiên xách Chung Tiểu Nhạc lên giường, suy nghĩ chút lại thấy không nên ngon ngọt với cậu ta quá, để tên biến thái này càng phấn khích thì chả biết sẽ gây ra chuyện gì, bèn ác giọng bổ sung: “Nhớ để ông ngủ yên, không thì cút xuống dưới mà ngủ.”

Chung Tiểu Nhạc ngoan ngoãn bò tới chỗ của mình nằm xuống, nhìn phần gáy như ẩn như hiện trong bóng tối của Tổng Nghệ Thiên. Lồng ngực nhộn nhạo, kích động đỏ bừng mặt. Tuy hai người vẫn còn cách một cái chăn, nhưng hiển nhiên nó không phải vật trở ngại lớn.

Tổng Nghệ Thiên không biết cái đồ biến thái bên cạnh đang lặng lẽ phát tình. Anh mệt mỏi nhắm mắt, chỉ cảm thấy mình tối nay có gì đó sai sai.

Rốt cuộc không biết là vì xót thương Chung Tiểu Nhạc hay tại vì ánh trăng đêm nay quá đẹp mà lúc ấy, Tổng Nghệ Thiên chỉ biết rằng mình muốn hôn Chung Tiểu Nhạc

Mà anh cũng đã làm vậy.

Ngay cả trong mơ cũng thấy đầy vẻ mặt hạnh phúc của Chung Tiểu Nhạc khi rời môi, hết như vừa chiếm được cả thế giới. Có điều với Tổng Nghệ Thiên mà nói, mơ thấy đồ biến thái Chung Tiểu Nhạc thì quả là một cơn ác mộng.

Cho nên, sớm hôm sau, anh đã bị bản mặt Chung Tiểu Nhạc đầy trong mơ làm tỉnh giấc.

Đây là lần đầu tiên Tổng Nghệ Thiên dậy sớm hơn Chung Tiểu Nhạc. Còn Chung Tiểu Nhạc thì còn đang dùng cả tay lẫn chân, ôm lấy cánh tay anh, trên khuôn mặt ngốc ngốc thê thảm lộ ra một chút vẻ quyến luyến.

Tổng Nghệ Thiên bực mình rút tay mình ra. Hôm nay là trong hai ngày nghỉ, anh bỗng không biết phải làm gì tiếp, vì vậy còn chưa rửa mặt đã mặc mỗi quần con, ra ban công hút thuốc.

Không khí sáng sớm thật trong lành, còn lẫn cả hơi sương, vô cùng mát mẻ. Nhà Chung Tiểu Nhạc lại ở tầng cao nhất, từng đợt gió phả vào người Tổng Nghệ Thiên, hai viên bi ngổ trước ngực cứng lên, hai tay anh nắm vào lan can, thỉnh thoảng lại nhả khói thuốc thành vòng.

Anh thực sự không biết phải làm sao với Chung Tiểu Nhạc bây giờ.

Lúc đầu Tổng Nghệ Thiên còn bối rối muốn kháng chiến trường kì với Chung Tiểu Nhạc, chờ khi cậu lộ ra chút vẻ chán ghét thì anh liền có thể phui mông đi. Nhưng Chung Tiểu Nhạc lại như cục kẹo cao su gõ hoài không ra, yên lặng bao dung mọi thứ về anh, lại như đang hưởng thụ từng lời nói cử chỉ của anh. Nếu Tổng

Nghệ Thiên mà lùi một bước thì cậu có thể theo sát tiến tới mười bước, đuổi tới mức anh không còn chỗ trốn.

Hơn nữa chỉ thêm một người mà nơi này đã có thêm chút không khí của nhà.

Hồi tưởng lại đoạn thời gian này, mỗi ngày vừa tỉnh lại là có ngay bữa sáng nóng hổi trên bàn, tan tằm về nhà, lười biếng nhảy lên sofa ngồi là có thể thấy Chung Tiểu Nhạc mặc tạp dề, dáng người cao gầy đang bận rộn. Cả mấy khi mình thức khuya xem bóng đá, Chung Tiểu Nhạc ngồi bên gập gù gù buồn ngủ, còn lo dọn tàn thuốc trước, lại còn mang lên một lon bia lạnh.

Từng hình ảnh trong trí nhớ mạ thành một lớp vỏ ấm áp, ấm tới khó tin.

Bỗng nhiên, điều thuốc mới hút được nửa đã bị giật đi, giọng nói trong trẻo quen thuộc của Chung Tiểu Nhạc vang lên phía sau.

“Hút thuốc buổi sáng không tốt đâu. Nghệ Thiên ca, anh gần đây hút nhiều quá, sau này nên bớt lại.”

“Cậu quản cái mông ấy.” Tống Nghệ Thiên lười biếng trả lời một câu, cũng không giật điều thuốc lại, nhẹ nhàng hiếm thấy hỏi: “Sao không ngủ thêm một lát?”

“Không có anh ngủ không được.” Chung Tiểu Nhạc thành thật trả lời.

“Thôi đi, cậu đâu phải thiếu nữ hoài xuân, bớt lấy cái bộ dạng ngọt ngào này ra giỡn đi.” Tống Nghệ Thiên cười nhạo nói.

Chung Tiểu Nhạc thật không nói giỡn, 8 năm qua cậu đều phải ôm vài bức hình Tống Nghệ Thiên mới an tâm ngủ được. Sau khi về nước càng dính vào mấy tấm ảnh Tống Nghệ Thiên trên tường nhà, muốn đảm bảo giấc mơ của mình cũng đều chỉ có mỗi Tống Nghệ Thiên. Mà giờ đây, ảnh trên tường đã bị gỡ xuống hết, vừa tỉnh lại không thấy ai bên cạnh, Chung Tiểu Nhạc rơi vào trạng thái khủng hoảng, không kịp mang dép vào đã chạy đi tìm anh.

Lòng Chung Tiểu Nhạc khê xao động, nhìn hai cánh môi xinh đẹp, nhin không được muốn đòi một nụ hôn chào buổi sáng.

Tống Nghệ Thiên đẩy mặt Chung Tiểu Nhạc ra, nói: “Đừng quấy, tôi còn chưa đánh răng.”

Chung Tiểu Nhạc trả lời qua quýt: “Không sao, em không ngại.”

“Tôi ngại.”

“Chúng ta đi chà chung đi?” Chung Tiểu Nhạc mở to mắt đề nghị, sau đó bỗng tru lên một tiếng đau đớn, điều thuốc trong tay vẫn còn đỏ hồng lửa rất xuống.

Tống Nghệ Thiên bắt đắc dĩ nhìn ngón tay Chung Tiểu Nhạc bị lửa hun bỏng, mắt vẫn còn mong chờ nhìn mình, tức giận mắng: “Đồ ngốc, thế mà cũng bỏng được, tới phòng tắm mau.”

Vì trong mắt em chỉ có anh, Chung Tiểu Nhạc trầm nghĩ, chỉ cần có Tống Nghệ Thiên, mọi thứ xung quanh đều trở thành nền cho anh cả.

Tống Nghệ Thiên tìm một cái băng cá nhân dán lên vết thương của Chung Tiểu Nhạc nhìn cậu hấp tấp trét kem đánh răng lên bàn chải cả hai rồi đưa tới tay anh.

Trong lòng Chung Tiểu Nhạc đang vô cùng đắc ý, vụ đòi hôn lúc này của cậu thế mà không bị từ chối đó. Như vậy chỉ cần rửa mặt xong là có thể hôn nam thần rồi. Nghĩ tới đây, Chung Tiểu Nhạc lại càng vui vẻ hơn, ánh mắt liên tục liếc môi đối phương, cả người rần rần phấn chấn.

Thấy Tống Nghệ Thiên vừa rửa mặt xong, Chung Tiểu Nhạc đang bị máu dề lên não, bất chấp miệng mình còn đầy bọt kem đánh răng, nhào tới đột kích, đầu lưỡi mang theo kem đánh răng trơn trượt nhét vào miệng Tống Nghệ Thiên, đẩy đưa một chỗ cùng đầu lưỡi bên kia.

Đáng thương cho Tống Nghệ Thiên, vừa mới súc miệng xong thì lại bị xông đầy vị kem đánh răng the mắt. Cái tên họ Chung biến thái còn nhây nhây đưa bọt vào đây miệng anh.

Định quăng cậu ta xuống đất đánh, nhưng lại nhìn cái mặt muôn hồng nghìn tía kia, thật chả còn chỗ nào có thể đánh được rồi. Tổng Nghệ Thiên nổi gân xanh nhin nhin nhin, nhin tới đau tim, rốt cuộc vẫn là đánh. Anh ném Chung Tiểu Nhạc xuống sàn, súc ra đồng bọt kem đánh răng, sau đó tức tối ra khỏi nhà tắm.

Tâm tình vui vẻ của Chung Tiểu Nhạc kéo dài tới tận chiều, ngay cả lúc đang làm việc mặt Chung Tiểu Nhạc cũng đỏ hồng, mắt đầy ý xuân. Cậu chỉ cảm thấy mới một buổi tối mà quan hệ của mình và Tổng Nghệ Thiên chợt tăng mạnh, không chỉ được thỏa mãn phía dưới, còn đòi hôn thành công, hạnh phúc tới mức xem cái bằng cá nhân trên tay như nhẫn kết hôn.

Bỗng Tổng Nghệ Thiên đi đến, lười biếng dựa vào cái bàn làm việc, mở laptop mình lên, nói với Chung Tiểu Nhạc: “Này biến thái, có một gã tên Đồng Thiên nói là bạn cậu, kêu cậu ra ngoài gặp

Đồng Thiên? Chung Tiểu Nhạc hơi ngỡ ngàng, cả nửa tháng nay chưa thấy hấn tìm tới mình, cũng không thấy gọi điện, nhắn tin. Cậu còn tưởng Đồng Thiên chắc xảy ra chuyện gì rồi, không ngờ hôm nay lại tìm tới cửa.

22. Chương 22

Edit: Phong Lữ

Đồng Thiên trước khi đến đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Hắn dành thời gian sửa soạn quần áo nhiều hơn so với bình thường 30 lần, lại còn đứng trước gương vò đầu bứt tai một lúc lâu, trước khi ra khỏi cửa còn dùng lược chải tóc rụng đầy đất, xong mới sải bước rộng đi ra, dọc đường đi cứ tụt lại phía sau nhiều tốp người, từ từ mới tới nhà Chung Tiểu Nhạc.

Đêm đó sau tiệc rượu xã giao, hôm sau Đồng Thiên tỉnh lại trên ghế sofa nhà mình, với trên chân cũng chưa cởi, tưởng là Chung Tiểu Nhạc tự đưa mình về. Đầu đau như búa bổ nhưng cũng không phải chuyện gì lớn. Hắn đỡ người dậy, mơ màng cảm thấy trong quần dính dính, cử động chân cũng có thể động tới lông trym, trong nháy mắt giật đứt vài cọng, đau tới nổi tỉnh táo cả người.

Đau đớn khiến Đồng Thiên phải đi như múa ballet, nhón nhón tới phòng tắm, hai mắt nhắm lẹ mà cởi quần Tây, lúc này mới phát hiện trong quần lót, dịch thể bị dính khô thành một mảng. Trong quá trình cởi ra lại làm đứt thêm mấy cọng lông trym, thê thảm tới nỗi không dám nhìn thẳng.

Đồng Thiên vừa tắm vừa chiến đấu với mớ dính dính ở chỗ kín, sau đó can đảm hành động, dè dặt đưa tay tới kiểm tra cục hoa mình.

Thấy cục hoa vẫn còn nguyên nhữ cũ, không hề sưng hay trước đau, cũng không có dịch thể lỏng chảy ra, Đồng Thiên mới thở phào một hơi.

Nhưng thân thể cũng không thể nói dối. Đồng Thiên rõ ràng cảm thấy thận mình đã phát sinh quan hệ, tính khí mềm nhũn, tinh hoàn trống rỗng, chân suy nhược, dễ thấy là đã mệt mỏi quá độ. Nửa mông bên phải còn đau nhức, rất bồng.

Đồng Thiên trần truồng tới trước gương, quay lưng lại nhìn, phát hiện thấy nửa mông bên phải có mấy cái vết dấu tay, đỏ ửng nổi bật trên bờ mông trắng trắng vô cùng *** dăng.

Đồng Thiên run rẩy đưa tay chọt vào.

Ai da, còn đau, mới bị rất gần đây!

Vì vậy hắn quần khăn tắm quanh hông, cả người còn ướt sũng ngồi trong phòng khách vừa xoa mông vừa hút thuốc. Trên khuôn mặt tuần lãng đầy vẻ ảm đạm.

Hắn không nhớ rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Chỉ mơ màng nhớ Chung Tiểu Nhạc đưa hắn vào trong xe, sau đó ký ức trở nên mờ nhạt, ngu ngơ không còn biết gì nữa. Hắn cũng không có khuynh hướng tự ngược thân, đã uống say đến thế còn có thể thực hiện động tác tự đánh mông khó khăn như vậy.

Nghĩ thế nào thì người có khả năng giải thích cũng chỉ có bạn tốt của hắn, Chung Tiểu Nhạc.

Đồng Thiên giật mình, khéo khi nào thằng nhãi kia đã thâm mến hấn nhiều năm, đêm qua say rượu mất lí trí, không chịu nổi sắc đẹp quyến rũ của mình nên nổi lòng căm thù ra tay?!

Trong lòng lại cảm thấy không chắc chắn, với cá tính của tên Chung Tiểu Nhạc kia thì mình sao có thể chỉ bị đánh vài cái như thế, phải sớm bị cường sổng luôn rồi! Nhưng ngoại trừ Chung Tiểu Nhạc thì chẳng có nghĩ tới ai khác có khả năng làm ra chuyện này.

Vì thế Đồng Thiên gửi một cái mail ẩn ý nhắc tới buổi tối qua mình say rượu cho Chung Tiểu Nhạc, chờ tới chiều thì nhận được hồi âm.

Đã kí hợp đồng, anh uống rượu say, đã làm phiền, chú ý thân thể-Từ Chung Tiểu Nhạc

Thực sự là không có sơ hở, không trách vào đâu được!

Cả một người cũng không đoán ra ý đồ, Đồng Thiên trần trố cả buổi cũng không nhận ra có gì không đúng. Hấn thâm nghĩ có thể Chung Tiểu Nhạc thực sự không biết hoặc là cậu ta đúng là một kẻ rất giỏi giả vờ.

Đêm đó, Đồng Thiên mơ một giấc mơ, trong mơ hấn cởi quần, lộ mông, dựa sát vào đùi một người đàn ông. Gương mặt gã đàn ông ấy như chìm trong sương mù, không thấy rõ, đáng sợ hơn nữa là hấn còn mơ màng bắt lấy thứ dưới quần gã ta xóc lọ, còn vòng tay qua hông giữ không cho gã đi. Gã đàn ông kia ngăn hấn lại, thô bạo vượt tính khí hấn, còn không ngừng đánh mông hấn nữa.

Bốp bốp bốp, bốp bốp bốp, bốp bốp bốp —————

Cả người Đồng Thiên đổ mồ hôi hột, tỉnh lại. Cái người trong mơ kia cũng có dáng thon dài như Chung Tiểu Nhạc nhưng lại không quá giống.

Trong một tháng tiếp đó, Đồng Thiên dùng đủ loại lời bóng gió, hàm ý mong có thể nhận thấy gì đó từ Chung Tiểu Nhạc. Nhưng lần nào hấn cũng thất vọng hoàn toàn. Đồng Thiên tự nhận mình là một người đa tình, là cáo già trong tình gay trường, sau khi do dự lâu vậy, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí tự mình tới gặp Chung Tiểu Nhạc một lần.

Gõ cửa xong, nhưng người mở cửa lại không phải là thằng bạn thân mình mà là một gương mặt một thằng quen mặt khác.

Lại còn là một thằng ở trần, thân thể cơ bắp gợi cảm, anh tuấn manly cực kì.

“Ai đấy?”

Giọng cũng rất có từ tính, Đồng Thiên suy nghĩ sâu xa xem mình đã gặp người này ở đâu đó rồi, miệng giải thích lí do tới: “Tôi là bạn Chung Tiểu Nhạc, tới tìm nó có chút việc, có thể phiền cậu đi gọi nó giúp tôi không.”

Người đàn ông kia thoải mái khoanh tay trước ngực, nghe vậy thì hơi nhướng mày, ừ nhạt trong họng một tiếng xem như đã đồng ý. Cái dáng vẻ lười nhác này khiến người luôn khoe khoang là thuần 1-Dồng Thiên cũng thấy tim mình đập loạn, lại nhìn chăm chăm vào bóng lưng đối phương rồi đi, cả những thứ được quần jean ôm sát như mông tròn eo thon, còn cả vai rộng nữa.

Dáng thật mẹ nó, quá ***y!

Ngồi trong phòng khách, tự rót trà uống chờ Chung Tiểu Nhạc ra, Đồng Thiên rốt cuộc cũng nhớ ra người đàn ông này là người Chung Tiểu Nhạc nhờ mình điều tra. Người thật so với ảnh chụp quả nhiên khác xa, hơn nữa hai thằng gay còn sống chung với nhau, bảo hai người này không có gì mờ ám, hấn đeo tin.

Nghĩ tới đây, Đồng Thiên lập tức thấy trong lòng nhẹ đi không ít.

Khi thấy mặt thằng bạn tốt của mình, Đồng Thiên hoảng tới lão đảo, mém phun hết trà trong miệng ra.

Muôn hồng nghìn tím, da dạn đủ màu, sắc thái sắc sỡ- quá khó coi.

Thực giống như cành hoa bị người vùi hoa dập liểu.

“Tiểu Nhạc, cậu...cậu không sao chứ?”

Đồng Thiên khó khăn nuốt xuống trà trong miệng, trợn mắt há mồm mà nhìn khuôn mặt cậu hỏi.

“Không sao đâu.” Chung Tiểu Nhạc cũng ngồi xuống, giúp Đồng Thiên pha trà: “Tự ngã thôi.”

Xạo quần! Đồng Thiên thầm nói trong lòng.

Chung Tiểu Nhạc giọng điệu bình thản, còn pha chút vui vẻ hỏi: “Hơn một tháng không gặp được anh, dạo này anh thế nào?”

“Ha ha, vẫn tốt vẫn tốt.” Đồng Thiên xoa xoa tay, bỗng nháy mắt với Tống Nghệ Thiên, ha hả cười *** dăng: “Anh với cậu còn là anh em không hả, tìm được đối tượng perfect thế này cũng không báo cho anh. Giờ mà đã sống chung rồi, nhanh tay quá đi.”

Mặt Chung Tiểu Nhạc hơi đỏ khó nhận ra, xấu hổ trả lời: “Ừm thì mới tháng trước.”

“Đã ngủ với nhau rồi?” Đồng Thiên nhỏ giọng hỏi.

Chung Tiểu Nhạc càng thêm ngượng ngùng gật đầu, lí nhí ừ một tiếng, còn mang theo chút âm rung đáng yêu.

Đồng Thiên nhìn thẳng bạn tốt mình giờ như đóa cúc ngây thơ, chợt nhớ tới khí thế người đàn ông lúc nãy, còn thiếu chút nữa là viết lên người mấy chữ ‘ông đây 12 công’, còn Chung Tiểu Nhạc hình như đã nói qua mình chỉ làm 1, Đồng Thiên quyết định hỏi cho thỏa lòng hiếu kỳ.

“Hai người là ai trên ai dưới hả?”

Chung Tiểu Nhạc che gương mặt đang nóng bừng lên của mình, trả lời: “Lúc đầu là em, nhưng anh ấy lại có kinh nghiệm hơn nên sau đó ảnh ở trên.”

Đây rốt cuộc là hồ công hay là thằng bạn mình vì yêu mà hiến dâng cái số lẻ đó luôn rồi? Đồng Thiên không nghĩ ra. Tuy Chung Tiểu Nhạc mặt mày bầm dập, ngũ quan nhìn không da dẻ nhưng chẳng hiểu sao hẳn có thể cảm nhận được luồng hơi thở thiếu nữ nồng đậm tỏa ra, khắp nơi đều ngập tràn một màu hồng phấn.

Đồng Thiên nhin không được, chỉ tay vào mặt Chung Tiểu Nhạc, hỏi: “Do hấn làm?”

Chung Tiểu Nhạc đành ấp úng ừ ừ, mặt mày tái nhợt giải thích: “Chỉ là chút tiểu nháo của tình nhân thôi, anh ấy không hề dữ chút nào đâu.”

Đồng Thiên lập tức cảm thấy có chút kính nể Chung Tiểu Nhạc, lại cảm thấy mình sống thờ ơ quá, làm bạn cùng phòng bao năm mà không biết Chung Tiểu Nhạc có khuynh hướng M thế này.

“Anh muốn hỏi cậu chuyện này, anh nửa tháng trước có mang cậu ra ngoài, cái buổi tối anh say đó. Cậu thực sự đã đưa anh về hả?”

Chung Tiểu Nhạc thu lại tâm tình đang lơ mơ của mình, mặt không đổi sắc nhìn Đồng Thiên trong im lặng nửa phút.

“Em giữa đường có xuống xe một chốc.”

Đồng Thiên mở to mắt: “Một chốc là bao lâu?”

“Một, à không, hai tiếng.”

“Cậu cứ thế ném anh trên xe!!!?”

“Em có mở một cửa sổ cho anh, lo anh say quá nên trói tay chân anh lại với nhau.”

“Còn cửa xe?”

“Khóa” Chung Tiểu Nhạc nghĩ kĩ lại chút, quang minh lăm liết bổ sung: “Chắc là khóa.”

“... Chung Tiểu Nhạc, cái đồ khốn nhà cậu! Ông đây giết mi!”

Trong nháy mắt mặt Đồng Thiên biến thành màu đen, chỉ cảm thấy mình đã kết làm bạn, hận không thể bóp chết Chung Tiểu Nhạc, lại đau lòng nghĩ đến chuyện chắc cả đời này cũng không thể biết là tên dã man nào đã để lại dấu tay trên mông mình!

23. Chương 23

Edit: Phong Lữ

Đồng Thiên vốn muốn tấn cho Chung Tiểu Nhạc một trận, nhưng nắm đấm ở trên không chợt khựng lại, không nện xuống.

Thật hết cách, ai nhìn cái mặt tàn hoa bại liễu của Chung Tiểu Nhạc mà còn có thể xuống tay được chứ, nhất là đóa hoa này tuy đã tàn nhưng còn một đôi mắt to tròn đen láy, cực kì vô tội như mắt nai con Bambi đang nhìn chăm chăm không chớp mắt. Nắm đấm trước mắt cũng không nện, bộ dạng cam tâm bị đánh trông đáng thương quá thể.

Vừa ngốc vừa xuẩn khiến Đồng Thiên mềm lòng.

Cuối cùng cũng chỉ vỗ vỗ vai Chung Tiểu Nhạc, thở dài nói: “Thôi bỏ đi bỏ đi.”

Coi như bị cưỡng bức một đêm đi! Chỉ cần không phải Chung Tiểu Nhạc làm là được, dù sao cũng không thiệt thòi mấy.

Đồng Thiên thầm tự an ủi mình.

Sau đó, hai người qua bàn chuyện làm ăn. Đồng Thiên bảo hẳn có mấy người bạn thân định tự mở một gian phòng làm việc, hỏi Chung Tiểu Nhạc có muốn gia nhập hay không. Chung Tiểu Nhạc suy nghĩ một lát, sau đó lấy lý do còn hai bản vẽ chưa hoàn thành nên từ chối.

Trước khi đi, Đồng Thiên nhân danh bạn tốt nhắc nhở, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Cậu coi mặt cậu xem, may mà cậu không phải nhân viên bán hàng đa cấp! Bằng không thì cái mặt này đủ dọa khách sợ muốn lên cơn tim! Anh thấy bạn trai cậu đồ con thế, hẳn cậu có đánh cũng không lại nên anh khuyên cậu, cho dù có đánh không lại thì cũng phải né đấy!”

“Né thì có lẽ anh ấy sẽ không vui” Chung Tiểu Nhạc giải thích.

Đồng Thiên bị cái vẻ không có tiền đồ này hại tức quá hóa cười: “Cái đồ nhát gan! Vô dụng! Lép vế! Đồ M cuồng ngược đãi! Sao trước nay anh không nhận ra chú mày có lắm nhân cách thế này!”

Chung Tiểu Nhạc mặt không đổi sắc, cho dù bị mắng cũng không coi là nhục, còn coi đó là vinh quang, bình tĩnh phản bác: “Em thế mà có gia thất rồi, còn loại đàn ông như anh mới ế đấy.”

“Cút! Anh đây có hàng vạn bạn giường, lạc trong muôn hoa nhưng không bị núm chân, một tên xử nam như cậu sao có thể hiểu được cảnh giới cao thâm của anh!”

“Bây giờ không phải (là xử nam)nữa rồi.”

Hai người đấu khẩu trong chốc lát, một người tạc mao gào la, một người cười đậm nhiên, thực sự không định ra ai thắng ai thua được.

Chung Tiểu Nhạc đứng ở hành lang nhìn Đồng Thiên đang sắp bước vào thang máy, bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Đồng Thiên, anh biết làm sao để theo đuổi một người không?”

Đồng Thiên thầm run trong lòng, thầm đoán có lẽ cậu và cái tên tình nhân ***y kia cũng không mấy tốt, còn ở giai đoạn bạn giường ư?

Không chờ hẳn trả lời, Chung Tiểu Nhạc đã phối hợp với suy nghĩ của hẳn mà nói tiếp: “Em không biết phải sống chung với anh ấy như thế nào, anh ấy thích gì em cũng không rõ, lời của em lúc nào cũng chọc anh ấy tức, cũng đã tỏ tình vài lần nhưng toàn phản tác dụng. Em muốn cho anh ấy những gì tốt nhất, nhưng em cho gì anh ấy cũng không cần.”

Chung Tiểu Nhạc rũ mắt thở dài: “Em muốn đối xử thật tốt với anh ấy nhưng không biết phải làm sao.”

Chung Tiểu Nhạc bỗng hơi mờ mịt luống cuống, cậu yêu Tống Nghệ Thiên, yêu nhiều tới mức nhiều lúc phải cắn chặt răng mới kiềm chế không cho tình cảm bạo phát. Hồi còn niên thiếu, tình cảm với Tống Nghệ Thiên có lẽ chỉ là mến mộ nhưng cũng lẫn không ít khao khát. Mỗi lần nhìn trộm cậu đều ao ước có thể sánh vai với anh. Càng ngày, ao ước càng chất chồng để rồi biến thành dục vọng khi nào chẳng hay.

Muốn ôm ấp, muốn chạm vào, muốn chiếm được con người sáng chói kia. Nhưng cuối cùng sau khi đã chiếm được Tống Nghệ Thiên, Chung Tiểu Nhạc lại mờ nhạt, bởi lẽ Tống Nghệ Thiên không cần cậu. Anh không cần một thằng tên Chung Tiểu Nhạc suốt ngày quần quít lấy anh.

Để Tống Nghệ Thiên rời đi, Chung Tiểu Nhạc không nỡ, nhưng cưỡng ép anh ở lại, Chung Tiểu Nhạc cũng không nỡ.

Chung Tiểu Nhạc cũng hiểu với phương thức của mình, phỏng chừng đời này cũng vô phương giữ được tâm Tống Nghệ Thiên, cho nên cậu chọn cách nhờ Đồng Thiên giúp.

Đồng Thiên cũng khổ não: “Không thì bình thường cậu nói chuyện với hắn nhiều một chút, biết đâu lại hiểu thêm về đối phương?”

“Lần nào em nói xong anh cũng nổi giận.”

“Vậy cậu tặng quà xem?”

“Đã từng tặng rồi, anh ấy chê bảo sao em còn chưa phá sản, nếu còn dám mua mấy thứ vô dụng nhét vào tủ quần áo anh ấy nữa thì anh sẽ đánh gãy chân em.”

“Vậy cậu nghĩ cách biểu bày tấm lòng với hắn xem, đừng bày tỏ bằng mấy cách nhàm chán của cậu. Chúng ta phải động não, hắn không nói chuyện với cậu thì cậu viết thư tình cho hắn.”

“Nếu anh không đọc thì phải làm sao?”

“Thì cậu viết thêm vài bức, hắn ném một bức cậu lại đưa một bức, hắn ném 10 bức thì cậu lại đưa 100 bức, quấy rối hắn không ngừng, đảm bảo thế nào hắn cũng phải đọc.” (vờ, động não của anh đây=)))

Tuy Chung Tiểu Nhạc hiểu làm vậy khả năng Tống Nghệ Thiên nổi giận đánh cậu là rất cao nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu: “Được.”

“Cậu còn có thể tự làm một ít quà nhỏ. Trước giờ hắn là cậu toàn ra ngoài mua sẵn, như vậy rất thiếu thành ý. Chúng ta làm ăn cũng phải đi tặng quà khắp nơi mà. Cậu phải làm một thứ gì thật đặc biệt, độc đáo để thể hiện ra đó là hàng tự làm.”

“Được.” Chung Tiểu Nhạc lại gật đầu liên tục.

Thấy dáng vẻ Chung Tiểu Nhạc ham học hỏi như vậy, Đồng Thiên hài lòng ôm cậu, vỗ vỗ lưng khích lệ: “Tiểu Nhạc à, cậu nhớ kĩ phải giả vờ đáng thương nhiều một chút. Đây là kinh nghiệm người xưa truyền lại, đảm bảo có ích.”

Sau khi đưa Đồng Thiên đi, Chung Tiểu Nhạc đi về thật chậm, vừa đi vừa tự hỏi vào thư phòng. Tống Nghệ Thiên đang đeo tai, dùng micro nghe chơi văng vẳng, miệng đang hùng hổ hướng micro nói gì đó với đồng đội, sau khi thấy Chung Tiểu Nhạc, anh ngẩng đầu nhìn một cái rồi thôi, cũng không chào hỏi gì.

Chung Tiểu Nhạc nhìn chằm chằm Tống Nghệ Thiên đang lỏa nửa thân trên, phơi ra cơ bụng nóng bỏng, sau đó ấp úng nói: “Nghệ Thiên ca, em phải làm việc.”

Tống Nghệ Thiên lười biếng mà giật tai nghe xuống, đặt lên bàn phím rồi ôm lấy laptop đứng dậy đi ra ngoài. Trong tai nghe còn nghe văng vẳng tiếng đội trưởng đang gào khóc thảm thiết.

Chung Tiểu Nhạc tranh thủ ngồi vào bàn, đẩy đồng tài liệu, văn kiện trên bàn qua một bên. Đương nhiên không phải vì công việc mà là đang miệt mài lên kế hoạch viết thư tình.

Cậu lẩn qua lẩn lại, giày vò tới tận buổi tối. Giữa chừng, Chung Tiểu Nhạc thấy giấy viết thư trong nhà còn thiếu nhiều quá nên chạy tới cửa hàng giá rẻ dưới chung cư mua một chồng dày giấy viết thư, phong thư, còn vài sticker trái tim nữa. Sau đó lên ở trong thư phòng mua bút thành văn, lấy thư tỉ mỉ bỏ vào phong thư rồi nắn nót viết tên mình và Tống Nghệ Thiên thật đẹp lên, lại dùng sticker trái tim dán vào.

Chung Tiểu Nhạc phỏng đoán với tính cách Tống Nghệ Thiên, nếu cậu cưỡng ép anh đọc thư tình thì ắt hẳn thư sẽ bị xé tàn nhẫn nên cũng không ngại sao ra chừng 100 bức giống hệt, thoảng cái đã xài hết giấy viết thư và phong thư.

Xoa cổ tay mỗi như đi ra khỏi thư phòng, vừa nhìn đồng hồ treo tường thấy đã tới 7h tối, trong lòng hoảng hốt, giờ mới ý thức được rằng mình đã bỏ lỡ thời gian làm cơm chiều, vội vàng chạy vào nhà bếp.

Còn chưa vào được nhà bếp đã bị đập ra ngoài. Tống Nghệ Thiên mang tạp dề của Chung Tiểu Nhạc, mặt mày khó chịu, tay đang cầm cái vá, nói: “Đừng tới quấy rối, cậu ra ngoài bàn ăn chờ đi.”

Chung Tiểu Nhạc lập tức ngồi vào bàn ăn cạnh đó, cặp mắt mong ngóng nhìn bóng lưng Tống Nghệ Thiên trong nhà bếp. Tống Nghệ Thiên làm rất quen tay, chỉ trong chốc lát đã bưng ra hai bát cơm chiên nóng hổi.

Chung Tiểu Nhạc nhìn chén cơm được để trước mặt mình. Trứng vàng óng, hạt cơm được chiên bóng bẩy, còn cả màu lục biếc của hành lá, xem mà chảy nước miếng.

Ngoài một lần khi còn cấp 3, Tống Nghệ Thiên lần đầu tới nhà cậu ra thì đây là lần thứ hai cậu được nếm đồ ăn Tống Nghệ Thiên làm.

Chung Tiểu Nhạc lập tức vui sướng tới nỗi thấy đầu vầng mắt hoa, ngây ngốc hỏi: “Cho em?”

Tống Nghệ Thiên đang ăn phần mình, giọng mập mờ không rõ: “Sao thế, không thích à? Không muốn ăn thì cút đi.”

Lúc này Chung Tiểu Nhạc đã có kinh nghiệm, không nói chuyện chọc tức Tống Nghệ Thiên nữa, cầm lấy đũa nghiêm túc ăn phần mình. Vị ngon khỏi nói, mặn nhạt vừa đủ, cơm chiên vừa mức. Mặc dù với Chung Tiểu Nhạc mà nói thì Tống Nghệ Thiên chỉ cần nấu một nồi cơm trắng thì phỏng chừng cậu đều cảm thấy nó như cao lương mỹ vị.

Sau khi ăn xong, Chung Tiểu Nhạc dọn bát đũa của hai người đem đi rửa. Tống Nghệ Thiên cứ như bình thường ra ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, đeo phone nghịch máy tính.

Rửa xong chén bát, lại cố ý vào phòng tắm chải tóc đánh răng xong, sửa sang mình cho gọn gàng sạch sẽ. Xong xuôi rồi, Chung Tiểu Nhạc bắt đầu cân nhắc nên làm thế nào để đưa hết đồng thư cho Tống Nghệ Thiên.

24. Chương 24

Edit Phong Lữ

Tống Nghệ Thiên ăn uống no đủ xong, lười biếng ngồi trên ghế sofa, đặt laptop trên đùi, ngón tay gõ lạch cạch trên bàn phím.

Bỗng nhiên, có hai cánh tay trắng bóc, thon dài trinh trọng cầm một bức thư chen giữa anh và máy tính, cản trở tầm nhìn của anh.

Tống Nghệ Thiên không kiên nhẫn nhượng mảy, liếc Chung Tiểu Nhạc bên cạnh, mở miệng nói: “Đây là cái gì?”

“Thư tình.” giọng Chung Tiểu Nhạc mang theo vẻ trông chờ, nói: “Đưa cho anh.”

Tống Nghệ Thiên cau mày quan sát một bức, thật đúng là thư tình, bức thư được gấp 4 góc chỉnh tề, mặt sau còn ghi tên mình, miệng thư dùng một cái sticker trái tim hồng lung linh dán lên, đầy khí chất thiếu nữ mơ mộng yêu đương.

Tống Nghệ Thiên chán ghét tới nỗi cả người run lên, chỉ thấy thẳng thắn Chung Tiểu Nhạc này lúc nào cũng chọc mình buồn phiền rất giỏi!

Anh tự giật lấy bức thư, không nể nang tát Chung Tiểu Nhạc một cái lên mặt, tàn nhẫn nói một chữ: “Cút!”

Chung Tiểu Nhạc cũng không giận, mặt không đổi sắc cầm cái thư đang rút trên đầu gối anh, cẩn thận vuốt mấy nếp nhăn, xong thì hết sức nghiêm túc đưa tới bằng hai tay trước mặt Tống Nghệ Thiên lần nữa.

Tống Nghệ Thiên lại bị cậu cản tầm nhìn lần 2, trong lòng càng cáu kỉnh hơn, dùng tay hất tay cậu lên, tiếp tục nhìn vào máy tính.

Không ngờ Chung Tiểu Nhạc vẫn kiên trì đưa thư qua, ánh mắt cương quyết, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Nghệ Thiên ca, dù sao anh cũng đang rảnh, anh đọc một chút không tốn nhiều thời gian đâu.”

Tổng Nghệ Thiên cũng không ngẩng đầu lên, không hề có ý định nhìn thẳng vào mặt mắt nai đầy lực sát thương kia, lạnh nhạt nói: “Đi ra chỗ khác, cậu lần nào cũng quấy rối, chả để tôi giải trí yên được.”

Chung Tiểu Nhạc vừa không giỏi ăn nói, vừa không muốn dùng cách nói khi xã giao với anh, chỉ có thể dùng cách bình thường nhất là kiên quyết dùng hai tay đưa tới trước mặt Tổng Nghệ Thiên, không được nhận sẽ không từ bỏ.

Tổng Nghệ Thiên nhích người sang bên cạnh, thầm nghĩ không thể chiều tên thái này được. Rõ ràng lúc mình mới dọn vào, cậu ta rất ngoan ngoãn, hết như một chú chó nhỏ ngoắc ngoắc đuôi, luôn đứng cách mình một thước, chỉ trừ cái ấy của cậu ta. Bình thường khi mình nói chuyện với cậu ta thêm mấy câu thì mặt cậu ta đỏ ửng lên. Giờ còn chưa tới hai tháng, khoảng cách được giữ ngày càng ngắn thì thôi đi, mấy hành động biến thái cũng ngày càng nhiều hơn, thường nhân lúc mình không để mà cọ cọ sờ sờ. Con cún giờ đã thành con chó ngao Tây Tạng, tối qua còn trực tiếp giở trò thú tính quá đáng, sáng nay lại còn cưỡng hôn!

Vì vậy một người vờ như không thấy, một người tay nâng thư tình. Hai người giằng co như thế hơn 10 phút!

Chung Tiểu Nhạc thấy Tổng Nghệ Thiên quyết tâm không để ý tới mình, tay hơi mỏi nên hạ xuống chút, đứng dậy đi vòng qua bàn trà tới bên phải Tổng Nghệ Thiên, đưa bức thư tới trước mắt anh lần nữa.

Tổng Nghệ Thiên cười lạnh một tiếng, quay mông, mặt hướng sang trái. Chung Tiểu Nhạc cũng lại vòng qua bàn trà sang bên trái Tổng Nghệ Thiên, tiếp tục giơ thư.

Tổng Nghệ Thiên lại quay mông sang phải, Chung Tiểu Nhạc cũng vội vòng qua bàn trà.

Cứ như vậy một người trốn một người đuổi, hai nhìn hết như đang chơi mèo bắt chuột hồi lâu, tới nỗi Chung Tiểu Nhạc cũng không nhớ nổi là mình đã chạy bao nhiêu vòng. Tổng Nghệ Thiên cuối cùng cũng xù lông, anh bỏ laptop trên đường qua bên cạnh, tát Chung Tiểu Nhạc một cái rồi trong lúc cậu còn chưa đứng vững lại thì vật cậu lên sofa, túm lấy bức thư, cúi đầu thành một cục ném lên người Chung Tiểu Nhạc

Chung Tiểu Nhạc chậm rãi đứng lên, nâng mắt kính bị lệch của mình, lặng lẽ vào thư phòng, sau đó trở ra trước ánh nhìn soi mói của Tổng Nghệ Thiên với một bức thư y hệt trong tay.

Tổng Nghệ Thiên hung tợn cười, hai cái răng khểnh lóe ra ánh sáng lạnh: “A, biến thái, cậu khá lắm, hóa ra còn chuẩn bị không ít bức ha.”

Chung Tiểu Nhạc xem những lời này như lời khích lệ, ngượng ngùng cúi đầu, vắn vắn bức thư rồi nghiêm túc đưa tới: “Nhận lấy đi.”

Tổng Nghệ Thiên không nói hai lời, trực tiếp xé.

Trận xé-đưa này mở ra một trận giằng co kéo dài giữa hai người.

Đêm hôm đó Tổng Nghệ Thiên cũng không rõ mình đã xé bao nhiêu bức thư giống hệt nhau, giấy vụn chất đầy 3 thùng rác, nhưng sáng sớm hôm sau đã thấy thẳng thắn nhai Chung Tiểu Nhạc lại ôm ra một chồng!

Tổng Nghệ Thiên lúc đầu còn dùng tay xé, kết quả Chung Tiểu Nhạc lại như một cái máy tạo thư hình người, dẫn tới tình trạng thư cũng không xé nữa, Tổng Nghệ Thiên gom một đống lại rồi dùng lửa đốt luôn. Còn Chung Tiểu Nhạc cũng không giận, kiên trì đem từng bức thư lên giấu trong từng túi áo quần Tổng Nghệ Thiên, ngay cả trong quần lót cũng nhét vài bức, trước khi ngủ còn nhét dưới gối, thậm chí còn kẹp ở khe cửa, đảm bảo Tổng Nghệ Thiên dù mở bất kì cánh cửa nào cũng có thể nhìn thấy thư.

Như một cơn ác mộng, Tổng Nghệ Thiên mỗi ngày đi vào WC, liếc mắt một chút là thấy được bức thư đặt tên nắp bồn cầu, giữ khăn tắm cũng rút thư ra, lúc ăn cơm thì dưới chén cũng đem thư, sáng ra mang giày phát hiện có một bức được đút vào, khi đi làm rút tay vào túi cũng có thể rút ra một bức thư!!

Tổng Nghệ Thiên thực sự phiền chịu không nổi.

Có điều anh cũng nhận ra lúc này Chung Tiểu Nhạc rất quyết tâm bằng mọi giá phải khiến mình đọc cái bức gọi là thư tình ấy. Dù sao cũng đã biết tên biến thái này được mấy năm, đừng nhìn bề ngoài Chung Tiểu Nhạc ôn hòa nhã nhặn vậy thôi chứ bên trong lại bướng bỉnh không ai bì được.

Tổng Nghệ Thiên đã thỏa hiệp với chấp nhất của Chung Tiểu Nhạc rồi.

Vào buổi tối của ngày thứ tám, khi Chung Tiểu Nhạc như thường lệ đưa lên một bức thư lúc Tổng Nghệ Thiên đang xem TV, Tổng Nghệ Thiên lần đầu tiên vô cùng bình tĩnh nhận lấy, mặt không đổi sắc bắt đầu mở ra.

Chung Tiểu Nhạc lúc đầu ngẩn người, sau đó cặp mắt đen láy lập tức sáng lên, miệng cũng cong lên cười, chờ mong nhìn chăm chú mặt Tổng Nghệ Thiên

Tổng Nghệ Thiên đoán bên trong thư tình là cả đống lời tình tứ chán ngấy ngu ngốc, hoặc là mấy từ ngữ *** loạn theo đúng chất Chung Tiểu Nhạc.

Nhưng lại không ngờ rằng nội dung bên trong cực kì đơn giản.

Đơn giản đến nỗi chỉ có 4 chữ số.

0529

Tổng Nghệ Thiên lật thư qua lại nhiều lần, thực sự không hiểu lí do, nhin không được cau mày nhìn Chung Tiểu Nhạc

“Đây là mật mã.” Giọng Chung Tiểu Nhạc hồi hộp nhưng tràn đầy quyến luyến: “Két sắt trong thư phòng. Nghệ Thiên ca, anh có bằng lòng mở nó không?”

Tổng Nghệ Thiên yên lặng nhìn kĩ hai mắt Chung Tiểu Nhạc. Trong đó không còn tình cảm nóng bỏng như trước mà đã hun ảm tới tận lòng người. Tổng Nghệ Thiên khẽ nhếch môi nhưng không lên tiếng, chỉ xoay người đi tới thư phòng.

Bình thường Tổng Nghệ Thiên rất ít khi vào thư phòng, cũng chưa bao giờ để ý kĩ cái két sách mờ nhạt cao cỡ nửa người trong đó. Anh ngồi xổm trước đó, bắt đầu nhập mật mã.

Mở ra cánh cửa nặng nề, Tổng Nghệ Thiên trợn to mắt.

Trong đó là một chồng cuốn sổ, trên dưới trái phải đều ghi ngày tháng năm. Sau khi sắp mấy trăm bản ra gọn một chỗ, Tổng Nghệ Thiên phát hiện thấy ngày đầu tiên được ghi là hơn mười năm trước, ở một cuốn sổ đã ố vàng, mang đậm nét xưa cũ của thời gian.

Chẳng biết từ lúc nào Chung Tiểu Nhạc đã ngồi xổm sau lưng Tổng Nghệ Thiên, vươn tay từ đằng sau ôm trọn cổ, vai Tổng Nghệ Thiên, ***g ngực nóng bỏng dán vào sống lưng, truyền tới từng nhịp tim vừa đều đặn lại mạnh mẽ.

“Đây là nhật kí ghi chép hằng ngày của em trong mấy năm qua, ghi về anh, cũng có về em.” Chung Tiểu Nhạc nỉ non thì thầm nói: “Nghệ Thiên ca, em muốn hiểu rõ về anh hơn, cũng hi vọng anh có thể làm quen lại với em lần nữa. Những thứ này là thư tình, cũng là quà em trao cho anh.”

Tổng Nghệ Thiên chỉ lẳng lặng ngây ngốc tại chỗ, cũng không giẫy ra, không trả lời. Sau đó anh cầm lấy một bản nhật ký, mở ra một trang trong đó.

Trong đó là những hàng chữ xinh đẹp được ghi bằng bút máy, ghi lại mỗi chuyện vụn vặt hàng ngày, do nhiều câu rải rác ghép lại, điểm chung duy nhất của mỗi nhật kí là đều về Tổng Nghệ Thiên, về chính anh.

Từ lúc sống chung đến nay, đây là lần đầu tiên Tổng Nghệ Thiên cảm thụ sâu sắc được tình cảm bao la như đại dương, khiến người khác ngạt thở của Chung Tiểu Nhạc. Còn các cuốn nhật kí này lại như rong biển um tùm biến thành, quấn chặt lấy anh, muốn kéo anh vào đáy đại dương sâu thẳm.

Tổng Nghệ Thiên khó mà hình dung được cảm nhận trong lòng mình lúc này, vừa hoang mang, mờ mịt bất lực, lại cảm thấy sự tình phát sinh khá vi diệu, đến cả ***g ngực dày rộng sau lưng cũng nóng bỏng kinh người, đau xót đến nỗi khiến anh thở không thông.

“Quà này tôi nhận.”

Tổng Nghệ Thiên nói cậu câu không rõ ý tứ như vậy, sau đó thì tránh khỏi cái ôm của Chung Tiểu Nhạc, trở lại sô pha ngoài phòng khách.

Chung Tiểu Nhạc dù không đoán được trong lòng Tổng Nghệ Thiên lúc này như thế nào nhưng việc anh nhận quà, cũng không có vẻ chán ghét gì cũng đủ khiến lòng cậu như được rót mật, ngọt ngào muốn tan chảy.

Tâm tình ngọt ngào, cảm xúc của Chung Tiểu Nhạc càng mạnh mẽ, tình cảm với nam thần càng sâu đậm hơn, vui vẻ chạy vào bếp rửa một rổ vải, lại vừa pha một tách trà hoa cúc cam thảo, nịnh nọt đặt trên bàn trà trước mặt Tổng Nghệ Thiên

Không đợi Tổng Nghệ Thiên phản ứng, Chung Tiểu Nhạc sáng mắt lên, bắt đầu lột vải, sau đó bóc ra quả trắng nõn mọng nước đưa qua Tổng Nghệ Thiên: “Nghệ Thiên ca, lại ăn vải đi, em mới mua đó.”

Tổng Nghệ Thiên dùng hai ngón tay cầm quả vải, đột nhiên hỏi: “Cái mật mã kia là từ đâu?”

Chung Tiểu Nhạc thành thật trả lời: “Là ngày đầu tiên chúng ta gặp gỡ.”

Tổng Nghệ Thiên khẽ nhíu mày, lưỡng lự nói: “Đó...là sau sân vận động trận bóng rổ năm đó hay ngày khai giảng?”

Chung Tiểu Nhạc biết Tổng Nghệ Thiên đang nhắc tới lần mình trộm đồng phục bóng rổ rồi bị đánh kia, cậu lắc đầu nói: “Lần đầu chúng ta gặp nhau sớm hơn anh nghĩ nhiều.”

Tổng Nghệ Thiên nghĩ không ra rốt cuộc là lúc nào, cũng đoán không ra lúc đó mình đã làm gì mà lại khiến Chung Tiểu Nhạc cố chấp nhiều năm như vậy. Nhưng khi anh nhìn cặp mắt xinh đẹp sáng tự tình tú kia, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng.

Tổng Nghệ Thiên bỏ trái vải ngọt dịu vào miệng, hai tay kéo áo Chung Tiểu Nhạc, dùng sức kéo người tới trước mặt mình, hung bạo hôn lên.

Chung Tiểu Nhạc mơ hồ chuyển từ thế bị động sang chủ động, tay đưa lên ôm má Tổng Nghệ Thiên, đầu gối xen vào giữa hai chân anh.

Bọn họ hôn nhau dính chặt hết sức, nóng bỏng như một đôi tình nhân, hành động kịch liệt khiến họ ngã ra sô pha. Tổng Nghệ Thiên chống một tay lên sô pha, cố gắng nâng đầu lên. Vị ngọt mát của trái vải bao phủ trong miệng hai người. Chung Tiểu Nhạc thì quỳ gối trước người Tổng Nghệ Thiên, giữ lấy gáy anh mà khao khát mút lấy môi đối phương.

PL: Nhạc Nhạc vừa cute vừa lì đáng ăn đòn =]] Thấy ẻm bị đánh vừa xót nhưng cũng vừa thấy đáng lắm

25. Chương 25

Edit: Phong Lữ

Khi hơi thở cả hai đều bất ổn, trán ướt mồ hôi, không khí ám mùi đang cực căng thẳng thì bỗng Tổng Nghệ Thiên chợt mở đôi mắt đang nhắm, hai tay nắm vai Chung Tiểu Nhạc, dùng sức đẩy Chung Tiểu Nhạc đang còn để đầu lưỡi liếm trong miệng mình ra.

Hai tay Chung Tiểu Nhạc ôm đầu Tổng Nghệ Thiên, vẻ mặt ý loạn tình mê rút lưỡi ra. Hơi thở hai người phả ra cùng một chỗ khiến mắt kính Chung Tiểu Nhạc như phủ một lớp sương mù.

Trong mắt Tổng Nghệ Thiên còn mang chút hơi nước. Anh hơi nhướn mày, khóe miệng cong lên như đang cười, môi hở ra, răng cùng lúc đó cắn một trái vải.

Phía dưới của Chung Tiểu Nhạc phản chấn, đầu còn nóng, cúi đầu muốn hôn lần nữa.

Tổng Nghệ Thiên đẩy cái mặt đang động tình kia ra, ngồi dậy, nhả ra hột màu đen, uể oải nói: “Được voi đòi tiên à, biến thái.”

Chung Tiểu Nhạc chớp chớp mắt, giọng vui vẻ nói: “Anh Nghệ Thiên, lúc này em có tiến bộ đúng không?”

Tổng Nghệ Thiên giễu cợt: “Còn nát lắm, có điều đỡ hơn trước chút.”

Hai mắt Chung Tiểu Nhạc sáng lên, chờ Tống Nghệ Thiên vừa dứt lời liền vội hỏi: “Vậy, vậy hôn thêm lần nữa?”

Tống Nghệ Thiên dùng lực vừa phải đá Chung Tiểu Nhạc trên người mình xuống, mặc kệ nhu cầu sinh lý của cậu, chẳng ngại ra lệnh: “Lột thêm một trái nữa.”

Chung Tiểu Nhạc vừa chăm chỉ lột vải, vừa vui sướng gào thét trong lòng, cảm thấy hôm nay mình đúng là lời lớn. Quả thực tình lẫn giả vờ đáng thương đều sử dụng hết, quan hệ dùng bằng cả tháng giữa mình và Tống Nghệ Thiên rốt cuộc cũng được thăng cấp lần nữa. Thật không hổ là bạn thân của mình, Chung Tiểu Nhạc thầm định lần tới sẽ mời Tống Nghệ Thiên ăn một bữa cơm cảm ơn hẳn.

Tối tới, hai người cùng ngủ trên giường. Tuy cái chăn lót đã sớm được Chung Tiểu Nhạc giặt sạch sẽ rồi phơi khô nhưng hiếm có lần Chung Tiểu Nhạc mới thông minh được một lần, lấy cớ giờ là mùa hè không nên trải thảm dưới đất nên đem nó nhét sâu trong tủ đồ rồi. Sau đó đêm nào cũng mặt dày mày dạn ôm giường không chịu xuống, dù Tống Nghệ Thiên có hành cậu thế nào cậu cũng thề sống thề chết bảo vệ phần giường của mình!

May mà Chung Tiểu Nhạc ở trên giường rất an phận. Cậu hiểu rõ đạo lý khe nhỏ sông dài, đêm nào cũng ngoan ngoãn ở yên chỗ mình, không dám vượt lời trì một bước. Tống Nghệ Thiên nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng cũng không cam lòng mà thỏa hiệp.

Đêm đó Tống Nghệ Thiên lâu rồi mới bị mất ngủ, Chung Tiểu Nhạc bên cạnh lại ngủ say sưa, gương mặt rất nhu hòa, dường như phẳng phất nét cười hạnh phúc.

Cái đồ biến thái này thực sự muốn sống một đời cùng mình.

Một suy nghĩ hoang đường bỗng lóe lên trong đầu Tống Nghệ Thiên

Chỉ có điều một đời với anh bây giờ mà nói là còn quá dài, còn quá nhiều yếu tố chưa xác định được. Tống Nghệ Thiên khép mắt lại, chỉ ít tạm thời anh có thể coi căn hộ chung cư này của Chung Tiểu Nhạc như nhà mình.

Ngày hôm sau Tống Nghệ Thiên vừa sáng sớm đã ra ngoài, sau đó ôm một đống vật liệu và công cụ về, bắt đầu đục lỗ vách tường trống trong phòng ngủ.

Chung Tiểu Nhạc mua đồ ăn trở về, theo tiếng ồn đi đến phòng ngủ, thấy Tống Nghệ Thiên nửa người trên mặc áo may ô màu đen, bởi mồ hôi ra nên khiến lớp vải mỏng ôm sát thịt, phác thảo ra đường cong cơ ngực, phần dưới mặc quần cụt, lộ ra một đoạn cẳng chân trơn mịn trắng tấp. Tay phải anh cầm một cái búa thông thường, tay trái đỡ một tấm gỗ đã được cắt rất đẹp, vẽ mặt tập trung. Buổi sáng ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên người anh, đôi mắt đen sáng lên như một ngọn đuốc.

Chung Tiểu Nhạc ngơ ngẩn nghĩ đây nhất định là món quà tuyệt vời nhất mà thần linh ban tặng cho mình.

Hơn nữa——Quá đẹp trai đi!

Hai mắt Chung Tiểu Nhạc nổi lên hai trái tim hồng phấn.

Vất vả lắm mới kéo lí trí mình về lại được, Chung Tiểu Nhạc tiến lên hỏi: “Anh Nghệ Thiên, anh đang làm gì vậy?”

“Làm giá sách.” Tống Nghệ Thiên dùng cánh tay thoải mái lau lau mồ hôi trên mặt, tâm tình hiển nhiên rất tốt. Anh quay lại cười một cái thật tươi, thật tỏa nắng với Chung Tiểu Nhạc: “Mấy cuốn nhật kí của cậu để trong két sách không sợ ẩm mốc sao. Trong phòng ngủ này cũng khá thoáng gió, phần tường này cũng đón nắng rất tốt, tôi làm cái giá sách để mang chúng ra để, khi lấy cũng tiện hơn.”

Khóe mắt Chung Tiểu Nhạc lập tức đỏ hồng, cảm giác nghẹn ngào khiến cậu không thể trả lời ngay, chỉ có thể sững sờ một hồi mới nói một câu: “Cảm ơn.”

Tống Nghệ Thiên vừa khoanh, đóng đinh chính tề lên tường, vừa thuận miệng nói: “Không có gì, chẳng phải cậu bảo đây là quà tặng tôi sao, nên cũng không thể để trong két sách mãi được.”

Chung Tiểu Nhạc bước tới cạnh Tống Nghệ Thiên ngồi dừng lại, thật lòng khen ngợi nói: “Hóa ra anh còn biết làm mấy việc này, thật lợi hại.”

“Hồi đại học có quen mấy người bạn cuồng nghề mộc, khi ấy có học cùng bọn họ vài ngón nghề, bình thường làm mấy thứ đồ chơi nhỏ cũng rất thú vị.”

Dù Tống Nghệ Thiên có chán ghét Chung Tiểu Nhạc cỡ nào, cảm phần hành động biến thái của cậu ra sao, nhưng với những thứ thuần khiết không toan tính này, Tống Nghệ Thiên vẫn chọn cách nghiêm túc đối mặt, không thể làm như không thấy, còn làm gì đó để đáp trả.

“Anh Nghệ Thiên, há miệng.”

Giọng Chung Tiểu Nhạc vang lên bên tai, Tống Nghệ Thiên chăm chú nhìn mặt cậu, anh hơi ngỡ ngàng há miệng ra, sau đó thấy như có viên gì tròn tròn được nhét vào miệng.

Nhanh khép miệng lại, trên lưỡi có một vị ngọt nhẹ lan ra, còn mang chút hương vị trái cây.

Tống Nghệ Thiên chép miệng hai cái, thắc mắc nhìn Chung Tiểu Nhạc: “Kẹo trái cây?”

Chung Tiểu Nhạc gật đầu, mở tay mình ra, trên đó cầm hai ba viên kẹo nửa trong suốt được bao bằng giấy nylon, vỏ bọc đơn giản mà quen thuộc. Tống Nghệ Thiên suy nghĩ một lát, bỗng nhiên sững sờ tròn to mắt nói: “Cậu mua ở đâu thế?”

“Ở một cửa hàng thực phẩm nhỏ cạnh một trường tiểu học, thấy nên mua một ít về.”

“Nhớ hồi tiểu học, mấy cửa hàng quà vặt cạnh trường đều có bán, ai cũng mua rồi giấu trong túi quần, khi học lên lấy ra ăn.” Tống Nghệ Thiên có chút hoài niệm nói, cố gắng nhớ lại chút kỉ niệm mơ hồ hồi tiểu học: “Đáng tiếc là sau đó không thấy nữa, tôi còn tưởng nó đã ngừng sản xuất rồi.”

“Ừm, ông chủ còn để kẹo trái cây vào một cái hũ, đĩa nào có một nguyên tiền xu thì có thể với tay vào lấy một nắm.”

Tống Nghệ Thiên lập tức ngừng việc đang làm, kinh ngạc hỏi: “Chờ một chút, cậu cũng học trường tiểu học XX?”

Chung Tiểu Nhạc kiềm nén trái tim đang đập thình thịch loạn nhịp của mình lại, điềm tĩnh gật đầu.

Tống Nghệ Thiên chỉ nghiêng đầu sang chỗ khác, tiếp tục đóng tẩm gỗ: “Thật khéo nhỉ.”

Xem ra anh vẫn không nhớ ra, Chung Tiểu Nhạc có chút mất mát, có thể Tống Nghệ Thiên thực sự đã quên mất việc kia, chỉ có cậu còn nhớ mãi không quên chuyện lần đầu gặp gỡ.

Tâm tình sa sớt, Chung Tiểu Nhạc liền muốn được an ủi. Vì thế cậu dịu giọng hỏi: “Anh Nghệ Thiên, em có thể hôn anh được không?”

“Không thể.”

“Sờ một chút thì sao?”

“Cút! “

“Vậy để em ôm một cái?”

“Tự cút ngay hoặc để ông đập cậu vắng ra, chọn một trong hai!”

Có điều lòng can đảm của Chung Tiểu Nhạc trải qua sự tàn bạo của Tống Nghệ Thiên thì ngày một lớn, hơn nữa số lần bị đánh gần đây giảm xuống khiến Chung Tiểu Nhạc lại lên gan không ít. Cậu mặt không đổi sắc quay người vờ như muốn đi, một giây sau lại lóe lên ý *** trên mặt, đột kích Tống Nghệ Thiên từ sau lưng. Hai cánh tay gian tà của Chung Tiểu Nhạc nắm lấy cái áo may ô đen bao quanh cơ ngực, tư thế nửa quỳ vùi mặt vào lõm lưng Tống Nghệ Thiên ra sức hít hít, còn đưa lưỡi ra liếm vài cái.

Tay Tống Nghệ Thiên đang giữ đỉnh, không thể buông ra, ngực lại bị thẳng nhãi Chung Tiểu Nhạc vùn vùn phát đau, còn có cảm giác bị đầu lưỡi liếm lưng qua lớp vải, cảm giác buồn nôn khiến cả người chấn động, vùng chân phải vừa khéo lại đá ngay vào xương ống chân Chung Tiểu Nhạc

Chung Tiểu Nhạc thét một tiếng, lưu luyến buông lỏng tay, biết thời biết thế, lợi dụng lúc Tống Nghệ Thiên không rảnh tay, lửa giận chưa kịp bộc phát mà chạy trốn.

Tổng Nghệ Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy trên lưng dính đầy nước bọt của thằng biến thái Chung Tiểu Nhạc, coi cái dính như Chung Tiểu Nhạc mà hung hăng nện nện nện, nện đầy sát khí khiến vách tường vang ầm ầm.

Từ tỉnh mơ tới hết buổi sáng, 5h đồng hồ, Tổng Nghệ Thiên đã hoàn thành một cái giá sách đơn giản, có tổng cộng bảy tầng, mỗi tầng đều có giá tam giác đỡ lên trường, khiến Chung Tiểu Nhạc cảm động tới mức nướ mắt nước mũi giàn dụa.

Buổi chiều Tổng Nghệ Thiên còn có tiết nên anh đi tắm rửa, thay quần áo, ăn cơm trưa với Chung Tiểu Nhạc, sau đó dùng tay nắm thành búa nện Chung Tiểu Nhạc xong thì vội vàng ra cửa. Trước khi đi còn dặn Chung Tiểu Nhạc chọn màu mình thích rồi đi mua sơn về sơn giá sách.

Chung Tiểu Nhạc ở cửa hàng bách hóa gần đó lựa sơn hoa cả mắt, trong lòng bối rối, bình thường cũng không thấy Tổng Nghệ Thiên tỏ vẻ yêu thích màu gì nên tùy tiện mua đại, đủ cả bảy sắc cầu vồng rồi thở hồng hộc ôm mấy thùng sơn về.

Trải ở dưới đất mấy lớp giấy cứng để tránh bị sơn dính tùm lum trên sàn. Chung Tiểu Nhạc vừa hát ngâm nga vừa sơn giá sách từng tầng theo thứ tự màu cầu vồng: đỏ cam vàng lục lam chàm tím!

Sau khi xong việc, quét vụn gỗ trên sàn sạch sẽ, Chung Tiểu Nhạc mở cửa sổ chờ sơn khô, nhìn kiệt tác của mình và Tổng Nghệ Thiên, trong lòng vui vẻ. Cậu lấy điện thoại di động ra chụp giá sách cầu vồng theo nhiều góc chụp khác nhau.

Thật quá tuyệt vời!

Chung Tiểu Nhạc càng ngắm càng thấy hài lòng, lắc đầu nhún nhảy trong phòng, còn nhảy cẫng lên, lăn vài vòng trên sàn, cả người nghịch mệt rã rời.

26. Chương 26

Edit: Phong Lữ

Tổng Nghệ Thiên đương nhiên không biết Chung Tiểu Nhạc đang nháo tung trời ở nhà, nhưng lúc đang đứng lớp cũng có thâm nghĩ Chung Tiểu Nhạc sẽ sơn màu gì.

Tên biến thái kia dù gì cũng là một kiến trúc sư, chắc gu thẩm mỹ của cậu ta cũng không đến nỗi nào.

Ôm ý nghĩ như vậy nên đến tối khi về đến nhà, nhìn tới vách tường sáng lóa bảy sắc cầu vồng, Tổng Nghệ Thiên nhất thời không thốt nên lời.

Phòng ngủ của Chung Tiểu Nhạc từng bị Tổng Nghệ Thiên bảo là cứng nhắc cũng có lí do. Bốn bức tường và trần nhà đều trắng trơn, ngay cả một bức tranh trang trí cũng không có. Sàn nhà được làm bằng gỗ, cả tủ đầu giường lẫn tủ quần áo cũng bằng gỗ. Còn drap giường, bao gối, chăn và rèm cửa thì chỉ có một màu trắng bóc. Toàn bộ không gian chỉ có màu trắng và màu gỗ. Ngày trước, sắc màu khác duy nhất trong phòng này chỉ có cây tiên nhân cầu của Tổng Nghệ Thiên, giờ bỗng có một cái cầu vồng nhỏ kích thích thị giác trên tường, còn thuận hướng sáng, mém chói mù mắt Tổng Nghệ Thiên.

Chung Tiểu Nhạc bên cạnh mặt ửng hồng, chờ mong nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Nghệ Thiên ca, anh có thích không?”

Tổng Nghệ Thiên nhin rất lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra một từ: “Được.”

“Ừm” Chung Tiểu Nhạc còn đứng bên phối hợp gạt đầu, nói như đúng rồi: “Em cũng nghĩ rằng anh sẽ thích màu sắc sỡ mà.”

No! Ai nói với mi ông thích màu sắc sỡ hả?!

Anh nhìn cái giá cầu vồng bảy sắc, nó được sơn lên cực kì vừa vặn, hầu như không lem ra bức tường phía sau chút nào, cho thấy người sơn cực kì tỉ mỉ. Tổng Nghệ Thiên nhắm chùng ngay cả mình cũng không thể làm tốt như vậy.

Anh thầm than thở trong lòng, bất đắc dĩ nói: “Ừ, rất đẹp.”

Chung Tiểu Nhạc nghe vậy, lập tức đỡ người, khuôn mặt tuấn tú mang vẻ vinh quang tột đỉnh. Cậu đưa tay che hai gò má đang nóng bừng, thở gấp vài cái rồi bỏ lại một câu ‘em đi làm cơm’ xong thì chạy trời chết.

Tổng Nghệ Thiên thấy khi biến thái e then trông vô cùng ngốc.

Đại khái là kích động quá mức, Chung Tiểu Nhạc chỉ còn thiếu điều mang luôn cả măn hán hoàn tiệc bày hết lên bàn. Cậu đã bị Tổng Nghệ Thiên soi mói khẩu vị cả hai tháng trời nên trù nghệ cũng tăng mạnh. Chung Tiểu Nhạc cũng rất có tinh thần cầu tiến, hằng ngày đều tự mua nguyên liệu về rồi tự chế biến cẩn thận, tin tưởng câu ‘con đường ngắn nhất để tới được trái tim đàn ông là dạ dày’.

Có tới được trái tim hay không còn chưa dám nói, nhưng Chung Tiểu Nhạc đã thành công dùng tay nghề của mình khiến Tổng Nghệ Thiên-người thường lê la bên ngoài-có chút quyến luyến tay nghề của cậu, cho nên thời gian hai người ở chung hài hòa nhất mỗi ngày là thời điểm ăn cơm.

Tổng Nghệ Thiên hưởng thụ cảm giác sau khi ăn cơm, sờ sờ bụng mình, cảm thấy thẳng nhãi Chung Tiểu Nhạc này tay nghề đúng là ngày càng tôi luyện. Hằng ngày cậu ta đều ôm hết việc nhà, còn thêm cả dịch vụ bưng trà rót nước, gọt trái cây. Anh giờ có thể rõ ràng thấy cơ bụng mình được cậu ta nuôi đến ngày càng mờ!

Chung Tiểu Nhạc sau khi dọn xong bát đĩa, từ từ tới cạnh Tổng Nghệ Thiên, lấy ra hai tờ vé xem phim.

“Hửm?” Tổng Nghệ Thiên nhướng mày nhìn cậu,

“Sau buổi trưa, suất 4h, đi cùng được chứ?”

Tổng Nghệ Thiên cảm thấy dạo này mình đối với biến thái hình như ôn nhu hơi quá, lại nhìn cái vẻ phát xuân nhu tình như nước kia, cảm thấy không muốn chiều cho Chung Tiểu Nhạc đắc ý được. Vì vậy, anh lơ đãng quay đầu sang bên, lạnh nhạt nói: “Chiều hôm ấy có tiết, không rảnh.”

Chung Tiểu Nhạc nghe vậy, vẻ mặt đầy mất mát, cậu lắp bắp kiên trì tiếp tục giơ vé xem phim: “Hay là anh xin phép nghỉ?”

Tổng Nghệ Thiên cố ý đùa cậu: “Tôi học kì này đã nghỉ hai ngày rồi, nếu còn nghỉ nữa là mất tiền thưởng đấy.”

Chung Tiểu Nhạc rút tay lại, ấp úng nhỏ giọng hỏi anh: “Tiền thưởng bao nhiêu?”

“Năm nghìn” Tổng Nghệ Thiên nói bừa.

Chung Tiểu Nhạc sững sốt vài giây, sau đó vào thư phòng, chốc lát sau cầm trong tay ví tiền đi ra, móc hết tiền trong ấy ra nhét vào tay Tổng Nghệ Thiên, hơi ngượng ngùng nói: “Tiền thưởng em sẽ bồi thường cho anh, nhưng giờ trong tay em không có nhiều tiền, sau này em sẽ bổ sung phần còn thiếu.”

Tổng Nghệ Thiên ngơ ngác nhìn xấp tiền trong tay, không biết nên nói người này ngốc manh hay nói cậu ta đối xử với người khác thật tốt.

“Thế nên Nghệ Thiên ca, anh hôm kia có thể đi với em không?”

Trong lòng Tổng Nghệ Thiên bỗng thấy mặc cảm tội lỗi khi bắt nạt người thành thật. Anh giật lấy ví tiền của Chung Tiểu Nhạc, nhét hết tiền vào đấy, tức giận nói: “Ai cần cậu bồi thường cho tôi, hôm kia đúng không, tôi đi.”

Chung Tiểu Nhạc liền quỳnh lên, nhất định muốn đưa hết ví tiền cho Tổng Nghệ Thiên: “Nhưng mà tiền thưởng...”

“Đùa cậu thôi!” Tổng Nghệ Thiên bị cậu chọc cười, cười thành tiếng: “Được rồi, Nghệ Thiên ca của cậu nói đi thì sẽ đi, không lừa cậu đâu.”

Chung Tiểu Nhạc rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, như người bị vây trong mây mù lâu ngày thấy được bầu trời xanh, sau đó bỗng lại đưa ví tiền tới: “Nhưng anh vẫn cứ cầm đi.”

“Tại sao?”

“Mẹ em nói, người đàn ông chân chính nên giao tiền cho vợ mình giữ.”

Toàn bộ cơ mặt Tống Nghệ Thiên căng ra, chọn trúng điểm yếu mà chọc vào, đúng là miệng chó không nhả được ngà voi!

Anh liếc Chung Tiểu Nhạc một cái, chậm rãi nói: “Trước đây không phải cậu bảo cậu là vợ tôi ư?”

“Vậy thì đổi lại một chút, người vợ tốt nên giao tiền cho chồng mình!”

Chung Tiểu Nhạc lập tức đổi từ.

“Nói lung tung! “

Dĩ nhiên cuối cùng Chung Tiểu Nhạc cũng không thành công khiến Tống Nghệ Thiên nhận ví tiền mình được, nhưng trong lòng lại xem như đây là biểu hiện hai người đã ‘tuy hai mà một’ từ lâu.

Tối ngày hai người hẹn đi coi phim, để không phá hỏng không khí buổi hẹn, Chung Tiểu Nhạc còn đặc biệt tới nhà Đồng Thiên một chuyến.

Chung Tiểu Nhạc vui cả người vào tủ quần áo Đồng Thiên, tìm một bộ đồ vừa người, lại tìm thêm một cái kính râm tiện tay nhét vào túi áo.

“Chung Tiểu Nhạc, cậu mặc quần áo của anh làm gì?” Đồng Thiên kiềm chế cảm xúc muốn tẩn cái kẻ coi nhà người như nhà mình này: “Còn cái kính râm cậu vừa lấy là hàng số lượng có hạn đấy, giá mấy vạn lận. Cậu không thể nhẹ tay với nó chút à!”

“Hôm nay là buổi hẹn hò đầu tiên của em, phải để lại ấn tượng tốt cho đối phương. Quần áo của em không đom đống bằng của anh.” Chung Tiểu Nhạc sửa sang nếp áo, sau đó lạnh nhạt chìa tay: “Xe cũng cho em mượn luôn đi, hôm nào em mời anh ăn cơm.”

Đồng Thiên khóc không ra nước mắt, cảm thấy mình đã chọn lầm bạn, nhưng thấy thằng bạn tốt mình hạnh phúc thế nên hẳn cũng không do dự đưa chìa khóa cho cậu: “Cậu vừa phải chút nha, không được chơi ‘xe lắt’ đấy, cũng không được mặc quần áo của anh đánh dã chiến. Nếu không nhịn được mà chơi thật thì đừng có trách anh. Nể tình anh em anh lấy giá bồi thường là 95% giá gốc cho cậu...”

Chung Tiểu Nhạc thay ra một bộ trang phục rất đom đống, mở xe Đồng Thiên ra, chỉ thiếu cầm thêm cái hoa hồng nữa, ra dáng đàn ông tinh anh tiêu chuẩn, chạy tới khu chung cư đón Tống Nghệ Thiên, nhận lấy vô số ánh mắt ái mộ.

Tống Nghệ Thiên vẫn mặt áo thun trắng quần jean, giày bata như thường, nhẹ nhàng khoan khoái, đẹp trai như một sinh viên. Anh đi tới trước mặt Chung Tiểu Nhạc ngẩng ngửa, trực tiếp hỏi: “Xe ở đâu ra thế?”

“Mượn.” Chung Tiểu Nhạc thành thật trả lời

“Còn quần áo?”

“...Cũng là mượn.”

“...”

Tống Nghệ Thiên không muốn nói, anh và Chung Tiểu Nhạc đứng chung giống như một phú nhị đại và người tùy tùng.

Bọn họ tới rạp chiếu phim, mua một can lớn bỏng ngô và cola, trên đường đi thu hút biết ánh nhìn ái mộ của các thiếu nữ, chỉ tiếc cả hai đều là gay, phụ hết tấm lòng các thiếu nữ.

Tống Nghệ Thiên không thể ngờ Chung Tiểu Nhạc lại chọn một bộ phim kinh dị của Nhật Bản.

Phim vừa mới chiếu chưa được 10 phút, Chung Tiểu Nhạc đã xấu hổ quay sang nói khê vào tai Tống Nghệ Thiên: “Nghệ Thiên ca, đây là lần đầu được hẹn hò cùng anh.”

Tống Nghệ Thiên lạnh nhạt đẩy người ra, nói: “Ừ, xem phim đi.”

Chưa được bao lâu, Chung Tiểu Nhạc lại nhích sát tới, ngốc ngốc nói: “Nghệ Thiên ca, gương mặt nhìn nghiêng của anh thật đẹp.”

Tổng Nghệ Thiên lại đẩy cậu ra: “Xem phim đi, đừng nhìn tôi.”

Chung Tiểu Nhạc chẳng nhớ lời anh được bao lâu, lại quần quít tới, một tay còn sờ soạng đùi Tổng Nghệ Thiên: “Nghệ Thiên ca...”

Tổng Nghệ Thiên một phát bắt ngay được cái tay kia, lạnh lùng nói: “Câm miệng, nháo nữa thì đừng mong có lần sau.”

Chung Tiểu Nhạc vội ngậm miệng.

Tổng Nghệ Thiên rất nắm đạo lí ‘cho một cái tát rồi tặng một viên kẹo’, thế là lại nhẹ giọng bảo: “Biến thái, nếu lúc về tôi hỏi nội dung chi tiết của phim mà cậu trả lời đúng thì sẽ có thưởng.”

Vì cái phần thưởng nói suôn này, Chung Tiểu Nhạc lập tức mở to mắt tập trung nhìn màn chiếu.

Lần này hai tên gay cực nghiêm túc xem phim trong rạp tối om, mỗi khi khuôn mặt nữ quý được phóng đại, những khán giả khác đều thét chói tai, còn Tổng Nghệ Thiên lại không đổi sắc nhai bỏng ngô, Chung Tiểu Nhạc biến thái mặt ửng hồng nhìn cái miệng to như cái chậu của nữ quý, cố gắng đếm rõ bên trong có bao nhiêu cái răng!

Xem phim xong, Tổng Nghệ Thiên sắc mặt bình thường đi ra, còn tâm tình lại rất tốt bình luận: “Hiệu ứng cũng không tệ, nữ quý rất đẹp nhưng máu lại rất giả, giống hệt nước cà chua.”

Chung Tiểu Nhạc bỗng nói một câu: “Nghệ Thiên ca, anh không sợ ư?”

“Sợ cái beep, bộ còn con nít hay sao mà sợ ba thứ này?” Tổng Nghệ Thiên cười nhạo, bỗng nghĩ qua gì đó, liếc Chung Tiểu Nhạc đầy ẩn ý: “Tôi hỏi này, cậu chọn phim gì không chọn lại đi chọn phim kinh dị, đúng là không bình thường, khai thật để sớm được khoan hồng mau.”

“Em mong anh khi xem sẽ nhào tới ôm em, không, nắm tay là đủ rồi.”

“Ha ha” Tổng Nghệ Thiên cốc đầu Chung Tiểu Nhạc, cười khẩy: “Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.”

27. Chương 27

Edit: Phong Lữ

Từ ngày đó về sau, quan hệ giữa Tổng Nghệ Thiên và Chung Tiểu Nhạc như được thăng tiến trong phút chốc. Điểm này có thể thấy rõ từ việc màu xanh tím trên mặt Chung Tiểu Nhạc đã giảm hơn nửa, khôi phục lại vẻ trắng trẻo tuần tú lúc xưa.

Với người như Chung Tiểu Nhạc, chỉ cần cho cậu một lọ thuốc nhuộm thì cậu có thể triển khai thành hệ thống chỉ nhánh thuốc nhuộm toàn quốc, số lần bị đáng càng giảm thì cậu càng thấy mình được thương nên kiêu ngạo hơn, kiêu ngạo kinh dị luôn.

Hàng ngày Chung Tiểu Nhạc đều hưng phấn chỉ thiếu đường đi bằng đầu ngón chân luôn. Mỗi sáng cậu đều nhón chân nhảy tung tung, luôn miệng báo cáo từng việc nhỏ nhặt như mua đồ ăn, còn không biết mua từ đâu về một cái tạp dề mỏng dính mềm mại. Tối tối còn cởi đồ sạch sẽ, để thân thể mình đã cố gắng rèn luyện trần như nhộng, lác lư trong tạp dề trước mặt Tổng Nghệ Thiên

Tổng Nghệ Thiên nhìn chỗ kín Chung Tiểu Nhạc đã dựng tạp dề thành một cái lều nhỏ, tức xanh mặt. Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cậu làm cái quái gì thế!? Có biết ghê tởm lắm không hả?!”

“Rù quén anh.” Chung Tiểu Nhạc đáp ngắn gọn, sau đó hai tay vén phần dưới tạp dề lên: “Nghệ Thiên ca, anh có thấy em gọi cảm hông, có muốn ăn hông nè?”

Tổng Nghệ Thiên theo phản xạ có điều kiện nhìn phần dưới nude của Chung Tiểu Nhạc

Chung Tiểu Nhạc cảm thụ được, trong lòng rạo rực khó nhịn, thở hổn hển, mặt đỏ hồng, cái mềm mềm ở dưới rục rịch vểnh lên. ‘Cậu em’ bùng bùng khí thế quay về phía Tổng Nghệ Thiên cúi đầu chào.

Tống Nghệ Thiên nhìn cái thứ quá cỡ kia, lập tức từng hình ảnh thê thảm tối đó chợt hiện lên trong đầu, thiếu chút nữa thì bất tỉnh. Dây thần kinh căng thẳng này giờ như đã đứt phứt, anh dùng hai tay nắm vai Chung Tiểu Nhạc, chân mãnh liệt thực hiện động tác lên gối vào ‘cái ấy’ (che mặt mặc niệm cho Chung Tiểu Nhạc)

Chung Tiểu Nhạc thét lên cực kì thê thảm, hay tay bụm thẳng em bị trọng thương ngã xuống đất.

Tống Nghệ Thiên dĩ nhiên không nói cho đồ biến thái biết rằng anh vừa thấy trym cậu là mông bắt giắc đau kinh khủng, giống như một người bình thường tự nhiên bị ép chịu cảm thụ của người bệnh trĩ. Bóng ma tâm lí trong lòng còn chưa biến mất.

Chung Tiểu Nhạc ngã trên đất vừa thở dốc vừa rên rĩ, thấy Tống Nghệ Thiên không để ý tới mình thì ỉu xiu quỳ rạp trên sàn giả chết, để lộ da thịt trắng bóc trên người, mông vểnh lên. Hai cái mông đau thương vô vàn nhìn Tống Nghệ Thiên

Tống Nghệ Thiên cúi kính ngậm điều thuốc, thở ra một làn khói: “Biến thái, qua đây.”

Chung Tiểu Nhạc đang giả chết nghe vậy vội lặn tới bên chân Tống Nghệ Thiên, ghé vào đùi anh, ngẩng đầu cố gắng nặn ra một chút nước mắt, bắt đầu bán manh.

Tống Nghệ Thiên trợn mắt nhìn bộ dạng này của Chung Tiểu Nhạc. Nó vừa đứng đắn vừa hèn mọn, trong đó còn mang theo vẻ thương cảm khó tả, thật khiến muốn giận cũng không được mà không giận cũng không xong, lại còn ra vẻ mong manh dễ vỡ úp mặt vào chân anh: “Ông đây còn chưa đánh cậu nên người cậu không thoải mái chứ gì? Sau này bớt giả bộ đi, vào phòng tắm mà tự xử mau.”

Chung Tiểu Nhạc ngốc ngốc nhìn Tống Nghệ Thiên: “Đây không phải là đòi đánh, chúng ta là đang liếc mắt đưa tình. Nghệ Thiên ca, anh sau này đừng đánh thế nữa, em đau lắm đấy.”

Tống Nghệ Thiên không nặng không nhẹ đá văng cái tên biến thái dày sấp chống nổi đạn kia ra, bực bội hắc hủ nói: “Đánh cậu tôi còn ngại đau tay, cút, nhanh mặc quần vào, đừng có thả lỏng trym trước mặt tôi.”

Một lần rù quẩy thất bại nữa khiến Chung Tiểu Nhạc lòng nóng như lửa, thấy mình 36 kế đã xài hết rồi mà còn không thể gạt Tống Nghệ Thiên lên giường. Mỗi ngày nhìn làn da màu mật tươi đẹp trước mắt mà lại một không thể ăn, hai không thể liếm, ba không thể chạm khiến Chung Tiểu Nhạc gấp tới độ mỗi tối đều như con chuột mài răng vào giường.

Tống Nghệ Thiên từ từ nhắm mắt, cau mày cảm nhận thấy tên biến thái bên cạnh đang mài giường, run run như động đất, lại còn sột soạt vò chần thành cái bánh ú. Cơn giận lên não, anh đuổi chân đạp Chung Tiểu Nhạc cả người lặn chần rớt xuống giường: “Lộn xốn cái beep, giường sắp bị cậu lặn qua lặn lại muốn sập rồi!”

Chung Tiểu Nhạc lợ mọ quần chần lại rồi bò lên, giọng điệu bị đánh còn cò kè nói: “Nghệ Thiên ca, cũng đã qua hai tháng rồi...”

Đúng là ý ngoài mặt chữ, chẳng phải tại cậu ‘thèm thịt’ à?

Thấy Tống Nghệ Thiên thở đều, thả lỏng nằm yên tĩnh, Chung Tiểu Nhạc lại do dự mở miệng: “Anh bị lãnh cảm?”

Tống Nghệ Thiên mở mắt trừng, hừ lạnh: “Vậy còn cậu? Bị tinh trùng lên não?”

Anh trở mình đưa lưng về phía Chung Tiểu Nhạc, mặt mũi nói tiếp: “Chuyện này tạm thời đừng nhắc tới chuyện này, tâm lí tôi chịu không nổi, được rồi ngủ đi, nhớ tới chuyện hư hỏng cậu làm mà bực mình à.”

Chung Tiểu Nhạc cũng hết cách, vượt lại cái chần rồi rụt vào đó không náo loạn nữa, chốc lát sau lại thì thảo hời: “Nghệ Thiên ca, anh dạo này tối có rãnh không?”

“Sao?”

“Em định mời Đồng Thiên ra ngoài ăn một bữa. Anh từng gặp anh ấy rồi. Vì vậy hôm đó em không về nhà nấu cơm chiều được, thế nên muốn hỏi giờ giấc anh ra sao.”

“Thứ bảy đi, giờ cũng sắp nghỉ hè. Tôi đi cùng bạn bè họp mặt.”

“Ừm, vậy được. Nghệ Thiên ca, chúc anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon”

—oo00oo—

Tối tối thứ 7, hai người đường ai nấy đi, trước khi đi Chung Tiểu Nhạc còn ôm cánh tay Tống Nghệ Thiên mong anh về sớm, không được đi qua đêm ở ngoài.

Đồng Thiên gần đây làm ăn thành công, đang rất hăng hái, vừa nghe Chung Tiểu Nhạc muốn mời cơm thì vội chạy tới. Nhớ lại chuyện người này từng cướp đồ cướp xe của mình, lại còn từng trối mình ném trong xe, thù mới thù cũ giờ tính hết một lượt. Ôm ý định ăn sạch tiền Chung Tiểu Nhạc nên Đồng Thiên vừa chọn món đặt lại còn ăn như có dạ dày không đáy, xong ngồi nghỉ một lát, nhìn Chung Tiểu Nhạc đang đau lòng.

Đồng Thiên đã thấy thỏa mãn, ngồi xĩa răng, tâm tình vui vẻ hỏi Chung Tiểu Nhạc ngồi đối diện: “Cậu với bạn trai cậu thế nào rồi.”

“Cũng nhờ có anh, khá tốt.”

Đồng Thiên lên tinh thần, vội hỏi tiếp: “Thế nào, phương pháp hiệu quả rồi hả?”

“Đúng vậy, cho nên em mới để anh ăn đồ mắc nhiều thế mà còn chưa tuyệt giao.” Chung Tiểu Nhạc nói mát.

“Hà hà, cách kia đúng là rất được, ngọt ngào mềm dẻo gì cũng đủ” Đồng Thiên không biết thẹn mà cười hai tiếng, gọi bồi bàn tới tính tiền: “Tiểu Nhạc à, tối này anh hủy hết tiệc xã giao rồi, giờ có muốn đi với anh ra ngoài uống vài ly không?”

“Anh mờ?” Chung Tiểu Nhạc dò xét hần.

“Anh mờ!” Đồng Thiên vỗ ngực đầy khí khái nói: “Về nước lâu vậy rồi còn chưa mang cậu tới gay bar. Nào, để anh dẫn cậu đi cho biết!”

“Em có người nhà rồi.” Chung Tiểu Nhạc danh chính ngôn thuận từ chối.

“Dẫn cậu đi uống rượu chứ có phải đi ngoại tình đâu. Người yêu cậu mà hỏi thì cậu bảo đi với anh làm mấy việc đàn ông, có sao đâu!”

Chung Tiểu Nhạc cứ thế bị Đồng Thiên ơm ờ kéo vào một quán gay bar thoát nhìn khá xa hoa, ít ra còn tốt hơn cái quán Chung Tiểu Nhạc gặp Tống Nghệ Thiên lần trước nhiều, ít nhảy múa loạn xạ hơn, đèn led màu tím và cam cùng chiếu vào bức tường đen tạo ra khung cảnh khá tình thú.

Chung Tiểu Nhạc và Đồng Thiên vừa nói chuyện phiếm trên trời dưới đất vừa hồi tưởng lại thời học sinh vừa uống rượu. Bây giờ không phải là tiệc xã giao nên hai người uống thoải mái. Chung Tiểu Nhạc nhìn Đồng Thiên thuần thực tiếp cận rồi tán tỉnh được một em 0, rồi lại khéo léo từ chối, nhin không được hỏi hần: “Đồng Thiên, anh còn chưa định người yêu sao?”

Trên khuôn mặt tuần tú của Đồng Thiên hiện lên chút vẻ ngà say, hần cười rồi đáp: “Cậu tưởng là ai cũng giống cậu hả, chỉ nhìn một người không ta, còn định theo cả đời. Đa số mọi người đều chỉ muốn vui đùa với người khác một chút, chứ yêu chết một người thì ngoài cậu ra anh chưa thấy được người thứ hai.”

“Vậy anh còn liều mạng thà đoạn tuyệt với người thân để come out, khổ sở vậy chỉ để vui đùa một chút với người khác?”

Đồng Thiên thở dài, vuốt vuốt ly rượu của mình: “Cũng không phải, chẳng qua giờ còn chưa tìm được người hợp ý, người có thể quen lâu dài cũng không có.”

“”Anh thích người thế nào?” Chung Tiểu Nhạc nhớ mang máng thời đại học Đồng Thiên từng nhét cho cậu một cái ổ cứng chứa GV, trong đó dạng gì cũng có, béo có gầy có lùn có đẹp trai cũng có, còn không biết gu của hần là gì.

“Đẹp” Đồng Thiên nói chắc nịch: “Khá đàn ông, ngây thơ chút càng tốt.”

Hần một ngụm uống cạn rượu trong tay, hơi mơ màng khẽ nói: “Đôi lúc rất hâm mộ cậu, ít ra còn có người khiến cậu yêu điên cuồng một lần, còn anh có muốn điên cũng điên không nổi.”

Chung Tiểu Nhạc nhớ tới Tống Nghệ Thiên không biết giờ đang ở đâu. Nhớ tới vẻ mặt anh tuần luôn chán ghét nhưng lúc nào cũng nhẫn nhịn, cái kinh chung sống với cậu, cậu không nhịn được cười, tay vỗ vỗ vai Đồng Thiên, giúp hắn rót rượu, nhẹ nhàng nói: “Sẽ có thôi.”

Hai người uống không biết qua bao lâu, cho đến khi cả hai đều ngà ngà say mới tính tiền ra khỏi quán bar, ra khỏi thì phát hiện đã 11h khuya rồi, lúc này trên đường vẫn còn náo nhiệt.

Hai người thong thả bước tới bãi giữ xe, để cho tiện thì Đồng Thiên đỗ xe khá xa. Trên đường hai người đi qua đủ quán bar nhỏ và mấy quán bán đồ ăn đêm, bỗng Đồng Thiên chỉ tay vào đám người nhìn không rõ mặt trong một hẻm nhỏ, quay lại hỏi Chung Tiểu Nhạc: “Cậu xem người nọ giống bạn trai cậu lắm đúng không?”

Chung Tiểu Nhạc vốn tưởng rằng Đồng Thiên đã say tới nhận không ra người, nhưng khi cậu quay đầu cố nhìn vào sâu trong hẻm nhỏ, bên kia chỉ có một cái đèn đường cũ nên khá khó nhìn. Cái bóng lưng kia trông cũng khá mờ nhưng Chung Tiểu Nhạc vẫn nhận ra được, vì cậu còn nhớ tới nay trước khi ra cửa thấy đồ Tống Nghệ Thiên mặc tối nay là một cái áo may ô màu đen có chữ và quần thể thao rằn ri.

Ngoài Tống Nghệ Thiên ra còn có 6 7 người khác, còn có hai bóng người thấp thấp đứng trong góc, hình như là nữ. Chung Tiểu Nhạc vội lôi Đồng Thiên qua xem có chuyện gì. Bọn họ vừa tới đầu hẻm thì Chung Tiểu Nhạc phát hiện thấy có 4 người đang xông tới đánh Tống Nghệ Thiên.

Chung Tiểu Nhạc nóng nảy, cực kì giống ‘thấy sắc quên bạn’ mà đẩy Đồng Thiên bên cạnh ra, trực tiếp lao đến.

Nhược công tu dưỡng-28

28. Chương 28

Edit: Phong Lữ

Tối nay Tống Nghệ Thiên đi cùng với mấy anh em thời đại học ăn một bữa.

Tất cả đều là bạn bè đã quen nhiều năm nên cũng không quá trang trọng. Đám 4 5 người bọn họ tìm một quán ăn tôm hùm, kêu một nồi lẩu cay xè và một ít thức ăn, 10 chai bia, sau đó thì ăn uống náo nhiệt.

Tống Nghệ Thiên ăn cay tới nỗi môi đỏ rực, đầu lười hơi rát, hai tay đang bóc vỏ tôm thì chợt suy nghĩ mông lung, chẳng hiểu sao lại nhớ tới Chung Tiểu Nhạc.

Nếu có cái đồ biến thái kia ở đây, ắt hẳn cậu ta sẽ chuyên nhận việc bóc vỏ tôm cho mình, cậu ta lột con nào mình ăn con đó, chờ mình ăn đủ rồi cậu ta mới tự ném một con, ngẫm lại cũng rất dễ thương.

“A Thiên này, sao tối nay im im quá vậy. Mấy anh em chúng ta lâu lâu mới tụ một lần, chú cũng thiếu suy nghĩ quá!”

Người nói là lão đại của bọn họ, là người đứng đầu phòng kí túc xá năm đó, hơn bọn họ hai tuổi lại mang một bụng ý đồ xấu. Bình thường anh ta hay dẫn đám tân sinh ma mới bọn họ ra ngoài chơi mò cá, làm người cũng rất có nghĩa khí, được mọi người tôn làm lão đại.

“Không có gì không có gì, chỉ mới thất thần xiu thôi.” Tống Nghệ Thiên nhú nhú mày, thầm nghĩ không được nghĩ tới Chung Tiểu Nhạc nữa.

“Lại nói chiều nay anh còn định đi đón chú, kết quả chú lại thăm chuyển nhà hồi nào rồi, cũng không báo cho anh em một tiếng.”

“Ừ, chuyển rồi, ừm thì vào hai tháng trước.” “Chuyển đi đâu?”

“Khu chung cư Tinh Hoa.”

“A!” lão tam Đại Hoàng cũng gia nhập: “Đó chẳng phải là cái chung cư cao cấp ngay cạnh trường cậu ư. A Thiên này, cậu phát tài rồi mà giấu ghen, khi nào mới mời bọn này tới chơi hả?”

“Cút đi, tao ở cùng bạn!” Tống Nghệ Thiên giận, cười mắng.

Nghe vậy, mọi người bắt đầu đùa cợt: “Bạn? Nam hay nữ vậy?”

“Là nam! Bạn học cũ.”

“Người như thế nào? Lần sau nhớ đưa tới đây làm quen chút đi, để anh em cùng được ôm bắt đầu đại gia nhà!” lão đại ở đằng kia cũng trêu ghẹo.

“Cậu ta mà là đại gia cái beep, chỉ là một kiến trúc sư làm thuê thôi!” Tống Nghệ Thiên vốn muốn từ chối, coi như quên chuyện Chung Tiểu Nhạc là một tên biến thái đi, dù sao cậu ta cũng chỉ giả trò biến thái với mình. Nhưng cậu ta đối với người khác thế nào anh cũng không rõ lắm, nói cậu ta là tình anh cũng không phải mà bảo là kẻ ngốc cũng không phải, với lại người chơi lâu được với cậu ta ngoài Đồng Thiên ra thì chưa nghe nói tới có người thứ hai.

Vừa nghĩ thế, Tống Nghệ Thiên bỗng thấy Chung Tiểu Nhạc khá đáng thương, thầm nghĩ lần sau có nên dứt khoát gạt Chung Tiểu Nhạc ra ngoài xem sao, để coi qua nhiều năm vậy rồi cậu ta có còn hướng nội như xưa hay đã khá hơn chút.

Đùa giỡn một lúc lâu, ăn sạch đồ ăn thì chuyển qua uống bia tán dóc. Uống được một hồi thì có người đề nghị đêm nay cùng nhau ăn chơi ở đây cho đã, nhân dịp cuối tuần nên chơi thâu đêm không về luôn.

Tống Nghệ Thiên nhớ lại trước khi ra khỏi cửa, Chung Tiểu Nhạc ghé vào người mình, dai dẳng đòi mình phải về nhà sớm. Anh thở dài, cáo lỏi nói: “Tao nhớ đêm nay còn có việc, anh em cứ chơi cho đã tính luôn phần tao.”

Lão đại im lặng vài giây, sau đó nói: “Tao cũng không được.” quay lại đối diện với những ánh mắt ngờ vực, hần hót một hơi thật sâu, nói nhanh: “Thật ra tao muốn kết hôn, vào cuối năm.”

Một câu nói trong nháy mắt khiến tất cả mọi người bùng nổ. Tống Nghệ Thiên cũng khó tin nhìn hắn: “Lão đại à, anh còn trẻ vậy mà đã tự trói buộc mình rồi? Xem ra chị dâu tốt lắm nhỉ.”

Lão đại châm một điếu thuốc, ý vị sâu xa nói: “Đó cũng tại tao cam tâm tình nguyện bị trói. Đôi khi đi làm về có nồi cơm nóng đang chờ, tăng ca về thấy trong phòng khách còn sáng chờ mình, đi ra ngoài thì biết có người đang trông ngóng mình, cho dù có cãi vã cũng không đáng ngại. Chỉ là từng chút nhỏ nhặt như thế bỗng khiến tao cảm thấy ở cùng nửa kia một đời như vậy cũng rất tốt.”

Tống Nghệ Thiên sững sốt.

Anh lại lần nữa nhớ tới Chung Tiểu Nhạc.

Rời khỏi quán ăn, tạm biệt bạn bè, Tống Nghệ Thiên lặng lẽ đi qua ngã tư sầm uất, nhìn từng tốp người đi ngang qua bên cạnh, hiếm hoi cảm thấy nao lòng.

Khi ra ngoài, có ai sẽ trông ngóng mình? Người mẹ đã qua đời của mình nếu còn sống thì hẳn sẽ. Các anh em bạn bè không chừng cũng có nhưng họ đều có cuộc sống riêng của họ. Ba mình ắt không, mẹ kế càng không, còn cái người em trai sợ mình muốn chết kia cũng sẽ không.

Tống Nghệ Thiên bỗng rất muốn gặp cái tên biến thái kia.

Tống Nghệ Thiên lắc lắc đầu, quẹo vào một hẻm nhỏ định đi đường tắt về, đi chưa được mấy bước thì phát hiện thấy có mấy người ở bên trong, vào gần hơn mới thấy còn là người mình biết.

Là hai nữ sinh lớp trước của mình, thường nhiệt tình bắt chuyện với mình. Tuy không nhớ rõ tên nhưng vẫn rất quen mặt.

Còn lại là năm thanh niên đáng vẻ lưu manh, nhuộm tóc sặc sỡ, chỉ còn thiếu đường ghi luôn mấy chữ ‘thanh niên lêu lổng’ lên mặt. Bọn bao vây hai nữ sinh trên đường, dễ thấy chẳng có ý tốt gì.

Tống Nghệ Thiên không phải kiểu người tốt ‘giữa đường gặp chuyện ra tay tương trợ’, nhưng khi thấy học trò mình quen bị quấy rối, còn là hai nữ sinh yếu đuối nữa nên dĩ nhiên anh không thể khoanh tay đứng nhìn, vờ như không thấy. Vì vậy anh bước lên trước, cả gan chặn đường hai tên lưu manh, còn kéo hai nữ sinh ra sau lưng mình.

“Thầy, thầy Tống.” nữ sinh run rẩy, tay níu lấy góc áo Tống Nghệ Thiên, lấp bắp chân thành cảm ơn.

Tổng Nghệ Thiên bắt đắc dĩ đẩy hai người ra sau, nhẹ nhàng nói: “Hai đứa chạy ra đường lớn mau, tới chỗ đông người báo cảnh sát.”

Ngay sau đó, Tổng Nghệ Thiên cười khinh bỉ với 5 tên lưu manh, khoanh tay trước ngực. Cánh tay trần của anh nổi lên cơ bắp rắn chắc. Đèn đường mờ mờ chiếu lên thân thể cường tráng và gương mặt anh tuấn của anh, tăng thêm vẻ uy hiếp. Anh ngang nhiên tự châm cho mình điều thuốc, bộ dạng còn lưu manh hơn cả bọn lưu manh: “Sao thế? Không chịu à?”

“Mày, mắc mớ gì tới mày hả?!” tên cầm đầu lưu manh thật sự bị vẻ cao lớn hung hãn của Tổng Nghệ Thiên dọa rồi, buột miệng nói bằng tiếng địa phương.

Tổng Nghệ Thiên cười thành tiếng, tay trái ra hiệu cho hai nữ sinh phía sau chạy mau. Anh ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người 5 tên này, trong lòng dấy lên cảm giác bất an.

Tên lưu manh đã mất lí trí, mặt đỏ bừng, mắng anh là đồ tự đâm đầu vào chỗ chết rồi lao tới đánh. Hai nữ sinh thấy tình cảnh này vội chạy ra đầu ngõ. Tổng Nghệ Thiên thì bình tĩnh lưu loát bắt lấy cú đâm rồi bẻ ngược lại, lấy điều thuốc đang cháy trong miệng dúi vào mặt đối phương.

Tên lưu manh hét lên một tiếng, 1 trong 4 tên còn lại đuổi theo hai nữ sinh, đám còn lại cùng nhau xông tới đánh Tổng Nghệ Thiên.

Tổng Nghệ Thiên bị buộc phải đánh nghiêm túc, thân thủ nhanh nhẹn lão luyện, dáng người đẹp của anh cũng không phải chỉ được cái mã. Bốn người ra tay không những không chế được anh mà ngược lại còn bị ăn mấy cú của anh. Lúc này bỗng có một người cao thon xen vào giữa 5 người, chắn trước mặt Tổng Nghệ Thiên, lớn tiếng nói: “Dừng———”

Tiếng là tiếng “Tay” còn chưa nói đã bị trúng cú đâm của 1 tên lưu manh, liền ngã lên ngực Tổng Nghệ Thiên

Là Chung Tiểu Nhạc, mắt kính cậu bị đánh lệch phân nửa, khóe miệng lập tức chuyển màu xanh. Cậu sau khi giữ thăng bằng cơ thể xong, lại kiên trì đứng trước mặt Tổng Nghệ Thiên đạm nhạt nói: “Các người không được ăn hiếp anh ấy.”

Tổng Nghệ Thiên nhìn Chung Tiểu Nhạc bị đánh, nhất là vết máu bầm ở khóe miệng, bỗng lửa giận nổi lên.

Tên biến thái này có muốn bị đánh thì cũng chỉ có ông đây được quyền đánh! Bọn mày dựa vào cái gì mà dám đánh cậu ta!

Ngay cả người của ông mà bọn mày cũng dám động vào!!

Anh hung hãn như một con sói cô độc, thô bạo túm cái tên xui xẻo Chung Tiểu Nhạc ném ra sau lưng, nhanh như chớp lao về phía trước đánh cái tên lưu manh vừa đánh ngã Chung Tiểu Nhạc, lên gối vào bụng hắn còn đánh một cú cho hắn xị máu mũi.

Đồng Thiên ở phía sau thấy tình cảnh chiến đấu phía trước, chờ hai nữ sinh chạy qua thì thấy một tên lưu manh đang đuổi theo. Hắn không phải người luyện võ, cùng lắm chỉ có ra phòng tập thể hình rèn luyện, lại tự xưng mình là người văn minh nên không dấn vào mấy vụ ẩu đả. Đồng Thiên dưới tình huống cấp bách đành bỏ nhào tới xô ngã tên lưu manh xuống đất, hai người lăn thành một đống. Đồng Thiên có sức lực nhưng không đánh, hết cách chỉ đành quấy loạn. Tên lưu manh có đánh nhưng lại thua về sức lực. Vì vậy không ai làm gì được ai.

Tổng Nghệ Thiên thực sự rất hung bạo, có thể lấy một địch ba nhưng đối thủ có tới 4 người nên anh thường bị đá, dón vào tường.

Chung Tiểu Nhạc liền nóng nảy. Cậu không biết đánh nhau, cùng lắm chỉ biết chịu đòn. Thế nên mỗi khi cậu thấy có nắm đấm sắp nện vào Tổng Nghệ Thiên thì trực tiếp xông lên dùng thân đỡ lấy, thấy một tên lưu manh khác đang đá tới thì vội lao ngay tới tiếp một cú này, sau đó ngã lăn ra, mắt kính cũng vỡ hết nhưng Chung Tiểu Nhạc không quan tâm. Trong tâm nhìn mờ mờ, hề thấy có người tới gần đánh Tổng Nghệ Thiên thì thà bị đánh cũng không để Tổng Nghệ Thiên bị thương.

Tổng Nghệ Thiên càng nổi điên hơn. Anh vốn muốn để đồ biến thái này tránh xa chút, không ngờ cậu ta lại gấp gáp tìm đòn thế. Trong lòng vừa tức vừa gấp, miệng mắng cậu: “Biến thái! Dừng làm tôi vương tay nữa! Cút ngay cho ông!”

Chung Tiểu Nhạc rướn cổ, kiên quyết thét một tiếng: “Không!” sau đó lại bị đánh một cú vào bụng, quỳ trên mặt đất nôn ra nước chua.

“Cậu ra ngoài báo cảnh sát! Chúng ta cùng nhau chạy.”

Chung Tiểu Nhạc lão đảo muốn đứng dậy, bỗng thấy mờ mờ có người giơ một cây gì về phía đuôi Tổng Nghiê Thiên phía sau anh. Hai mắt cậu mở căng, nhìn đau vọt tới, đuôi phải bị trúng một cú.

Dường như có tiếng gì đó vang lên. Chung Tiểu Nhạc biết chân mình đã gãy, cậu thở gấp té trên mặt đất, đau tới nỗi tròng lớn mắt, không thể đứng lên nổi.

Tên kia cầm gậy sắt còn định đánh nữa, Tổng Nghiê Thiên nhanh chóng nhào tới nắm lấy gậy sắt, trực tiếp dùng răng cắn rách ra tay hắn. Sau đó lại bị hai người khác cường chế kéo ra, ngã chúi đầu xuống đường.

Đồng Thiên cả người xóc xếch, người còn bị tên lưu manh bám không tha nên lần nào đứng lên cũng bị ngã lại, ngay cả lấy điện thoại ra báo cảnh sát cũng không xong, chỉ hy vọng 2 nữ sinh thoát được kia không quên ơn mà báo cảnh sát.

Bỗng tên lưu manh trên người bị đá văng thật xa. Đồng Thiên mặt mũi bầm dập ngược đầu nhìn lên.

Đối phương toàn thân vận cảnh phục màu đen, tay còn mang bao tay trắng, ánh sáng mờ mờ trong hẻm khiến Đồng Thiên chỉ có thể thoáng thấy cái cằm đẹp của đối phương, giọng hắn lạnh lạnh mà trong trẻo: “Cảnh sát đây, ở đây có kẻ gây rối sao?”

Đồng Thiên bị hơi men xông lên, vội ôm lấy đuôi đối phương như ôm đuôi cha mình, cọ hết mặt mày đầy máu lẫn nước mắt, bụi bắn lên quần đối phương, đáng thương hô to: “Cảnh sát cảnh sát! Có lưu manh đánh người!”

Nhược công tu dưỡng-29

29. Chương 29

Edit: Phong Lữ

Đồng Thiên tuy đã cãi vã rồi rời khỏi nhà nhưng dù gì cũng là một thằng con ông cháu cha, lớn lên trong nhung lụa, mấy chuyện như đánh nhau đã dừng lại ở thời kì phản nghịch. Hắn rất biết thương thân, sợ đau hơn người thường nhiều, ngay cả khi come out, cha hắn giơ cái ghế định đập hắn thì chân hắn như được bôi mỡ, chuồn nhanh vô cùng, thật không dễ cha chạm tới một cọng lông của mình.

Giờ đây cùng Chung Tiểu Nhạc làm việc tốt anh hùng cứu mỹ nhân, Đồng Thiên đã trúng mấy cú đâm lại thêm vài cú đá, trên áo quần còn dính đồng dậu giày, giờ thấy có một cảnh sát nhân dân tới thì lập tức nổi lên cảm giác muốn dựa dẫm, còn có chút ngang ngược, như chim non mà ôm đuôi người ta không buông.

Đồng Thiên thấy đối phương định tránh mình ra, đầu chột hoang mang choáng váng, siết chặt tay rồi ngăn đầu đáng thương nói lộn xộn: “Cảnh sát à, anh xem, tôi rõ ràng chưa từng bất tuân luật pháp, là người công dân thành thị tốt tuân thủ pháp luật, nay lại bị kẻ xấu ăn hiếp mà anh lại không quản? Đừng nói tới tôi, bạn tôi cũng bị——Fuck! Chung Tiểu Nhạc!”

Đồng Thiên quay đầu thì vừa thấy Chung Tiểu Nhạc bị một kẻ dùng gậy nện vào đuôi, trong lòng kinh hoảng, vội nổi lông tay đứng lên, lôi kéo tay tuân cảnh chạy vào trong hẻm, miệng la lớn: “Đồ khốn! Cảnh sát tới rồi đây! Cảnh sát tới! Cảnh sát cảnh sát đây! Bọn mày còn không mau dừng tay! Đập chết bọn mày giờ!”

Bên cạnh có một đại thần như thế, Đồng Thiên trong lòng có can đảm hơn, gào thét cực kì oai phong hào hùng.

Hắn cũng không để ý tới người cảnh sát bị hắn lôi kéo, sau khi nhìn rõ mặt Đồng Thiên thì biểu tình không gọn sóng không sợ hãi đã trở thành vẻ khiếp hãi, lại đang bị Đồng Thiên lôi kéo nên trông cực kì phức tạp.

Đồng Thiên thấy Chung Tiểu Nhạc té trên mặt đất còn muốn đứng lên, còn Tổng Nghiê Thiên thì vừa bị đập đầu, có một đường máu từ trán chảy xuống. Giờ so với lúc cảnh sát chưa tới thì đã có hai tên lưu manh

không cử động được nữa lọt lưới và một tên khác đang cố trở mình như Tống Nghệ Thiên, chỉ còn lại hai tên lưu manh say xỉn đang đứng ở kia có ý đồ ra tay.

Đồng Thiên một mình bước tới đưa Chung Tiểu Nhạc ra khỏi vùng chiến, sau đó thì cậu cảnh sát lao vào quần áo ba người với hai tên kia. Do hai tên lưu manh vẻ ngoài rất nổi bật, cả người còn bốc lên mùi rượu nồng nặc nên cho dù ở dưới bóng đàn mờ cũ kĩ cũng không lo đánh trật

Thân thủ của cậu cảnh sát kia vô cùng gọn gàng linh hoạt, rất chuyên nghiệp, vừa giống đánh bừa vừa giống như Muay Thái lại vừa như là đệ tử Stallone chân truyền. Cái mũ cảnh quan của cậu ấy rơi xuống đất, theo ánh đèn vàng mờ, Đồng Thiên chỉ thấy một khuôn mặt trắng nõn, phải nói là rất đẹp. Tóc bị gió thổi lên lộ ra đường chân mày và đôi mắt đẹp tựa trong tranh, đôi môi mím thành một đường, ánh mắt sắc như dao, tay cầm cảnh côn, uy phong tột đỉnh, từng cơn từng cơn đánh vào người kẻ xấu hết như một kiếm khách trong truyện kiếm hiệp.

Đồng Thiên hai tay ôm tim, ngốc ngốc nhìn cảnh sát nhanh gọn giải quyết hai tên lưu manh, chờ xong xuôi hết thấy thì hấn cảm thấy mình cũng như vừa bị giải quyết luôn rồi.

Đồng Thiên đưa tay lượm cái nón trên đất lên, phủi phủi bụi dính trên đấy rồi đưa cho đối phương, hơi si ngốc nói: “Tôi là Đồng Thiên, còn anh tên gì?”

Cảnh sát nhận cái nón, lạnh nhạt nhìn hấn: “Lục Cảnh Hoa, tôi là tuần cảnh phụ trách an ninh khu vực này, lúc này vừa nhận được điện thoại báo nguy.”

Lúc này hai nữ sinh lúc này trốn được cũng chạy tới, một người thấy vết máu trên đầu Tống Nghệ Thiên thì kinh hãi la lên: “Thầy Tống! Thầy có cần tới bệnh viện không?!”

Người kia thì chạy tới đỡ Chung Tiểu Nhạc còn đang ngã trên đường, không kêu rên một tiếng lên, quỳnh tới độ chảy nước mắt, lắp bắp nói: “Cảm ơn các anh, thật, thật có lỗi với mọi người, chúng em cảm ơn nhiều lắm...”

Tống Nghệ Thiên loạng choạng đứng lên, thở dài, quay lại với cô nữ sinh đang bị dọa kia, giọng cố gắng dịu dàng hết mức nói: “Không sao, cảm ơn các em đã báo cảnh sát, các em về nhà sớm đi.”

Nói rồi, anh cau mày ngồi xổm xuống, kéo Chung Tiểu Nhạc đang đổ đầy mồ hôi lạnh lên lưng công, vết máu trên mặt khiến anh bây giờ có vẻ rất hung dữ. Anh nói với Lục Cảnh Hoa: “Muốn hỏi gì thì tìm tên kia, bạn tôi hình như gãy xương rồi, tôi phải đưa cậu ấy tới bệnh viện.”

Đồng Thiên cũng vội gật đầu không ngừng, thấy bộ dạng Chung Tiểu Nhạc như vậy trong lòng cũng rất run.

Lục Cảnh Hoa thấy tình cảnh của Chung Tiểu Nhạc không ổn lắm, với lại Tống Nghệ Thiên hình như cũng bị thương không nhẹ, chỉ có tình trạng của Đồng Thiên là không tệ lắm, còn khỏe mạnh, chỉ có hai vết bầm trên mặt thôi. Cậu cũng dứt khoát gật đầu: “Ra khỏi hẻm, ngoẹo trái đi chừng 200m, tới bên phải khúc cua có một bệnh viện.” sau đó quay lại nghiêm túc nói với Đồng Thiên: “Mời anh theo tôi về lấy khẩu cung, dù sao vụ này cũng chỉ là ẩu đả với bọn xấu, cũng không làm mất nhiều thời gian của anh.”

Nói xong lại dùng bộ đàm gọi người tới giúp, kiêng mấy thằng lưu manh đang nằm hôn mê không rõ vì say xỉn hay bị ngã về.

—oo00oo—

Tống Nghệ Thiên công tên biến thái này thoát nhìn cao gầy như cây gậy nhưng dầu gì cũng là một thằng đàn ông cao ngang ngực mình, mình lại vừa trải qua 1 trận khổ chiến, gân cốt cả người đau nhức, thân hình lung lay, có vẻ lực bất tòng tâm.

Hai người không hề để ý rằng người đi đường xung quanh đang lén nhìn họ. Chung Tiểu Nhạc mặt mũi bầm dập, kính cũng không còn, tầm nhìn mờ mờ như ẩn trong sương mịt mù, cậu ghé vào lưng Tống Nghệ Thiên nhẹ nhàng nói: “Nghệ Thiên ca, em không đau, bỏ em xuống để em tự đi.”

“Cậu đi được cái beep, không cần cái chân này nữa à? Không cần thì để tôi chặt luôn cho, đỡ một cậu!”

“Em có thể nhảy lò cò một chân mà, chân trái không gãy.”

“Câm miệng, có tin ông đây đánh cậu bất tỉnh liền không, đỡ tốn tiền thuốc gây mê luôn.”

“....Tiền thuốc của em em sẽ trả, của anh em cũng trả.”

“Câm miệng.”

Chung Tiểu Nhạc ngửi thấy mùi máu lẫn mùi mồ hôi, cậu có thể cảm nhận được lưng Tống Nghệ Thiên đã bị mồ hôi thấm ướt hết, cũng cảm nhận được thân thể Tống Nghệ Thiên đang run rẩy nhưng hai tay vẫn giữ chắc thân cậu, vững vàng mạnh mẽ khiến người khác an tâm.

Hai ba trăm mét cũng không xa nhưng do phải cõng thêm Chung Tiểu Nhạc nên phải đi tận hồi lâu mới tới. Tống Nghệ Thiên đi lấy số cho cả hai người, bệnh viện lúc này chỉ còn khoa cấp cứu còn mở, tới khi Tống Nghệ Thiên nhẹ nhàng thả Chung Tiểu Nhạc xuống ghế đằng sau thì hai tay anh đã mỏi nhừ, run rẩy không thôi.

Tống Nghệ Thiên chỉ bị thương ngoài da, đầu bị rách da chút, cũng không cần phải khâu vết thương nhưng mấy mảng bầm tím trên người trông rất ghê, khoe miệng cũng rách một đường.

Chung Tiểu Nhạc còn thảm hơn anh, cả người đầy vết bầm tím phủ kín cả mặt. Chân tuy không gãy nhưng đúng như anh đoán trước là cũng bị gãy phần nửa, nứt xương cấp độ thấp, phải tĩnh dưỡng cả tháng, nhưng muốn hoạt động lại được thì phải hơn trăm ngày, muốn hết hẳn thì còn phải lâu hơn nữa.

Khi biết kết quả khám rồi, Chung Tiểu Nhạc thầm vui trong bụng, may mà lúc đó mình đỡ một gậy đó cho Tống Nghệ Thiên. Tống Nghệ Thiên là giáo viên thể dục trong khi mình chỉ là một tên trạch làm việc ở nhà, nghĩ sao cũng thấy chân Tống Nghệ Thiên có giá hơn mình nhiều.

Chung Tiểu Nhạc mở miệng: “Bác sĩ à, ông giúp anh ấy xử lý vết thương trước đi, tôi không vội.”

“Bác sĩ, ông đừng để ý tới cậu ta, đầu óc cậu ta có bệnh.” Tống Nghệ Thiên hừ lạnh.

“Tôi là bạn trai anh ấy, tôi nói nghiêm túc đó.”

“Bố đây cũng là cha cậu đấy!” Tống Nghệ Thiên tức giận đập ghế Chung Tiểu Nhạc một cú.

Bác sĩ bình tĩnh nâng mắt kính mình, nói: “Hai người đừng tranh giành nữa. Các người cùng được xử lý một lúc, không phân trước sau, hoàn toàn không phân biệt đối xử với ai hết.”

Vết máu và bụi trên mặt Tống Nghệ Thiên cũng được xử lý sạch sẽ, trán anh dán băng gạc trắng, còn phải vén áo may ô đen lên cho y tá thoa rượu tiêu bầm. Anh vốn có vẻ ngoài anh tuấn gây ấn tượng khó phai với những ai đã gặp qua, giờ còn vén áo để lộ cơ ngực cơ bụng căng bóng, cả người toát ra Pheromone thu hút mấy cô hộ sĩ trẻ đằng kia nhìn lên.

Chân phải Chung Tiểu Nhạc phải đặt bên bàn chỉnh hình. Lúc này mặt mũi cậu bầm dập hoàn toàn biến dạng, ngoài Tống Nghệ Thiên ra thì chả ai thèm nhìn trộm cậu, mắt kính cũng bị đập vỡ. Chung Tiểu Nhạc đang nhìn chăm chăm đường nét thân hình mờ mờ trước mặt, cố gắng tập trung nhìn rõ chút. Ánh mắt cậu vô cùng nóng bỏng như sợ người ngoài không biết cậu là gay.

Xử lý vết thương xong, thương tích do bị đánh của hai người cũng không còn vấn đề gì nữa. Chung Tiểu Nhạc còn cần chườm một túi nước giảm nhiệt, vì phải chườm trong 1h nên bọn họ đều phải ngồi yên trên ghế chờ. Tống Nghệ Thiên nghĩ việc này cũng tại anh mà ra dù Chung Tiểu Nhạc là tự mình hấp tấp tìm đòn, vì vậy sau đó anh lẳng lặng thanh toán tiền thuốc của cả hai.

Chân phải Chung Tiểu Nhạc bị bó bột giống như một cái bánh chưng. Tống Nghệ Thiên mở một ít thuốc vừa đem về ra, còn rót thêm một ly nước ấm đưa cho Chung Tiểu Nhạc, ngồi bên cạnh cậu nhưng không nói gì.

“Nghệ Thiên ca.” Chung Tiểu Nhạc đã mở miệng phá vỡ bầu không khí im lặng: “Anh giận ư?”

“Lần sau đừng có xông lên như thế, đã không đánh được còn hại thêm phiền!” giọng Tống Nghệ Thiên buồn buồn truyền đến.

“Ừ, xin lỗi...”

“Câm đứng yên chịu đòn như thế, chưa thấy ai thèm ăn đòn như cậu!”

“Ừ, xin lỗi.”

“Cậu sau này đừng để ý tôi, tự lo cho mình đi. Mẹ nó, nếu cậu bị tàn phế chẳng phải hại tôi áy náy lương tâm cả đời sao!”

“Ừ, xin lỗi.”

Tổng Nghệ Thiên lạnh lùng trừng Chung Tiểu Nhạc một cái: “Cậu nói cái gì khác coi.”

Chung Tiểu Nhạc suy tư một chốc rồi quay mặt đối diện Tổng Nghệ Thiên, trong mắt cậu gương mặt anh có hơi mơ hồ, chân thành nói: “Nhưng em vẫn sẽ cản đôn cho anh, đâm đá gây gộc dao diếc gì cũng đỡ cho anh hết.”

Tổng Nghệ Thiên tức giận mắng cậu: “Biến thái, cậu bị ngốc hả!”

“Ừ, em ngốc.”

“Biến thái!”

“Đúng đúng, em biến thái.”

“Đồ đầu óc bị lừa đá!”

“Đúng vậy, haiz.” Chung Tiểu Nhạc nhẹ nhàng thở dài, sau đó cười với Tổng Nghệ Thiên: “Nhưng em chính là thích anh, đầu óc bị hỏng cũng thích anh. Nghệ Thiên ca, em trị không được rồi.”

Tổng Nghệ Thiên hít sâu mấy hơi, mạnh mẽ ôm cổ Chung Tiểu Nhạc ngực áp sát ngực cậu, dường như tần số nhịp tim cũng chồng nên nhau.

“Vậy khỏi trị, biến thái nếu cậu vẫn tệ hại như thế thì tôi sẽ cùng tệ hại với cậu.”

Nhược công tu dưỡng-30

30. Chương 30

Edit: Phong Lữ

Chung Tiểu Nhạc vui vẻ trong lòng, cẩn thận suy nghĩ những lời này của Tổng Nghệ Thiên. Cậu xưa nay là người ít khi tin ai, nhưng lúc này, cậu chọn cách tin tưởng vì Tổng Nghệ Thiên chưa bao giờ gạt cậu.

Tổng Nghệ Thiên có hoài bão vô cùng âm áp, kiên định. Chung Tiểu Nhạc bỗng cảm thấy mình có chút không nở, cậu trong tiềm thức luôn cho rằng tại mình một mực ép Tổng Nghệ Thiên, buộc anh phải đối mặt với tình cảm của mình, buộc anh làm đáp ứng, buộc anh phải thỏa mãn những cảm xúc vừa đen tối vừa điên cuồng của mình.

Chung Tiểu Nhạc khẽ ôm chặt Tổng Nghệ Thiên, khắp người bao phủ hơi thở của anh. Cậu cảm thấy an tâm, hết như đã tìm được chốn về.

Tổng Nghệ Thiên thái độ mềm mỏng nhưng lá gan của Chung Tiểu Nhạc lại quá to.

Cậu hơi dịch ra tạo khoảng cách, thấy anh không có ý phản kháng thì lại lấy hai tay nâng đầu Tổng Nghệ Thiên, ý đồ định hôn.

Tổng Nghệ Thiên nhìn cái mặt sưng vù ra như đầu heo đang kề sát tới mình, không khỏi có chút trở ngại tâm lý, rất chán ghét, nhưng nghĩ lại chuyện đêm nay tên biến thái này đã chịu không ít khổ, mình hà tất lại bồi thêm một đao. Vì thế anh dứt khoát nhắm mắt, coi như mắt không thấy thì tâm không phiền, chờ bị liếm bậy một trận.

Chung Tiểu Nhạc lúng túng từ từ nhắm mắt chạm tới nhưng lại không chạm trúng môi mà lại mút ngay vào khóe miệng đang bị thương vừa thoa oxi già, lập tức trong miệng thấy vị tanh tanh.

Chung Tiểu Nhạc khó chịu rút lưỡi lại nhưng vẫn không chịu để vượt mất cơ hội hiếm có này, lại muốn liếm vào miệng Tổng Nghệ Thiên. Nhưng đầu lưỡi còn chưa chạm tới thì đã bị đẩy ra.

“Dừng lại chút, giờ lưỡi cậu đầy mùi lạ, chờ tiêm thuốc xong về nhà súc miệng đã. Giờ chân cậu bất tiện, khi đó tôi giúp cậu tắm rửa toàn thân luôn.”

Chung Tiểu Nhạc ngoan ngoãn nghe lời rút đầu về, chỉ có điều trong miệng còn đầy mùi khó chịu. Giọng điệu nuông chiều của Tống Nghệ Thiên khiến lòng cậu chưa xót không thôi nhưng nghĩ tới chuyện sau khi về nhà được anh tự tay tắm rửa thì lòng lại vui vẻ ngọt ngào. Tâm trạng đau buồn bị thiêu rụi, trong nháy mắt cậu như được ném đủ ngọt bùi cay đắng của đời người, hận không thể bắt người dậy hát vang với trăng cao.

Tiêm thuốc xong, hai người bắt taxi về. Chung Tiểu Nhạc chống gậy khập khiễng theo sát Tống Nghệ Thiên về nhà, lại gọi điện cho Đồng Thiên báo tin bình an.

Tống Nghệ Thiên trở về nhà, kéo một cái ghế, rồi mang Chung Tiểu Nhạc vào phòng tắm, dứt khoát ấn cậu ngồi vào ghế, cái chân bị thương đặt lên thành bồn tắm, lại một mạch cởi hết đồ cậu ra, anh cũng tự cởi quần áo mình rồi vào gian tắm rửa mở nước vòi sen.

Phòng tắm kể cũng không đủ rộng, nhét một cái bồn tắm lớn trong gian tắm rửa, một cái bồn cầu, một cái ghế còn thêm hai người đàn ông cao lớn không ngại chật chội chen chút.

Hơi nước nóng bốc lên, Chung Tiểu Nhạc không thấy lạnh chút nào, chỉ cẩn thận nhìn chằm chằm bóng người mờ hồ trước mặt, ra sức chớp mắt cũng không thể thấy rõ hơn. Tống Nghệ Thiên. Ngược lại Tống Nghệ Thiên lại thấy rất rõ, Chung Tiểu Nhạc sau khi bị mất mắt kính thì chỉ là một con gà quẩn, chân tam thời cũng phể, vừa bị quáng gà vừa tàn thì cho dùng có muốn làm chuyện xấu cũng lực bất tòng tâm.

Tống Nghệ Thiên rửa ráy qua loa cho mình, tránh chạm tới vùng trán bị thương, đồng thời cầm khăn mặt sạch nhúng ướt rồi lau người cho Chung Tiểu Nhạc

Phần bụng Chung Tiểu Nhạc bị tên lưu manh đá một cái nên giờ bầm một mảng lớn, tím lẩn hồng, khiến người khác thấy phát hoảng. Tống Nghệ Thiên bắt giắc nhẹ tay lại, vừa cầm vòi sen gội đầu cho cậu.

Hai người đều trần như nhộng, lại thường tiếp xúc da thịt với nhau, Chung Tiểu Nhạc trong lòng sưng láng láng, lấy cái đầu được xoa ra đây bọt cọ cọ Tống Nghệ Thiên. Tống Nghệ Thiên mặt không đổi sắc, tim không loạn nhịp, Chung Tiểu Nhạc thấy vậy liền nổi gan *** tặc lớn như trời đi sờ cái eo rắn chắc của Tống Nghệ Thiên. Tống Nghệ Thiên chỉ nhứ mày, tiếp tục giúp cậu xả bớt bọt xà phòng trên đầu.

Chung Tiểu Nhạc vui vẻ trong bụng, bàn tay lại càng lần mò xuống dưới. Cái tay dính đầy bọt xà phòng trắng xóa lướt một đường xuống khe hông, đầu ngón tay vừa lướt qua cúc hoa một xíu đã bị Tống Nghệ Thiên chụp tay kéo ra, sau đó cậu vẫn tiếp tục sờ mó sờ mó sờ mó phía dưới, còn thử liều bóp cái hông tròn một cái.

Tống Nghệ Thiên lãnh tĩnh nhìn Chung Tiểu Nhạc nghịch bậy, thầm đánh giá người cậu từ trên xuống dưới một phen, thấy nó quá mong manh dễ vỡ, thật sự không thể ra tay đập thêm, đành xịt mạnh vòi sen lên đầu cậu, dồn bọt xà phòng xuống hết mặt Chung Tiểu Nhạc cho cậu ta đang hươ tay múa chân dụi mắt.

Nhưng Tống Nghệ Thiên còn quá xem thường độ khao khát của tiểu sắc lang Chung Tiểu Nhạc sau khi đã được phá thân. Ngay khi đầu vừa sạch bọt thì chỗ kín của Chung Tiểu Nhạc đã rục rịch phấn chấn rồi.

Tống Nghệ Thiên dùng hai ngón tay vờ về cái thứ đó một chút, sau đó tặng ngay cho Chung Tiểu Nhạc một bạt tay: “Đã bị đánh thành ra thế này mà còn cứng được, bộ kiếp trước cậu là hòa thượng hay thái giám à?”

Chung Tiểu Nhạc mặt bụng đau chân đau, nhưng đúng là không thể quản được thứ phía dưới nóng lên. Cậu quay cái mặt bầm dập lại, chớp mắt với Tống Nghệ Thiên: “Nghệ Thiên ca, anh thấy đó, nó cứng cũng đã cứng rồi, đầu thể cho nó mềm rút lại được. Em thì cả người chỗ nào cũng đau nên anh sờ nó đi, ít ra trên người cũng còn một chỗ được thoải mái.”

“Ồ thế à, tôi thấy cậu bị đánh ra như vậy nhưng miệng lưỡi còn trơn tru quá ha?” Tống Nghệ Thiên không hề xúc động.

Hông Tống Nghệ Thiên thật ra rất miễn cảm, vừa rồi mới bị cái tay trơn tru của Chung Tiểu Nhạc sờ soạng mấy lần, lại lâu rồi chưa phát tiết lần nào nên cũng sớm đã cứng phần nửa, chỉ có điều Chung Tiểu Nhạc

sờ mò này giờ chưa phát hiện thôi.

Tổng Nghệ Thiên hiện đang rất bối rối trước tình cảnh này. Lúc ở bệnh viện, khi cảm xúc dâng trào anh cũng đã chuẩn bị tâm lý kết giao với Chung Tiểu Nhạc, đối xử với tên biến thái này như người yêu. Nhưng khi về nhà, nhìn cái mặt tàn hoa bại liễu còn thêm cái thứ thô tục của cậu ta, anh lại cảm thấy chán ghét.

Ghét thì ghét chứ Tổng Nghệ Thiên vẫn không định lâm trận nuốt lời, dù sao cũng tốt khoe xấu che đi, coi như số mình không may mới dính phải thằng biến thái này, sau này mình từ từ dạy dỗ lại vậy.

Còn chuyện có thể ở cùng biến thái được bao lâu? Tổng Nghệ Thiên lại rất tỉnh trí, tới đâu hay đó vậy.

Tổng Nghệ Thiên mạnh dạn giạng chân ngồi lên đùi Chung Tiểu Nhạc, hai bờ mông Chung Tiểu Nhạc mơ tưởng từ lâu giờ đang dính sát trên đùi cậu. Cặp mông đầy tính đàn hồi khiến Chung Tiểu Nhạc nhất thời phản kích tới nỗi cả người tê dại, hơi thở gấp gáp.

Lưỡi nhác bắt lấy cằm Chung Tiểu Nhạc xem xét. Tuy mặt mũi gần như đã hoàn toàn thay đổi nhưng nhìn kĩ mới thấy nó sưng to tới mức khó coi, bảo là đầu heo còn nhẹ chán, đây phải là cái đầu heo bị luộc rồi. Tổng Nghệ Thiên cúi đầu hôn Chung Tiểu Nhạc một chút, chẳng ngần ngại nhận xét: “Biến thái, cậu xem cậu đi, mặt xưng vù như mặt heo, còn mình mẩy cũng giống heo tam thể luôn rồi. Cái ở dưới là của lừa chứ méo phải người. Bộ dạng cậu suốt ngày hệt như chó, ông còn chưa giúp cậu sướng mà đã thở hồng hộc như trâu thế.”

Sau cùng Tổng Nghệ Thiên còn đưa tay vuốt mái tóc đen ướt sũng của Chung Tiểu Nhạc ra sau, hôn một cái lên cái trán tương đối còn nguyên hình, tổng kết lại: “Tóm lại là méo có chỗ nào giống người, cậu nói xem sao cậu giống cầm thú thế hả?”

Chung Tiểu Nhạc dán vào cơ thể Tổng Nghệ Thiên, si mê hít sâu một hơi, nỉ non trả lời: “Nghệ Thiên ca này, anh không phải là củ quả, rau xanh, cỏ non chứ. Heo ăn củ rau ăn cỏ là chuyện hiển nhiên rồi, riêng gấu còn thích liếm mặt ong nữa.”

Nói tới đây, cậu vươn lưỡi liếm bộ ngực Tổng Nghệ Thiên, hàm hồ nói: “Ngọt.”

Tổng Nghệ Thiên khê túm tóc Chung Tiểu Nhạc: “Sao bỗng dưng học được mấy lời ba hoa thế, đổi tính đổi nết rồi à?”

“Không, Nghệ Thiên ca, không phải đâu.” Chung Tiểu Nhạc bỗng vui cả mặt vào ngực Tổng Nghệ Thiên, hai tay ôm chặt người trước mặt, giọng thoảng mang chút nghẹn ngào: “Em quá vui, bị coi là chó cũng không sao, em tình nguyện cả đời làm chó của anh.”

Tổng Nghệ Thiên cảm thấy có luồng ấm áp từ ngực lan xuống, anh vỗ vỗ lưng Chung Tiểu Nhạc, cười mắng: “Khóc cái gì mà khóc, lúc bị đánh còn không thấy cậu khóc cơ mà?”

“Vậy Nghệ Thiên ca, sau này anh sẽ là của em sao?” Chung Tiểu Nhạc ngược đầu một chút, diêm dâm đáng yêu hỏi anh.

Tổng Nghệ Thiên dùng ngón tay lau nước mắt dưới khóe mắt cậu: “Mặt đã bị hủy dung còn đi khóc, xấu chưa từng thấy.”

Chung Tiểu Nhạc vẫn cố chấp ngược đầu, hít mũi một cái: “Anh là của em ư?”

“Rõ em mới là của anh! Em cứ việc làm tóc của em, nếu còn dám trốn thì anh cắt ngay mấy cái chân tóc đấy.” Tổng Nghệ Thiên tức giận đáp, còn nhéo núm vú Chung Tiểu Nhạc.

Chung Tiểu Nhạc nín khóc, sau đó tiếp tục ôm sát Tổng Nghệ Thiên, khê nói: “Xin lỗi Nghệ Thiên ca, em không dám khóc nữa đâu.”

Tổng Nghệ Thiên không hiểu mô tê gì hết: “Tôi không cho cậu khóc hồi nào?”

Trước đây thật lâu, Chung Tiểu Nhạc vui vẻ trong lòng mà thở dài.

Cậu lặng lẽ thò tay sờ lấy tính khí của mình và Tổng Nghệ Thiên, sau đó cọ hai cái với nhau, cúi đầu hôn lên hai viên thịt nhỏ xinh trên ngực anh: “Nghệ Thiên ca, để em hầu hạ anh được không?”

Tổng Nghệ Thiên thở hổn hển, cảm thụ được tính khí của mình từ từ trưởng lên, trong lòng có chút ý loạn tình mê, một tay chống lên đùi Chung Tiểu Nhạc, một tay đặt lên vai cậu, ừ trong cổ họng một tiếng, xem như đã đồng ý.

Tổng Nghệ Thiên hiếm thấy mới thuận theo một lần, Chung Tiểu Nhạc cả người nóng rần, cơ thể đau nhức nhưng trong lòng vui vẻ, tay lại làm trò *** ô.

Hai người mới cạ với nhau được phân nửa, tay Chung Tiểu Nhạc lại lén trượt vào khe hông Tổng Nghệ Thiên.

Tổng Nghệ Thiên gương mặt đầy thâm ý nhìn cậu, Chung Tiểu Nhạc sợ hãi vội rút tay lại.

“Dùng cái này.” Tổng Nghệ Thiên khom lưng lấy trong góc phòng tắm ra một cái dầu bôi trơn, lười nhác nhìn Chung Tiểu Nhạc: “Tối đa hai chai, còn nhớ lần trước tôi dạy không?”

Chung Tiểu Nhạc hết như con chó pug trung thành, liều mạng gạt đầu, cầm lấy chai dầu bôi trơn, tay kích động tới nổi run như cây sậy.

Nhà Chung Tiểu Nhạc có nhiều nhất là dầu bôi trơn, mỗi phòng giấu ít nhất từ 8 tới 10 chai. Chung tiểu sắc lang rõ ràng bụng dạ khó lường, chẳng qua Tổng Nghệ Thiên lâu nay không thấy. Song tối nay thực sự đã có chút tác dụng.

31. Chương 31

Tổng Nghệ Thiên là một người đàn ông hào phóng, không có mấy suy nghĩ về việc làm 0, chung quy anh cũng sớm thử qua một lần, cho nên làm thêm lần thứ hai lần thứ ba cũng chẳng sao, anh còn cho rằng tình ái có bao nhiêu dấn thân sẽ thu bấy nhiêu phúc lợi, quá khứ đi ngủ hoang còn cùng bạn tình thử những đạo cụ tình thú hiếm lạ, nói như vậy, tìm khoái cảm qua điểm G tuyến tiền liệt cũng chẳng phải chuyện lớn.

Tổng Nghệ Thiên chỉ ngại cái kia của Chung Tiểu Nhạc quá cảm thú đi, thô to như đập bùn lên vậy, chỉ nhìn cũng sợ rồi, sờ lên còn vừa cứng vừa nóng, hai quả trứng phía dưới nặng trĩu trĩu, nhìn như dụng cụ tra tấn vậy, đúng là thứ có thể chơi đến thích.

Bây giờ còn bắt anh tự mình nằm lên thốt cho biến thái xử lý sao? Tổng Nghệ Thiên tự nhận là người có gu thẩm mỹ, có thể cương với cái đầu heo của cậu đã không dễ chứ đừng nói phải xung phong ra trận, hơn nữa giày vò thương binh như cậu ta cũng có vẻ quá vô nhân đạo đi.

Không khác gì biến thái!!

Tổng Nghệ Thiên không định nhận phần thiệt về mình, đem chuyện biến thái làm khổ mình cũng đừng mơ, nhưng tên đã lên dây, lòng lại cố suy nghĩ cho Chung Tiểu Nhạc một chút ngon ngọt, anh bèn dứt khoát dùng hai cái đùi rắn chắc kẹp chặt eo Chung Tiểu Nhạc, dẫn cái tay dính nhầy nhầy đến khai mở cửa huyết.

“Biến thái, chạm vào chỗ này, hầu hạ lão tử thư thái, cậu không thể không làm gì” Tổng Nghệ Thiên cảm nhận được hai cái ngón tay run cầm cập đâm vào trong thân thể của mình, nhịn không được hừ nhẹ trong cổ họng.

Chung Tiểu Nhạc bị thanh âm của anh kích thích đến mức tính khí nóng bừng, cậu cố gắng lục lại kí ức tìm kiếm thức để lấy lòng Tổng Nghệ Thiên, sợ bản thân làm bậy hư gạo hư đường.

“Nghệ Thiên ca, chỉ có thể dùng ngón tay sao?” Chung Tiểu Nhạc cẩn thận xoa nắn, cố gắng trốn to hai mắt để quan sát phản ứng của Tổng Nghệ Thiên.

“Ừm bớt nghĩ chuyện bậy đi, chỉ có thể dùng ngón tay.” Tổng Nghệ Thiên như con mèo khép hờ hai mắt, vòng eo cong thành thành đường cung, dường như cả nửa người trên đều dán trên người Chung Tiểu Nhạc.

Hai ngón tay sẽ không trưởng đến mức đau, cũng sẽ không nhỏ đến mức không cảm thấy gì, vừa vặn đốt xương ngón tay của Chung Tiểu Nhạc rất rõ ràng, trắng nõn mà thon dài, so với cái thứ cảm thú to đùng kia lại càng chiếm được nhiều ưu ái của Tổng Nghệ Thiên hơn.

Chung Tiểu Nhạc rõ ràng cảm thấy lần này tiểu huyết của anh mềm mại hơn lần trước nhiều, hiển nhiên là anh đã không còn địch ý, phối hợp phun ra nuốt vào với động tác xoa nắn của Chung Tiểu Nhạc, chuyển động của Tổng Nghệ Thiên cũng không thuần thực hơn bao nhiêu, còn lung tung hòa theo dự vọng của chính mình, khoé mắt đầu mi ướt át đầm phong tình.

Tay của Tổng Nghệ Thiên cũng không nhàn rồi mà an ủi tính khí đều đặn của hai người, lâu lâu lại khiến cho thứ rực lửa của Chung Tiểu Nhạc đụng vào cơ bụng anh, cảm nhận người dưới thân thích đến run rẩy, anh vừa lòng dùng một bàn tay nắm tóc Chung Tiểu Nhạc kéo lên, kê đầu ngực mình vào miệng cậu.

Chung Tiểu Nhạc ngẫm hiểu ra, ngậm trọn lấy viên đậu hồng hồng, mặt sau lại cho thêm một ngón tay.

Tổng Nghệ Thiên phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, cục nhỏ có hơi trướng, nhưng vẫn trong tầm chịu được, ngược lại còn thêm vài phần khoái cảm, tuyến tiền liệt ít khi xài mang đến sự sung sướng đầy dục dỗ, Tổng Nghệ Thiên không hề thấy chán ghét, quyền chủ động còn nằm trong tay anh, anh rất vừa lòng.

Hơi nước còn sót lại trong phòng tắm vương trên hai con người động tình thành từng giọt mồ hôi li ti, Chung Tiểu Nhạc tham lam liếm đi từng giọt mặn nồng trên ***g ngực anh, tay trái tận tình xoa nắn vuốt ve bờ mông hiểm khi thấy được cùng đường eo hoàn hảo, đã thú trong lòng cậu kích động nghiêng rằng, cảm xúc cuộn cuộn dâng lên như muốn phá tung ***g giam.

Cậu thật muốn nhìn kỹ xem cửa động thềm khát kia đang ngấu nghiêng ngón tay mình thế nào, muốn liêu lĩnh đề người này xuống làm đến mức không thở ra hơi, muốn liếm khắp cả cơ thể anh, muốn cùng Nghệ Thiên ca của cậu thâm tình ôm hôn.

Trừ bỏ vài ý *** không thực tế kia, thứ Chung Tiểu Nhạc cuối cùng có được cũng chỉ là nụ hôn với Tổng Nghệ Thiên, vào lúc hai người đều buông xuôi xin hàng, Tổng Nghệ Thiên cúi đầu hôn cậu theo cách tàn bạo, cấp bách cắn hút nước bọt đối phương.

Hai dòng dịch trắng vương trên ngực nhau, cũng mở màn cho một cảnh lửa cháy hỗn loạn.

Tổng Nghệ Thiên phát tiết một lúc, vẻ mặt thoải mái ửng hồng ghé nép vào người Chung Tiểu Nhạc mà hưởng thụ dư vị, đầu lưỡi siêng năng của Chung Tiểu Nhạc lại cứ thế liếm láp hăm vai Tổng Nghệ Thiên, Tổng Nghệ Thiên lười biếng chống người dậy, nhổ hết mấy ngón tay còn cắm như củ cải trong mông mình ra, đứng lên, thông thả đi vào phòng tắm mở vòi sen.

“Thật phiền toái, vừa tắm xong lại làm bẩn.”

Tổng Nghệ Thiên cách khá xa, khiến Chung Tiểu Nhạc lại không thấy rõ mặt anh, chỉ có thể dùng ánh mắt mê ly cùng nụ cười ngu si hướng về phía đối phương: “Không sao, chúng ta có thể lại làm bẩn một chút.”

“Hừ, cứ mơ đi.”

Tổng Nghệ Thiên rửa hết dịch thể trên người, rửa luôn mấy thứ nhầy nhụa sau mông, cửa huyết tuy có nóng lên nhưng không còn cảm giác xé rách đau đớn như lần trước, Tổng Nghệ Thiên thả lỏng nghĩ, có lẽ anh cũng có thiên phú.

Lại giúp Chung Tiểu Nhạc lau sạch, ném cho cậu một cái khăn tắm to để tự cậu lau khô, đến khi cả hai đều ổn thỏa rồi, Tổng Nghệ Thiên nghĩ đuôi phải của Chung Tiểu Nhạc coi như gần phế, dứt khoát cố hết sức bẻ ngang cái tên to cao gần ngang mình, cứ thế đá văng cửa phòng tắm, hai người đều trần truồng, anh còn phải kiềm chế xúc động muốn quăng thẳng Chung Tiểu Nhạc lên giường mà nhẹ nhàng đặt cậu nằm ngay ngắn.

Trên đường, Chung Tiểu Nhạc vẻ mặt không giấu thẹn thùng, đầu lại đầy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, cứ thế giả bộ làm tân nương chẳng nề hà cơ thể 1m80 của mình mà vùi vào ngực Tổng Nghệ Thiên, lòng rộn rã rộn rã đếm nhịp tim đập của đối phương, tầm mắt mơ màng ngắm Tổng Nghệ Thiên từ cổ xuống cảm lại lên khoé miệng ánh mắt, cho dù nhìn không rõ, nhưng cậu vẫn thấy anh đẹp trai chói mắt.

Tựa như hoàng tử vậy!!

Chung Tiểu Nhạc rơi vào bể tình càng sâu.

Tống Nghệ Thiên cau mày chụp quần lót áo ngủ vào người Chung Tiểu Nhạc, tâm can sục sôi, nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức trên đầu giường mới thấy đã là 2 giờ sáng, anh bật đèn bàn, an bài Chung Tiểu Nhạc nằm thật ngoan ngoãn, còn bản thân lại chán ngán gầy gầy chậu cây tiên nhân cầu trong ánh sáng mờ mờ.

“Lúc ngủ không được lộn xộn.”

“Ừ, em mà lộn xộn, Nghệ Thiên ca cứ trối em lại.”

“Thê thảm như vậy, bắt đầu từ mai cậu phải nghỉ ngơi dưỡng chân, việc còn lại cứ để tôi.”

“Như vậy sao được, có muốn em tìm người giúp việc không Chỉ là nếu thế, không gian riêng của hai đứa cũng mất.....”

Tống Nghệ Thiên lạnh lẽo quay đầu nhìn cậu một cái.

“Biến thái, sáng sớm ngày mai mang tôi mang cậu đi mua kính mắt, miễn cho cậu đi trong nhà mình cũng đập đầu vào tường.”

“Được.” Chung Tiểu Nhạc nghĩ nghĩ, úp úp mở mở, lúc chui vào chăn mới nói: “Vẫn là, Đồng Thiên mang em đi cũng được, tiền thì để em tự bỏ.”

Tống Nghệ Thiên cân nhắc, anh đã quen biết Chung Tiểu Nhạc lâu như vậy, từ khi cậu ta vừa mới có ý quấy rối đến nay, cái tên biến thái này công phu huỷ không khí càng lúc càng cao cường, từng câu từng chữ đều chọc điên người, thật sự ngứa đòn.

Anh thở dài thò tay xoa xoa tóc Chung Tiểu Nhạc, bất đắc dĩ nói: “Cuối tuần cũng bắt đầu kì nghỉ hè.”

Chung Tiểu Nhạc lập tức kích động đến mức cả người cứng còng, mặt đỏ lên.

“Tiểu tử này, dám đang bận tâm tôi có thời gian dành cho cậu không chứ gì.” Tống Nghệ Thiên cười, ánh đèn vàng mờ phủ lên anh làm Chung Tiểu Nhạc mơ hồ có thể thấy được nam hài khoẻ mạnh kháu khỉnh năm đó, nam hài vươn cánh tay nhỏ nhắn đầy bụi đất, nói với cậu, cậu không sao chứ.

Lời nói cất kĩ trong hồi ức như lờn vờn bên tai, Chung Tiểu Nhạc hoảng hốt thò tay cầm lấy bàn tay ấm nóng đang để bên giường của Tống Nghệ, như là kẻ đuối nước ôm lấy cành cây khô, như là nắm chặt giấc mộng cuối cùng cũng tìm được.

Tống Nghệ Thiên tùy ý để cậu kéo, giọng nói có chút dịu dàng cùng thoải mái: “Sao đây? Có gì vui sao?”

“Ừm, vui, rất vui.” Thanh âm khô cằn của Chung Tiểu Nhạc trong chăn vo ve truyền ra.

Tống Nghệ Thiên cười khan một tiếng, không lại mở miệng.

Chung Tiểu Nhạc nhìn anh, vẫn nhìn, chỉ hận không thể đem hết mấy từ như anh tuấn, dịu dàng, gợi cảm, đáng yêu, say đắm này đổ hết lên người Tống Nghệ Thiên, ngôn từ không thể miêu tả nổi anh.

Đây là một người độc nhất, hoàn mỹ, chỉ thuộc về cậu.

Chung Tiểu Nhạc trước khi đi vào giấc ngủ mơ hồ cảm nhận được Tống Nghệ Thiên dùng lực nắm chặt tay cậu.

A, cậu yêu người đàn ông này đến thảm.

Nhược công tu dưỡng-32

32. Chương 32

Edit: Phong Lữ

Tống Nghệ Thiên mạnh như vũ bão, sớm hôm sau vừa tỉnh lại đã chuẩn bị xong cho cả hai.

Chung Tiểu Nhạc suốt chuyến đi vô cùng ngoan ngoãn. Tống Nghệ Thiên lúc đầu vốn còn có hứng thú lựa gọng kính cho Chung Tiểu Nhạc, chỉ tiếc rằng thời gian một đêm không đủ để mấy cục sừng trên mặt

Chung Tiểu Nhạc xẹp xuống. Vì thế cho nên Tống Nghệ Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ có được mấy lựa chọn như sau ‘đầu heo mang kính đen’, ‘đầu heo đeo kính áp tròng’ và ‘đầu heo mang mắt kính gọng vàng’.

Thế nào cũng là toàn mặt mũi bầm dập làm đầu đề, Tống Nghệ Thiên hết cách, vò đầu bứt tai, dứt khoát quẳng gánh nặng này lại cho Chung Tiểu Nhạc quyết định.

Chung Tiểu Nhạc đang ngồi cạnh đó, mỗi khi bắt được cơ hội là lập tức dán mặt lên cánh tay trần của Tống Nghệ Thiên, ngốc ngốc cọ hai cái: “Anh thích là tốt rồi.”

Tống Nghệ Thiên mặt không đổi sắc đẩy cái tên biến thái ngày càng giở trò biến thái bất chấp thời gian địa điểm này ra, nhớ lại bộ dạng Chung Tiểu Nhạc lúc trước một chút, cuối cùng chọn cái gọng màu vàng giao cho nhân viên cầm đi cắt kính.

“Tơ vàng và biến thái, rất hợp.” Tống Nghệ Thiên nhếch môi, có chút xấu xa mà đưa tay nheo nheo mắt Chung Tiểu Nhạc

Chung Tiểu Nhạc ngẩng đầu dịu dàng nhìn anh: “Nếu em không biến thái thì anh có đến với em không?”

Nếu Chung Tiểu Nhạc không biến thái, nếu Chung Tiểu Nhạc vốn không gay, nếu Chung Tiểu Nhạc là một người bình thường— ‘sẽ không’-Tống Nghệ Thiên nghĩ.

Một người là một kiến trúc sư hành xử cứng nhắc nhưng tiền đồ rộng mở, một người là giáo viên thể dục sống tùy hứng hay nói thẳng là sống tới đâu hay đó, nghĩ sao cũng đi chung đường. Hai người bọn họ có thể cùng nhau đi tới bước này cũng nhờ hết vào sự chấp nhất của Chung Tiểu Nhạc: “Biến thái.”

Cả ngày sau đó coi như bình an vô sự. Nhá nhem tối, Đồng Thiên có tới một chuyến, việc đầu tiên hắn làm là ôm Chung Tiểu Nhạc đã hoàn toàn biến dạng gào khóc thút thít, nói rằng rốt cuộc hắn đã tìm được nữ...à không nam thần của gã! Tiếp theo chỉ vào mặt Chung Tiểu Nhạc rồi rửa xả vùi đêm kia 10 phút, sau đó lại như ông cụ nói mấy lời thăm thía, khuyên Chung Tiểu Nhạc phải chăm chỉ bán thảm (ra về tội nghiệp) cố gắng tỏ ra đáng thương để giành được sự đồng cảm của Tống Nghệ Thiên, hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Chung Tiểu Nhạc toàn thân đau nhức, cả ngày yên tĩnh như con gà, đúng là đã chột trúng chút lương tâm, dĩ nhiên cũng sinh ra chút thương tiếc.

Buổi tối, theo lẽ thường thì Tống Nghệ Thiên sẽ giúp cậu tắm rửa, xong việc thì cả hai đều chỉ mặt quần con ngồi trên sofa đối diện nhau, cạnh đó đặt rượu thuốc mà thuốc mỡ. Ngón tay Tống Nghệ Thiên chấm rượu thuốc, ra vẻ tập trung xoa lên mặt Chung Tiểu Nhạc và vùng eo chỗ bị sưng bầm của cậu.

Tống Nghệ Thiên làm rất nhẹ nhàng, chạm qua nơi nào nơi ấy liền nóng thấm tận vào lòng. Chung Tiểu Nhạc thầm rung động, đau nhức cũng giảm phân nửa. Cậu cũng mở thuốc mỡ ra, quẹt vào ngón tay, lại thận trọng chăm sóc vết thương trên trán đã bắt đầu kết vảy của anh.

Trong lòng ấm áp cuộn trào, Chung Tiểu Nhạc khẽ mở miệng: “Anh Nghệ Thiên, anh thật tốt với em.”

Tống Nghệ Thiên dùng tay ấn lên khối máu bầm lớn trên bụng Chung Tiểu Nhạc: “Sao? Tôi tốt với cậu?”

Chung Tiểu Nhạc rụt người lại, bắt lấy cái tay chơi xấu của Tống Nghệ Thiên, đưa tới bên miệng quý trọng hôn hôn: “Ừm, anh tốt nhất, cực kì tốt, nếu...”

“Muốn gì hả?”

“...Nếu anh chịu làm tình với em thì còn tốt hơn.”

Tống Nghệ Thiên vừa bực mình vừa buồn cười, rút tay xong lại chọc chọc trán Chung Tiểu Nhạc: “Biến thái, trong đầu cậu không thể nghĩ cái khác được à?”

“Nghệ Thiên ca, anh sao lại không chịu làm với em? Em có thể học hỏi, nếu làm không tốt thì chắc chắn sẽ sửa, cái gì cũng nghe theo anh.” Chung Tiểu Nhạc bị chọc lắc lư đầu vẫn không quên hỏi chuyện quan trọng.

“Vì cái thứ kia của cậu quá lớn” Tống Nghệ Thiên trả lời vô cùng thẳng thắn.

“...”riêng cái này thì không thể sửa.

“Nếu cậu muốn làm thì cắt bớt phân nửa đi rồi tôi làm ngay với cậu.” Tống Nghệ Thiên cố ý đùa cậu, tay cách quần nhéo nhéo trym Chung Tiểu Nhạc.

“...” thế thì sao dùng được nữa! Chung Tiểu Nhạc tan nát cõi lòng

Tống Nghệ Thiên vui vẻ hôn cậu, Chung Tiểu Nhạc vội phối hợp theo nụ hôn này, còn vân vê chà xát.

Dù sao đi nữa, cuộc sống tươi đẹp của Chung Tiểu Nhạc cuối cùng cũng đã tới rồi.

Chân Chung Tiểu Nhạc bị thương khiến cậu chỉ có thể khập khiễng đi chuyển trong nhà, việc nhà cũng không lo nổi. Mà căn hộ này cũng xấp xỉ 240×250 mét vuông, Tống Nghệ Thiên lại hơi bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế thích sạch sẽ, đã ba ngày anh kiểm chế nỗi căm giận, mỗi ngày đều dọn dẹp từ trong ra ngoài nhà. Vả lại nếu tâm tình Tống Nghệ Thiên không tốt thì nơi trú ẩn chỉ có Chung Tiểu Nhạc đáng thương.

Vì thế sau khi thương lượng, hai người quyết định mời một người làm thêm giờ. Nhưng giờ làm cũng là một vấn đề nan giải. Buổi sáng không được rồi, Chung Tiểu Nhạc lo sẽ có một buổi sáng hai người bỗng củi khô lửa bốc, lăn lộn trên giường mà lại bị người ta tới quấy rối. Buổi trưa cũng không được, không chừng lúc đang ăn cơm, Nghệ Thiên ca phát hiện nhan sắc mình ‘ăn’ vào cũng được lắm mà tại có người ngoài nên không thể làm mấy chuyện xấu hổ được thì sao. Buổi tối thì càng không được, người ta nói ban đêm là thời kì phát xuân của muôn loài, không chừng đêm nào ăn no xong lại muốn làm, hai người đang tâm đầu ý hợp nóng bỏng nhìn nhau, muốn làm ngay tại chỗ, lúc này mà có người tới thì chẳng phải là phá hỏng đại sự cả đời của Chung Tiểu Nhạc sao!

Chung Tiểu Nhạc ảo tưởng mình thành nạn nhân, thế nên dứt khoát quyết định để người tới làm thêm vào xế chiều, lo việc quét dọn và rửa bát. Đương nhiên cậu cũng có chút tâm tư, ví như muốn nhân cơ hội nếm đồ ăn Tống Nghệ Thiên tự làm lần nữa.

Buổi tối, cậu đường đường chính chính, vẻ mặt bình thường báo co Tống Nghệ Thiên: “Nghệ Thiên ca, bên làm thêm nói chỉ có thời gian vào buổi chiều.”

Tống Nghệ Thiên nhướng mày, lãnh đạm nhìn cậu một cái.

“Cho nên em phải mua đồ ăn tự làm cơm. Tuy chân em không dùng được nhưng tay thì vẫn thoải mái, em từ nhỏ vốn có khả năng giữ thăng bằng tốt lắm, dù có một chân cũng đứng vẫn được.” Chung Tiểu Nhạc cố gắng tung chiêu đáng thương: “Nghệ Thiên ca, em không nỡ để anh ngày nào cũng phải ra ngoài ăn, vừa không đủ dinh dưỡng vừa không ngon.”

Tống Nghệ Thiên cười xùy một tiếng, có chút hứng thú nhếch miệng: “Biến thái, tôi từng nói cậu không hợp nói dối chút nào chưa nhỉ?”

“...” Chung Tiểu Nhạc cũng không phản bác, thành thật lắc đầu.

“Thả lỏng tay.” Tống Nghệ Thiên dùng ánh mắt ra hiệu cậu.

Chung Tiểu Nhạc ngỡ ngàng cúi đầu xuống dưới, giờ mới phát hiện hai tay của mình nãy giờ đều ra sức nhanh tay chà xát drap giường liên tục, khiến drap giường nhăn nhó thành hai đóa cúc.

Tống Nghệ Thiên thấy Chung Tiểu Nhạc không hề xấu hổ vì bị bắt thóp, trái lại còn nghiêm mặt sắp tới người mình. Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu gối Chung Tiểu Nhạc: “Được rồi, chân cậu nên được bồi bổ thật tốt... Thả lỏng tay! Ngủ thôi!”

Sáng sớm ngày thứ hai, Tống Nghệ Thiên ra ngoài mua thức ăn trong ánh mắt lưu luyến của Chung Tiểu Nhạc. Trên khuôn mặt anh tuần của Tống Nghệ Thiên còn sót lại vết bầm đã chuyển vàng và vết thương trên trán, cả người từ xa đã toát ra khí thế ‘không thể chọc’. Vì thế không bị ai tranh giành ngăn cản, mang theo chiến lợi phẩm đi ra khỏi hàng ngũ các cô các tím, tiêu sái ra về.

Miệng thì nói lời tàn nhẫn dã man thế chứ thật ra trong lòng anh còn rất bận tâm tới cái chân kia của Chung Tiểu Nhạc, còn cố ý lên mạng tra xem nên nấu gì cho người bị gãy xương, về nhà liền mặc tạp dề của Chung Tiểu Nhạc bắt đầu loay hoay trong bếp.

Tay nghề của Tống Nghệ Thiên dĩ nhiên không bằng Chung Tiểu Nhạc nhưng cũng khá ổn, chỉ ít trong mắt Chung Tiểu Nhạc là món ngon hiếm có khó tìm. Cậu ở đằng kia, hai tay cầm một ống xương hầm bóng

loáng, trong mắt nồng nàn tình cảm khiến Tống Nghệ Thiên nổi da gà cả người.

Lúc này, nhiệm vụ của mọi người đều được phân chia rõ ràng, người giúp việc làm thêm giờ thì lo việc nhà, Tống Nghệ Thiên lo chuyện mua thức ăn và nấu cơm, cộng thêm việc tắm rửa hằng đêm cho Chung Tiểu Nhạc. Còn Chung Tiểu Nhạc cũng không chịu ngoan ngoãn làm người nhàn rỗi, ngoài chuyện ngồi trong thu phòng tiếp tục vẽ đồ án kiểm tiền thì còn tự ôm đồm thêm việc giặt đồ cho Tống Nghệ Thiên.

Chung Tiểu Nhạc lý lẽ hùng hồn mà thề sống thề chết bảo vệ quyền lợi giặt quần áo của mình, lấy lý do là giặt áo quần bằng tay chứ không phải bằng chân, chân cũng tại cậu thích tìm đòn nên mới què cho nên cậu không thể ăn không ngồi rồi mãi được. Cậu luôn muốn cống hiến hết khả năng của mình để san sẻ với Tống Nghệ Thiên, muốn chứng minh giá trị của mình, đòi bảo vệ sự hiện diện của mình....

Tóm lại Tống Nghệ Thiên không lay chuyển được cậu, đành phải nghe theo.

Chung Tiểu Nhạc cẩn thận mở cửa, vẻ mặt hạnh phúc ngồi trên cái ghế nhỏ nhìn chậu quần áo Tống Nghệ Thiên, ôm lên vùi mặt vào đó ngửi.

Là mùi của Nghệ Thiên ca, thật tuyệt...

Chung Tiểu Nhạc lấy mặt cọ cọ mấy miếng vải thô ráp kia, thấy bao nhiêu cũng không đủ.

—Dù sao Tống Nghệ Thiên cũng không thể dán cả người lên tiểu sắc lang này cho cậu ngửi đủ, Chung Tiểu Nhạc cũng đành nhượng bộ, lấy hương còn vương trên quần áo bên người để an ủi.

Chung Tiểu Nhạc ngửi đủ rồi, lại rút ra trong đó một cái quần lót xanh thẫm. Chung Tiểu Nhạc tưởng tượng cái quần lót này đã bao lấy cái mông tròn thơm mát của Tống Nghệ Thiên, trong ngực khí huyết sôi trào, không kiềm lòng nổi mà lê lưỡi liếm vài cái.

Chung Tiểu Nhạc thỏa thích thở qua cái quần lót, trong lòng ý *** Tống Nghệ Thiên

Toàn là đồ Nghệ Thiên ca đã dùng qua!

Đã dùng qua!

Chỉ cần Chung Tiểu Nhạc vừa nghĩ thế, nội tâm càng không thể cứu vãn, vừa phỉ nhổ kinh bỉ mình không biết xấu hổ, vừa phát ra càng nhiều ý niệm bậy bạ trong đầu.

Cùng lúc đó, Tống Nghệ Thiên ở ngoài phòng, dưới ánh sáng mặt trời ảm áp mà rung mình một cái.

Nhược công tu dưỡng-33

33. Chương 33

Edit: Phong Lữ

Chỉ ít trong đoạn thời gian này, Tống Nghệ Thiên cũng đã khá dung túng cho Chung Tiểu Nhạc, mấy hành vi lén la lén lút của cậu anh đều mắt nhắm mắt mở xem như không biết, khiến Chung Tiểu Nhạc sướng sắp quẩy đuôi lên tận trời.

Chung Tiểu Nhạc sau hai tuần thì rốt cuộc cũng khôi phục được vẻ trắng trẻo xinh zai trước kia. Cậu da dày, chịu đòn giỏi, khả năng phục hồi cũng là số một, khuôn mặt bóng loáng không còn một vết sẹo, trở lại với nhan sắc trắng trắng mềm mềm trước đây. Tống Nghệ Thiên lại không nhẫn tâm khiến nó lại biến dạng như ngày trước thường làm.

Tống Nghệ Thiên chống cằm trầm tư nhìn chằm chằm vào Chung Tiểu Nhạc cả phút đồng hồ, quan sát mặt Chung Tiểu Nhạc từ trắng chuyển sang hồng, sau khi hồng tới đa thì dần thở hồng hển, đứng ngồi không yên. Anh cuối cùng cũng đã hiểu.

Hóa ra tên biến thái này cũng còn có ưu điểm nha, là mặt đỏ!

Tống Nghệ Thiên càng nhìn càng thấy mặt Chung Tiểu Nhạc đẹp tới mức khiến người khác giận sôi, thấy trong lòng hơi ngứa ngứa. Tống Nghệ Thiên kéo Chung Tiểu Nhạc qua, cắn lên mặt cậu một cái rất tự nhiên, cười gian manh nói: “Biến thái, chợt phát hiện ra cậu còn rất đẹp trai.”

Chung Tiểu Nhạc bị trêu ghẹo rất vui vẻ, hai cánh môi sung sướng run rẩy, sau đó tự cởi quần áo mình ra, giọng nói cũng biến dạng: “Nghệ Thiên ca! Thật ra thân thể em cũng đẹp lắm đó.”

Tổng Nghệ Thiên nhìn Chung Tiểu Nhạc để lộ da thịt trắng bóc trước mặt mình, chỉ còn thiếu đường đưa tới bên miệng mình luôn, không khỏi nghiêng rằng. Nhưng Tổng Nghệ Thiên thực sự không muốn đánh cái mặt này, coi như giữ gìn ưu điểm duy nhất của Chung Tiểu Nhạc. Tuy dùng bạo lực gia đình cũng có lỗi với cậu ta, nhưng tên biến thái này mà không dạy dỗ là hư thân ngay()...

Tổng Nghệ Thiên nhướng mắt, không chút khách khí cắn, đè cái tên đáng ghét này lên sô pha, chỗ nào cũng cắn vài cái. Nghe Chung Tiểu Nhạc vừa đau vừa thích kêu thảm thiết Tổng Nghệ Thiên mới hả giận buông tay.

Mặt là vùng cấm, chân càng không được va chạm mạnh, thân thể thì chả có bao nhiêu thịt. Tổng Nghệ Thiên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ ra một ý tưởng đột phá.

—————Ngịch trym Chung Tiểu Nhạc.

Ngày nghỉ của Tổng Nghệ Thiên khá nhiều, không tới trường thì ở ngoài làm vài việc vặt, cũng vì cái thằng quỷ Chung Tiểu Nhạc này mà anh thôi chơi đùa thân đêm với bạn bè vào ngày nghỉ, mỗi tuần đều đưa cậu ta tới bệnh viện kiểm tra định kì, về nhà còn phải đối phó với một kẻ suốt ngày nghĩ ra ba cách đáng ghét để gào khóc đòi ăn-Chung Tiểu Nhạc!

Tổng Nghệ Thiên cau kinh rồi, dứt khoát tuột cái quần ngủ ngắn rộng của Chung Tiểu Nhạc xuống rồi giày vò trym cậu.

Chung Tiểu Nhạc mỗi lần bị giày vò vừa đau lại vừa thích, vừa cứng mà lại không đứng lên được. Mỗi ngày khi tự giặt quần lót đều có thể thấy chùng chục cọng lông quăn queo mắc trên đó, trong lòng Chung Tiểu Nhạc ảo não thầm nghĩ, với bộ dạng chỗ kín này của mình thì chắc hẳn bị Nghệ Thiên ca nhổ trọc mất quá.

Nhớ Tổng Nghệ Thiên ghét lông chân, Chung Tiểu Nhạc ngốc ngốc nghĩ không chừng vì đồng lông này nên độ chống cự của Nghệ Thiên ca mới tăng lên.

Tự thấy mình suy nghĩ quá quan tâm, thấu đáo, Chung Tiểu Nhạc thừa lúc chiều Tổng Nghệ Thiên ra ngoài đi làm liền lấy ra một cái ghế nhỏ, tự ngồi lên đó rồi cạo sạch lông phía dưới của mình không còn một cọng.

Đêm đó, khi Tổng Nghệ Thiên ghé vào giữa hai chân trần trụi của Chung Tiểu Nhạc, rờ rờ tới vùng da mọc lông nhạy cảm. Anh gương mặt nhìn cậu: “Mẹ nó, sao lại trọc lóc rồi?”

“Cạo.”

Tổng Nghệ Thiên trừng mắt, đưa tay gõ gõ tờ rym mềm mềm nhún nhún của Chung Tiểu Nhạc: “Ai cho cậu cạo hả?”

“Em tưởng anh không thích.: Chung Tiểu Nhạc tỏ ra vô tội, cái chân bị thương khéo léo để yên trên giường:”Cạo sạch hết rồi.”

Đúng là đầu óc có vấn đề! Tổng Nghệ Thiên thầm mắng trong lòng.

Có điều thứ cần giày vò vẫn phải giày vò chứ, Tổng Nghệ Thiên lại bắt đầu hăng hái vò vò cái thứ mềm mềm nhún nhún kia như vò cao su, hai ngón tay đang vò có vẻ ghét bỏ mà vầy vài cái, xoi mói cậu em Chung Tiểu Nhạc: “Hồi thật đấy, cậu ăn cái giống gì mà bị vậy hả, hay biến dị gen?”

“A... anh Nghệ Thiên.”Chung Tiểu Nhạc cảm thấy sau khi cạo lông thì chỗ kín của cậu cũng mất cảm hơn rất nhiều, nhìn Tổng Nghệ Thiên nằm úp sấp giữa hai chân mình, mặt thì đối diện với cái ấy của mình – hình ảnh vô cùng *** mỹ. Với lại coi như trong cái khổ có cái vui, không nhịn được mà ngẩng đầu rên rỉ.

Tổng Nghệ Thiên lại dùng đầu ngón tay chọt chọt hai cái trứng. Anh cũng là lần đầu tiên nghịch cái ấy của người khác tận tình như thế, bạn tình ngày trước cùng lắm chỉ giúp nhau xóc lọ. Thế nhưng với Chung Tiểu Nhạc, bắt ngờ là anh lại không ngại.

Chung Tiểu Nhạc bị anh chọt không ngừng kêu ***, dĩ nhiên cái ấy cũng cứng lên, run run dựng thẳng, sung mãn chống lên má Tổng Nghệ Thiên.

Tổng Nghệ Thiên lười nhác đưa tay bắt lấy, ác ý vuốt lên vuốt xuống: “Coi cậu này, độ M ngày càng tăng rõ ha.”

Chung Tiểu Nhạc sợ hãi co chân trái lại, lo Tổng Nghệ Thiên lạnh lùng vô tình bắt cậu bóp mềm trym lại.

Nhưng không ngờ Tổng Nghệ Thiên lại nhếch môi cười, vươn lưỡi liếm một vòng lên cái ấy của Chung Tiểu Nhạc.

Cả người Chung Tiểu Nhạc khẽ run rẩy, thiếu chút là phạm phải điều tối kỵ – chưa đến chợ đã hết tiền.

Tổng Nghệ Thiên cảm thấy phản ứng của Chung Tiểu Nhạc rất thú vị. Hai người vừa mới tắm rửa xong nên cái ấy cũng không có mùi khó chịu. Nhìn thứ đang dựng đứng trên làn da nhẵn nhụi, hết như cây gậy của tổng tư lệnh. Tổng Nghệ Thiên lại thò tay bắt lấy tính khí của đối phương, bắt đầu thông thả liếm láp.

Chung Tiểu Nhạc sượng tới nổi giữa đầu gào khóc, rên rỉ ư ư a a *** đang ngày càng cao giọng. Mí mắt cậu giật giật, nhìn chằm chằm vào Tổng Nghệ Thiên trước mặt.

Hai chân Tổng Nghệ Thiên hơi cuộn lại, quỳ lên giường, tay phải cầm tính khí Chung Tiểu Nhạc, tay phải chống đỡ cả người mình. Anh không nhìn Chung Tiểu Nhạc mà chỉ nghiêm túc liếm láp, thường thức thức trong tay. Lông mi dài run khẽ, tròng mắt đen láy ánh lên vẻ hứng thú khó hiểu, cả người anh như một con thú tùy lúc có thể giương răng nanh ra, lại như một con mèo khiến Chung Tiểu Nhạc căng thẳng trong lòng.

Đầu lưỡi hồng hồng mềm mềm như đang phác thảo theo đường gân xanh, xoay chuyển thành từng đường cong tuyệt đẹp. Ánh mắt Tổng Nghệ Thiên rất có tinh thần, cho dù trong tư thế này cũng không hiện ra chút vẻ thấp hèn, trái lại còn khiến Chung Tiểu Nhạc cảm thấy như mình lại bị Tổng Nghệ Thiên đùa giỡn.

Đột nhiên, Tổng Nghệ Thiên há miệng ngậm cả đầu đỉnh vào miệng, tiếc là nó lớn quá nên mém bị nghẹn, bao quanh cái gậy lớn kia cẩn thận liếm.

Chung Tiểu Nhạc cảm thấy cả người như bị dòng điện chạy qua. Nghệ Thiên ca, Nghệ Thiên ca mạnh mẽ còn thích sạch sẽ đang mút chym mình!!!

Quy đầu là bộ phận mẫn cảm nhất của nam giới, Chung Tiểu Nhạc đầu óc trống rỗng, còn chưa kịp kĩ càng tận hưởng một chút thì mặt đã đỏ lên, vội đẩy đầu Tổng Nghệ Thiên ra.

Đáng tiếc là đã muộn, một luồng dịch thể bắn vào khuôn mặt anh tuấn của Tổng Nghệ Thiên, thậm chí còn có một ít chảy vào trong miệng.

Chung Tiểu Nhạc quỳnh lên, còn chưa bắn xong đã vội lộn xa lộn xộn dùng tay lau sạch cho Tổng Nghệ Thiên, hậu quả là chỗ dịch thể chưa được bắn xong lại tung tóe lên gười Tổng Nghệ Thiên, dính đầy người anh, trên áo ngủ dính một chút, còn một ít khác chảy từ cổ qua cổ áo vào trong người.

Chung Tiểu Nhạc cảm thấy muốn ngạt thở.

Tổng Nghệ Thiên nhú chặt mày, đứng dậy, trực tiếp lấp kín miệng cậu, dùng đầu lưỡi đưa hết ít dịch thể dính trong miệng anh sang miệng cậu. Hai người dính dấp dầy đưa một hồi lâu Tổng Nghệ Thiên mới buông miệng, nhìn Chung Tiểu Nhạc còn đang si ngốc phát xuân chảy nước bọt, hai tay vỗ vỗ mặt cậu.

Tổng Nghệ Thiên nhanh nhẹn cởi bỏ cái áo bị dịch thể làm bẩn, ngón tay miết từ trên mặt tới cái cổ màu mật ong, rồi đến ***g ngực cường tráng của mình, bên trên dính đầy dịch thể trắng nhầy. Anh xấu xa nhượng mày, nói với Chung Tiểu Nhạc: “Biến thái, tự liếm sạch đồ của cậu đi.”

Chung Tiểu Nhạc mém chút thì quên luôn cái chân trái của mình mà nhào tới.

Cậu chỉ có thể cắn cái vòng tay qua ôm lấy cái eo thon của Tổng Nghệ Thiên, bắt đầu liếm láp từng thớ cơ bắp. Tuy mùi vị dịch thể vô cùng quái dị nhưng Chung Tiểu Nhạc vẫn vui sướng hài lòng vì có cả thân thể Tổng Nghệ Thiên làm gia vị.

Cậu cứ thế mà ngon miệng liếm sạch những gì mình bắn ra, sau cùng môi dừng lại trước mắt Tổng Nghệ Thiên, cách một tầng mi mắt yếu ớt, hôn lấy cặp mắt khiến cậu mê đắm.

Tay Tổng Nghệ Thiên ôm lấy cổ, vuốt ve sống lưng cậu hết như tặng phần thưởng.

Tuy Tổng Nghệ Thiên tới giờ vẫn chưa trực tiếp nói ra hai từ ‘yêu thích’ nhưng Chung Tiểu Nhạc vẫn tin rằng mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

(): Nguyên văn là ‘tam thiên bất đả thượng phòng yết ngao’: ba ngày không đánh, leo lên mái gỗ ngói. Xuất phát từ câu chuyện của Bảo Thị. Tương truyền Bảo Thị có hai đứa con trai nghịch ngợm, Bảo Thị bởi vì sự vụ bận rộn, không rảnh quản lý con. Một hôm Bảo Thị gặt lúa mì xong mệt mỏi, về nhà nằm nghỉ. Đêm đó trời mưa, BT bị nước mưa dột làm tỉnh giấc. Đốt đèn lên thì thấy ngói trên mái nhà bị bể mấy miếng, biết ngay do hai thằng con mình làm, bèn quát: “Hai cái thằng quật phá này, mới ba ngày không đánh bọn bây đã lêngõngoi nhà”. Ý chỉ tính nghịch ngợm ngứa đòn của trẻ nhỏ.

Nhược công tu dưỡng-34

34. Chương 34

Edit: Phong Lữ

Ước chừng nửa tháng sau, thạch cao và vôi bột trên đùi Chung Tiểu Nhạc rốt cuộc cũng được tháo ra. Tuy đi đứng vẫn phải dựa vào gậy chống, chưa thể đi lại như bình thường nhưng cũng đã thoải mái hơn trước nhiều.

Tổng Nghệ Thiên đêm nào cũng xoa bóp ngón chân và bóp chân cho Chung Tiểu Nhạc theo lời bác sĩ dạy, nhá nhem tối lại kéo cậu đi ra công viên nhỏ gần đó tản bộ luyện đi lại, làm Chung Tiểu Nhạc cảm động muốn khóc.

Cùng lúc đó, hợp đồng làm ăn Chung Tiểu Nhạc ký hồi năm tháng trước giao lại bản thiết kế và vật liệu, công trình sẽ bắt đầu khởi công. Chung Tiểu Nhạc dù sao cũng là nhà thiết kế nên cần phải tham gia giám sát ở công trường.

Rảnh rảnh vẫn đang trong kì nghỉ hè náo nhiệt nhưng hai người họ lại không thể thong dong như trước nữa. Công trình tọa lạc ở vùng ngoại thành, cách chung cư cỡ 2h đi xe, lại là công đoạn đầu, cần nhân công nhất khiến Chung Tiểu Nhạc ngày càng hành tung bất định. Tổng Nghệ Thiên thường xuyên tỉnh dậy khi sàn giường bên cạnh đã lạnh, đêm khuya khoắt mới cảm giác được có người đang lật đật bò lên giường.

Chung Tiểu Nhạc bận rộn khỏi nói, công trình chung cư đang khởi công rất có triển vọng, đòi hỏi cũng cao. Cậu cũng không phải loại công tử được nuông chiều, có điều Chung Tiểu Nhạc lại cố chấp không muốn để Nghệ Thiên ca một mình ‘giường đơn gối chiếc’, thao thức trắng đêm. Vì vậy ngày nào cũng không ngại cực khổ mà chạy đi chạy lại hai bên.

Liên tục đi sớm về trễ khiến Chung Tiểu Nhạc ngày càng xanh xao, chỉ được chợp mắt nghỉ trưa ở công trường một chút. Da Chung Tiểu Nhạc bị nắng hè chói chang làm sạm đi nhiều nhưng việc hằng ngày chạy qua chạy lại cũng giúp cơ thể cao gầy của cậu trở nên cường tráng hơn không ít.

Tổng Nghệ Thiên một tối nào đó, mơ mơ màng màng dậy khỏi giường ra phòng khác rót nước uống nhưng lại bắt gặp Chung Tiểu Nhạc ngủ một đống trên ghế sofa.

Trên người cậu còn mặc áo thun quần tây nhăn nhúm, ngay cả vớ cũng chưa kịp cởi đã vội ôm đại cái gối vào ngực, ngủ luôn trên ghế sofa lạnh lẽo.

Ánh trăng chiếu vào người Chung Tiểu Nhạc, hiện ra vẻ mặt mệt mỏi. Tổng Nghệ Thiên thấy vậy thì cau mày, dứt khoát ôm người như ôm cái gối hình người vào phòng ngủ. Chung Tiểu Nhạc bị giật mình tỉnh giấc, hai mắt lơ mơ chớp chớp, dường như nghĩ thấy mùi của Tổng Nghệ Thiên khiến cậu thả lỏng người, như con chó big size vùi mặt vào hông vai Tổng Nghệ Thiên hít hít, miệng lẩm bẩm nói: “Anh Nghệ Thiên?”

Tổng Nghệ Thiên không trả lời, ném Chung Tiểu Nhạc lên giường rồi giúp cậu cởi quần áo bẩn.

Chung Tiểu Nhạc khẽ giật mình, có chút áy náy sờ sờ tóc Tổng Nghệ Thiên: “Em khiến anh tỉnh giấc hả?”

Tổng Nghệ Thiên lắc đầu, dùng chăn phủ Chung Tiểu Nhạc chỉ còn mặc mỗi cái quần con lại, giọng bình thản trả lời: “Đây là nhà cậu, cậu đừng để ý tới tôi.”

“Nhà của chúng ta.”

Tổng Nghệ Thiên nhìn vết xanh nhàn nhạt dưới mắt cậu, nghiêng người bò lên giường, giống như bị nhiễm cảm xúc dịu dàng thiếu nữ của Chung Tiểu Nhạc, anh nửa thỏa hiệp nửa ảo não nói: “Ừ, nhà của chúng ta, ngủ đi.”

“Sau này này thấy trẻ quá thì đừng về.” bọn họ nằm gần nhau, mặt đối mặt nhưng lại không chạm vào nhau. Khi Tổng Nghệ Thiên khuyên, ngay cả giọng nói cũng toát lên vẻ dịu dàng.

Chung Tiểu Nhạc úp úp mở mở phản đối:

“Một ngày không thấy anh, em khó chịu lắm.”

“Nhắm nhí, vậy mấy năm qua cậu sống kiểu gì?”

“Ngày nào cũng khó chịu.”

Tổng Nghệ Thiên nghĩ, người này rõ ràng vừa ngốc lại vừa thẳng thắn, lúc nào cũng có thể nói ra những lời khiến anh ngứa ngáy trong lòng.

“Có điện thoại di động để làm gì? Sau này tôi nhận điện thoại của cậu, cho cậu nhắn tin. Chân vừa mới lành sao lại hành hạ mình như thế. Cậu cách ngày về một lần, tôi cũng không trốn.”

Chung Tiểu Nhạc xê dịch người dường như còn muốn phản đối, Tổng Nghệ Thiên dứt khoát ra đòn sát thủ, kéo Chung Tiểu Nhạc đang ở trần như mình sát vào ngực, mặt dúi vào hõm vai cậu, đưa tay ôm lưng Chung Tiểu Nhạc, chân hơi quăn lên người đối phương, hai cơ thể truyền hơi ấm cho nhau.

“Nghe lời.”

Chung Tiểu Nhạc hạnh phúc mà nhắm mắt lại, 10 giây cân nhắc xem mình giờ có nên khăng khăng giữ vững lập trường của mình với Tổng Nghệ Thiên hay không, kết quả vẫn là không. Cậu ôm chặt ***g ngực Tổng Nghệ Thiên, dịu dàng đáp lại: “Được.” sau đó an tâm chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Sáng hôm sau, Chung Tiểu Nhạc tự phỉ nhổ bản thân mềm lòng thiếu lập trường, nhưng sau khi cậu thấy Tổng Nghệ Thiên cũng mơ màng rời giường, cả người cậu lại tràn ngập không khí màu hương, biến thành con cún nhỏ chưa dứt sữa.

Chung Tiểu Nhạc cầm bao quần áo sạch Tổng Nghệ Thiên chuẩn bị cho cậu, trước khi đi hai mắt dầm lệ, bộ dạng như sắp sinh ly tử biệt, luôn mồm dặn anh phải gọi điện cho cậu, cơm phải ăn đúng giờ, tự chụp hình nhiều vào, ảnh chụp xong gửi cho cậu xem, không được nhìn chằm chằm người đàn ông khác hơn 3 giây...

Cuối cùng Tổng Nghệ Thiên vẫn đuổi cổ cái đồ lắm nhảm Chung Tiểu Nhạc ra khỏi nhà.

Sau đó, suốt 24h, Tổng Nghệ Thiên liên tục bị Chung Tiểu Nhạc oanh tạc bằng những cú điện thoại và tin nhắn nội dung thiếu muối. Điện thoại của anh cứ trung bình 10 phút lại kêu một lần, nội dung là khen một cái cây mọc tốt, cơm hộp trưa nay khó ăn hay có mấy đám mây nhìn không ra hình gì. Chung Tiểu Nhạc cố chấp định dùng bất cứ thứ gì mình thấy để quấy rầy sự yên tĩnh của Tổng Nghệ Thiên, cho dù cậu phát hơn 20 tin mới có thể nhận được một tin trả lời lẽ loi“Ừ” từ bên kia, thế mà chỉ một cái ‘ừ’ cũng có thể khiến Chung Tiểu Nhạc trong lúc nghỉ giải lao, nhìn màn hình điện thoại cười không dứt.

Đôi khi Tổng Nghệ Thiên lên hứng, thấy Chung Tiểu Nhạc gửi vô số tin “Em nhớ anh lắm” sẽ chậm rãi gõ “Tôi cũng vậy” gửi lại, trong lòng thầm nghĩ cái đồ biến thái kia sau khi nhận được sẽ ngượng ngùng tím cả người, bộ dạng ngốc nghếch thì cười sằng sặc. Buổi tối, đang tắm thậm chí còn chụp mờ mờ cơ bụng của mình gửi cho Chung Tiểu Nhạc xem, còn Chung Tiểu Nhạc ở bên kia thì thẹn thùng, tim đập loạn nhịp, bỏ hết liêm sỉ mà cỡi quần mình, chụp tính khí cương cứng là lớp lông mới dài lại 1cm làm quà đáp lễ.

Một người xưa nay kinh nghiệm yêu đương hay người yêu đều chỉ có một, vô cùng ngây thơ chân thành, một người xưa nay lại nhiệt tình với việc quan hệ thể xác hơn nói chuyện yêu đương-tra công. Hai người bọn họ ở cùng nhau lại không hề tương khắc, trái lại còn vô cùng ngọt ngào khiến người ta nhìn không nổi.

Chung Tiểu Nhạc sửa lại thành 3 4 ngày mới về nhà một lần, không cần phải đuổi theo chuyến xe cuối về nhà mỗi ngày. Tinh thần Chung Tiểu Nhạc cũng tốt hơn nhiều, biểu cảm trên mặt cũng phong phú hơn, khi đang chăm chăm ngắm Tổng Nghệ Thiên, ánh mắt ôn nhu chết người, tình ý trong đó không mấy may suy giảm.

Tổng Nghệ Thiên ở nhà một mình thì lại lấy xem mấy cuốn nhật kí của Chung Tiểu Nhạc trên cái kệ cầu vồng trong phòng ngủ, trong đó ghi lại nhiều chuyện tới mức anh cũng không nhớ mình đã trải qua. Những hồi ức trên từng trang giấy óng vàng dần dần bổ khuyết vào kí ức Tổng Nghệ Thiên.

Tuy nhiên sau thời trung học, nội dung, tranh vẽ trong nhật kí lại đột ngột thay đổi.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời quang. Tổng Nghệ Thiên thật đẹp, mũi đẹp mắt đẹp, miệng đẹp, tai đẹp, mi đẹp, tóc đẹp, chân đẹp, cổ đẹp, chỗ nào cũng đẹp.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời quang. Đói bụng, muốn ăn Tổng Nghệ Thiên, muốn ăn anh.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời âm u. Ngồi trên lớp, quay đầu lại thấy Tổng Nghệ Thiên. Anh đang ngủ, muốn làm tình với anh trên bàn học.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời quang. Làm trên bục giảng được rồi, Tổng Nghệ Thiên cao lớn, chắc bàn học đỡ không được.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời mưa. Cà hôm nay ăn có chút giống lông mi Tổng Nghệ Thiên

Ngày X tháng X năm 20XX, trời mưa. Muốn trở thành con muỗi đi nghiên cứu lỗ chân lông Tổng Nghệ Thiên.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời âm u. Tổng Nghệ Thiên đập chết một con muỗi, tuy bị anh đập chết cũng rất hạnh phúc nhưng đúng là biến thành con khác tốt hơn.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời âm u. Cuối tuần, ở nhà lấy quần lót Tổng Nghệ Thiên ra ngắm.

Tổng Nghệ Thiên quăng cuốn nhật kí ra ngoài, cảm giác mình phải đánh giá lại độ biến thái của Chung Tiểu Nhạc, chậm chậm chậm chậm khó chịu lợm nhật kí về, vừa mắng biến thái lại vừa coi hết cả quyển, tất cả đều viết về ảo tưởng dục vọng với Tổng Nghệ Thiên.

Nghĩ tới chuyện hồi xưa Chung Tiểu Nhạc ngày qua ngày rình trộm mình, Tổng Nghệ Thiên lại mắng cậu biến thái, nghĩ tới những tình cảm vô vọng của cậu, Tổng Nghệ Thiên lại thở dài, ngứa ngáy khó chịu trong lòng.

Chung Tiểu Nhạc, người này thực sự yêu mình rất nhiều năm.

Điều này trước giờ chưa từng cảm thấy rõ rệt như lúc này. Tổng Nghệ Thiên cũng không phải người lòng lang dạ sắt, phần tình cảm thuần khiết anh từng có được mà không biết, hôm nay lại vô cùng hiểu rõ, càng thấy nó thật đáng quý.

Tổng Nghệ Thiên không dám chắc mình có thể đáp trả Chung Tiểu Nhạc một tình yêu sâu đậm hơn, nhưng anh có thể giao bản thân mình cho cậu.

Anh quyết định về nhà của mình một chuyến¹.

—oo00oo—

Nhà Tổng Nghệ Thiên cách trường khá xa, ngồi xe một tiếng, qua một con sông, qua một vài con đường quen thuộc, vài đường lạ lẫm và những bảng tên cột mốc, anh mới yên lành đặt chân vào trong sân khu dân cư.

Lần trước trở về là lúc nào Tổng Nghệ Thiên đã nhớ không rõ, đại khái cỡ hai năm trước hoặc lâu hơn. Nhưng chuyện này cũng chẳng quan trọng, quan trọng là bây giờ anh rất cuộc cũng có thể quay lại nơi đây nói lời tạm biệt.

Không đi thang máy mà chỉ đơn giản leo thang bộ lên tầng nhà mình, nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, Tổng Nghệ Thiên trong lòng lắng đọng nhiều cảm xúc phức tạp, giống như muốn kháng cự, nói chung không phải cảm xúc tốt đẹp gì.

Nơi này là nhà của anh, là nơi anh lớn lên lúc nhỏ, chỉ tiếc rằng nơi này cũng chẳng chào đón anh. Từ một đêm 30 của năm nào đó, Tổng Nghệ Thiên vào nhà mình thấy một gia đình ba người hạnh phúc, mẹ kế và em trai cùng cha khác mẹ không tự nhiên, sợ hãi nhìn mình, mà cha anh thì lúng túng nói họ đã quên chuẩn bị bát đĩa cho anh thì Tổng Nghệ Thiên đã biết mình mãi mãi không thuộc về nơi này.

Tổng Nghệ Thiên không muốn những vết thương lòng nhỏ bé đó lớn dần lên nên anh không nhin nữa, gõ cửa, không phải chờ lâu thì có một người phụ nữ trung niên mặc quần áo ở nhà ra mở cửa.

Là mẹ kế của anh, Tổng Nghệ Thiên cười lạnh nhìn đối phương gượng tạo ra vẻ tươi cười vô vị, anh trực tiếp khoan thai đi vào, vào thẳng chuyện hỏi: “Cha tôi đâu?”

Không đợi người phụ nữ trả lời, một người đàn ông tóc muối tiêu, bụng bia tròn đã đi tới, trong tay còn dắt một cậu bé 8 9 tuổi, thấy đúng là Tổng Nghệ Thiên, lão vội đẩy cậu bé kia ra sau lưng, làm như người trước mặt không phải con trai mình mà là phường đầu trộm đuôi cướp.

Người đàn ông kia tên Tổng Kiến Lâm, là cha anh, cha ruột.

Tổng Nghệ Thiên càng khó chịu hơn, thầm nghĩ muốn lập tức đi khỏi nơi thị phi này.

Dứt khoát cắt ngang mấy câu chào hỏi thiếu thành ý của lão, Tổng Nghệ Thiên hất hàm, ánh mắt bình thản mà lạnh lùng, nói thẳng: “Tôi thích đàn ông, đã tìm được đối tượng, giờ báo với cha một tiếng. Sau này chúng ta coi như không có quan hệ gì nữa.”

Nhược công tu dưỡng-35

35. Chương 35

Edit: Sa Nguyên

Mẹ của Tổng Nghệ Thiên lặng lẽ qua đời vào mùa hè năm anh học lớp 11, lúc ấy tình cảm của anh đã không thể vãn hồi, chỉ là vào giờ khắc này, khi cha anh cầm lấy cần câu cá đang để dựa vào góc tường mà quật xuống người anh, dung mạo của mẹ anh bất giác lại hiện ra trong tâm tưởng.

Xin lỗi, Tổng Nghệ Thiên mặc niệm, xin lỗi, thật sự anh muốn đoạn tuyệt với nơi này, đoạn tuyệt những con người đã không còn liên can gì với anh ngoại trừ huyết thống, tất cả là vì một thằng đàn ông.

Hồi tưởng cùng những suy nghĩ ích kỷ kéo đến, lúc lưỡi câu ánh bạc cắt qua gò má bên phải của Tổng Nghệ Thiên, anh nghĩ thật khó chịu, quả nhiên anh chịu đủ rồi.

Tổng Kiến Lâm thấy bên mặt của Tổng Nghệ Thiên chảy ra một dòng chất lỏng màu đỏ, vẻ mặt liền kinh hãi, lão dừng lại, nhìn tên đàn ông cao hơn mình cả cái đầu, đây là con lão, nhưng lại xa lạ như vậy.

Lão phát hiện Tổng Nghệ Thiên vẫn đứng lặng tại chỗ, thậm chí không hề di chuyển một bước, hai tay vẫn lười nhác đút trong túi, khuôn mặt có nét giống lão vẫn bình thản, tựa như đang xem xiếc thú rất khôi hài — ánh mắt kia vốn dĩ không phải là ánh mắt của con nhìn cha.

Tổng Kiến Lâm lại bạo phát, động tác vừa dừng liền tiếp tục như được bật công tắc, lần này lão còn muốn đánh để đuổi thẳng con đi, chiều dài của cần câu giúp hai người giữ khoảng cách vốn có, thần tình của Tổng Kiến Lâm như là sợ thẳng con sẽ nhào lại đây, mà bà vợ kể lại như gà mái ôm lấy đầu con mình, vừa che mắt nó vừa lui vào phòng.

“Thằng ẻo lả chết tiệt! tao làm gì nuôi dạy thằng con buồn nôn như vậy, thích đàn ông, không biết sĩ diện!”

Cần câu tuy bằng gỗ dẻo nhưng cũng đánh cho đầu Tổng Nghệ Thiên phát đau, anh thuận thế lui về phía sau, cũng không định đánh trả, hơi nghiêng đầu không để dây câu lại cắt qua mặt, miệng bình tĩnh nói: “Tôi nào phải do ông dạy, sợ quá, cái người vợ vừa chết liền mang hồ ly có thai ba tháng về nhà.”

“Súc sinh!!”

“Vậy ông là lão súc sinh.” Tổng Nghệ Thiên vuốt vuốt mái tóc rối của mình, mặc kệ tất cả mà tỏ thái độ khinh thường trước mặt người vốn là cha anh: “Ngược lại tôi rất là phục ông, mẹ tôi bị bệnh, ông không quản được cái thứ trong quần cũng có thể thông cảm, dù sao có ai mà giảng đạo lý được với súc sinh, đúng chưa?”

Tổng Kiến Lâm cơ hồ giận đến gờ chân, nét mặt già nua đỏ bừng, vì vết nhơ trong đời bị nói trắng ra hay vì bị chính con ruột đối xử như thế, hống hồ giọng điệu của Tổng Nghệ Thiên không thể nói là nhỏ, anh

đã gần như đi đến cửa, tìm Tống Kiến Lâm đập thành thịch, lão chỉ sợ hàng xóm chung quanh nghe thấy nội dung cuộc cãi vã này.

Vấn đề cười bà hai hay vấn đề xu hướng giới tính của Tống Nghệ Thiên, đối với lão mà nói đều là sỉ nhục.

Lại một lần nữa dây câu vút qua không khí, rốt cuộc triệt để xé rách cái mặt nạ cha con giả tạo, đồng thời cho Tống Nghệ Thiên thêm một vết thương trên thái dương, Tống Nghệ Thiên rút cuộc cũng đã lùi ra đến bên ngoài nhà, khoe miệng của anh khe khẽ vẽ thành một nụ cười giải thoát, anh thò tay bắt lấy đầu cần câu, khớp xương dùng lực đến trắng bệch, “Crack” một tiếng, đầu cần mỏng manh dẻo dai bị Tống Nghệ Thiên dùng sức bẻ cong vòng, sợi dây câu thủy tinh cắt qua lòng bàn tay anh.

Âm thanh này làm người chần động, nhìn máu nhỏ giọt theo dây câu, mẹ kế ở trong phòng run cầm cập, mà Tống Kiến Lâm bị kiềm chế cũng phải buông tay.

Nhìn sắc mặt cha ruột giống như một vò rượu đại nhiễm, Tống Nghệ Thiên chậm rãi buông lỏng tay, quay lại về lạnh lùng, ánh mắt ánh lên từng tia cuồng vọng: “Vây đi, lão tử trở về chỉ nói với ông một tiếng, cái chỗ quỷ quái này lão tử không định quay lại nữa.”

Sau đó, anh không nhẹ không nặng đóng cánh cổng trước mặt lại, ngón tay nhẹ vỗ về tay nắm cửa tinh xảo, thầm thì với chính mình: “Tôi đã tìm được mái ấm mới.”

—oo00oo—

Tống Nghệ Thiên đón xe, tùy ý dùng tay lau đi vết máu trên má cùng thái dương, trong lòng suy nghĩ trở về nhất định phải soi gương bôi côn, tốt nhất phải gọn gàng trước khi cái tên biến thái kia về nhà, lão già khốn kiếp xuống tay không lưu tình, đại khái coi như phá hỏng chút quyền luyến còn sót lại của Tống Nghệ Thiên với gương mặt già nua đó, bất quá anh có hơi hối hận, cảm thấy đánh lại một quyền mới đáng.

Về đến gần tiểu khu mình sống, anh xuống xe, miệng huýt sáo không ra giai điệu, chân chậm rãi bước về, tâm tình thư thái, Tống Nghệ Thiên nhìn xem từng mảng cỏ xanh ven đường đô thị, bồn cây nở hoa, tất cả đều vừa được xe bồn tưới, đầm nước như sương nhìn rất trong trẻo, làm người ta thoải mái hơn nhiều, ánh sáng ban ngày cũng vì thế mà khi soi qua cũng mang màu xanh cổ mát.

Tống Nghệ Thiên nhìn bầu trời xanh veo như ngọc, trong đầu vạn phần suy nghĩ, thật lạ lùng là toàn về Chung Tiểu Nhạc.

Anh phải giành thời gian bọc bạch cốt lòng, còn phải chủ động hôn môi cậu ta một lần chứ, không, hẳn là phải rất nhiều lần, có lẽ còn phải cho Chung Tiểu Nhạc cái ôm tỏ ý chiếm hữu của Tống Nghệ Thiên mà cậu ta vẫn hằng mong. Anh là loại người được ăn cả ngã về không, hôm nay anh chấp nhận cho Chung Tiểu Nhạc bước vào cuộc sống của mình, đương nhiên anh sẽ muốn thực hiện tất cả mong ước của Chung Tiểu Nhạc.

“Chào! Anh là..... Nghệ thiên?”

Đến ngã tư cuối cùng, Tống Nghệ Thiên đứng ở đó chờ đèn xanh, phía sau lại có thanh âm của một cậu trai trẻ tuổi truyền đến.

Xuất hiện trong tầm mắt là một người thanh niên mặc thường phục, quần jean ôm sát đôi chân dài thẳng, vai rộng eo nhỏ, ngũ quan tuần tú, đầu mày cuối mắt đều dễ nhìn.

Nhìn sơ qua thật không nhận ra người này cũng trong giới gay, Tống Nghệ Thiên lẳng lặng đánh giá, khuôn mặt này anh có biết, cũng thuộc loại người chạm vào sẽ bỏng tay, đáng tiếc Tống Nghệ Thiên đã không còn nhớ rõ tên cậu ta, anh bèn đơn giản gán cho cậu ta một cái đánh dấu — đàn ông anh từng chơi.

Đối phương là bạn giường rất hoàn mỹ, hoặc là bạn tình, đáng tiếc cậu ta đại khái là chịu không nổi Tống Nghệ Thiên trên giường nhiệt tình săn sóc dưới giường rút chym vô tình, thái độ nhân sinh lúc lạnh lúc nóng quá rõ ràng nên chỉ duy trì không dưới một tháng liền hảo tụ hảo tan.

“Đúng là anh, tôi còn lo nhận sai người.” Người thanh niên kia ôn hòa hữu lễ, cười cười, giữ một khoảng cách vừa phải với anh: “Đã lâu không gặp.”

Tổng Nghệ Thiên không mẫn không nhạt đáp lại một câu, cũng không biểu hiện ra chút thân mật gì, thậm chí cũng không định hỏi tên đối phương.

Gã kia lại kéo Tổng Nghệ Thiên hàn huyên vài câu, thật giống như hai người là bằng hữu bình thường đã lâu không gặp, cho đến khi hắn nhận ra Tổng Nghệ Thiên đang lui về phía sau với ý đồ kết thúc lần trò chuyện này, hắn mới quay lại thái độ ngượng ngùng nhìn người kia, giọng nói khàn khàn, hướng về phía trước một bước: “Anh vẫn như cũ, sống không tìm không phỉ, không muốn gần gũi ai.”

Tổng Nghệ Thiên chỉ thản nhiên nhún mày, không đáp.

“Gần đây anh có ‘bạn’ sao?”

“Có.” Tổng Nghệ Thiên trực tiếp trả lời câu hỏi ái muội kia.

“Tôi cũng có.” Người đàn ông kia cong cong khóe mắt ra chiều dụ dỗ, hắn nhún vai: “Nhưng không phải mọi người đều sẽ thi thoảng ra ngoài tìm vui sao? Nói thật, tôi vẫn cảm thấy anh rất mới lạ –”

Tổng Nghệ Thiên nghĩ thầm, nếu là nửa năm trước, lúc anh chưa gặp gỡ cái tên ngu ngốc biến thái kia, e là lúc này đã sớm vui vẻ chấp nhận người này, chỉ tiếc, không còn ‘nếu’ nữa, so với hoa cỏ ven đường, bây giờ anh lại thích đùa với cái tên Chung Tiểu Nhạc luôn làm người ta có ý định báo cảnh sát kia hơn.

Tổng Nghệ Thiên rất tự nhiên chấp nhận suy nghĩ bây giờ anh đã bị ràng buộc.

Cho nên anh thẳng thừng cự tuyệt: “Không được.”

Người kia tiếc rẻ bĩu môi: “Được rồi, bắt quá tôi thật rất thích anh, có muốn hôn tạm biệt không, coi như hồi tưởng thời gian tốt đẹp?”

Tổng Nghệ Thiên lui về phía sau một bước, không khí quanh thân càng thêm lạnh đậm, anh lắc đầu, không nói gì, định bỏ đi.

Sắc mặt người kia lạnh lùng, tựa hồ cảm thấy bất mãn với thái độ của Tổng Nghệ Thiên, hắn đưa tay kéo cánh tay của Tổng Nghệ Thiên lại kề sát mình, cơ hồ dán mặt vào nhau, bọn họ gần trong gang tấc, nhưng Tổng Nghệ Thiên lại quay đầu đi tránh để đối phương đụng chạm mình, anh còn kịp phản ứng thô bạo đẩy hắn ta ra.

Tổng Nghệ Thiên cau mày, nhìn con người không đáng để anh mắng thành tiếng ở trước mặt đây, ngậm miệng trực tiếp vòng qua người này rời đi.

“Anh Nghệ Thiên.”

Giọng nói từ phía sau truyền đến, bởi vì đêm qua bọn họ còn gọi cho nhau một lần, nên thanh âm quen thuộc kia như một bến đỗ an toàn với anh, vẫn kiên định không hề chớp mắt, nghe vào tai không cảm thấy bị uy hiếp.

Là Chung Tiểu Nhạc, Tổng Nghệ Thiên xoay người nhìn gã trai đứng cách mình ước chừng mấy mươi mét, túi bóng cậu ta cầm còn có vài đầu hành xanh mướt thò ra, phần còn lại chắc là mấy miếng thịt tươi. Chung Tiểu Nhạc chắc trên đường về thì ghé qua siêu thị, lý do không nghĩ nhiều cũng biết, chỉ để tự tay nấu cho Tổng Nghệ Thiên một bữa mà thôi.

Chung Tiểu Nhạc chậm rãi tới gần, thần sắc cậu nghiêm nghị lạnh lùng như thú hoang chán chường nhìn người một giây trước còn sát lại gần Tổng Nghệ Thiên kia, sau đó cậu lại dùng ánh mắt ấm áp sáng rõ nhìn Tổng Nghệ Thiên, rồi mới mở miệng.

“Anh Nghệ Thiên, kính hỉ.”

Nhược công tu dưỡng-36

36. Chương 36

Edit: Phong Lữ

Tổng Nghệ Thiên không biết Chung Tiểu Nhạc đã thấy được bao nhiêu, cũng không rõ cái tên óc bả đậu kia có hiểu lắm gì hông, dù bản thân vốn dĩ không định làm gì, anh vẫn bất giác nảy sinh cảm giác áy náy và hối hận.

Áy náy đúng là với Chung Tiểu Nhạc mà hối hận là với chính bản thân anh, hối hận vì trước đó, trong khoảnh khắc bạn tình cũ tới bắt chuyện đã không dứt khoát quay người rời khỏi.

Tổng Nghệ Thiên sau khi im lặng 2 giây, vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì mà đưa tay xách mấy túi đồ đồ nặng cho Chung Tiểu Nhạc. Anh nói: “Đi, về nhà thôi.”

Chung Tiểu Nhạc bỗng dùng cái tay vừa được rảnh rang kia xoa lên mặt Tổng Nghệ Thiên, cẩn thận không chạm vào hai vết thương vừa kết vảy, nói như trần thuật: “Anh bị thương rồi.”

“Không sao rồi, về nhà sẽ kể cho em sau.”

Cử chỉ của Tổng Nghệ Thiên dịu dàng hơn xưa rất nhiều, còn đưa tay vuốt vuốt tóc Chung Tiểu Nhạc: “Sao? Không muốn về à?”

Từ đầu đến cuối, bọn họ không hề đếm xỉa tới gã trai còn đứng trơ tại chỗ kia, chuyện nhỏ vừa nảy dường như chẳng ảnh hưởng gì tới họ. Bọn họ cứ thế mà sánh bước đi qua người ta, ra tới đường lộ, Chung Tiểu Nhạc nhìn Tổng Nghệ Thiên với ánh mắt như đang nhìn cả thế giới của mình, mọi sự vật đều ở ngoài thế giới hai người.

Cho tới tận lúc này, cậu trai kia mới ý thức được mình đã thua không còn manh giáp.

Bọn họ nhanh chóng về tới căn hộ của cả hai. Chung Tiểu Nhạc sau khi vào nhà thì đặt hết đồ đang cầm lên bàn cơm, tiếp đó không nói lời nào đi thẳng vào phòng, lấy hộp cứu thương trong nhà ra.

Suốt trên đường về, cậu mím chặt môi. Hai cánh môi căng chặt nhạt màu, như bị thứ gì cố gắng dính lại. Ánh mắt cậu đặt vào miệng vết thương của Tổng Nghệ Thiên không chớp, cho dù vẻ mặt vẫn cứng nhắc như xưa nhưng cũng đủ khiến người khác liếc mắt đã nhận ra trong lòng cậu đang cuộn trào cảm xúc. Tổng Nghệ Thiên bất đắc dĩ thở dài.

Tên biến thái này quả nhiên vẫn hiểu lắm!

Tổng Nghệ Thiên định giải thích lí do, hai người cho dù thỉnh thoảng có tránh khỏi chuyện cãi vã thì cũng không thể cãi vì cái hiểu lầm ngu xuẩn này được. Nhưng anh lại chưa bao giờ trải qua chuyện như thế này, Tổng Nghệ Thiên cân nhắc câu từ, nhất thời không biết nói thế nào thì mới không giống như đang giấu diếm.

Cho đến tận lúc băng cá nhân được ôn nhu dán gọn gàng lên vết thương rồi, miệng Tổng Nghệ Thiên vẫn chưa thốt được chữ nào.

Chung Tiểu Nhạc sau khi làm xong hết việc trên tay thì cứ như tên ngốc ngồi đối diện Tổng Nghệ Thiên, vẫn không nói tiếng nào nhưng lại như đang trông chờ gì đó.

Tổng Nghệ Thiên chậm rãi vươn tay chạm lên má Chung Tiểu Nhạc: “Muốn nói gì hả?”

Chung Tiểu Nhạc trong khoảng thời gian này phờ phảng rất nhiều, không còn màu da trắng nhợt lúc trước. Tổng Nghệ Thiên lại càng thích màu da khỏe mạnh của cậu bấy giờ hơn, giống như một khối caramel ngọt ngào vừa ra lò được phủ lên bánh gato, chỉ thấy thôi đã ngọt ngào trong lòng.

Mà lúc này, cái bánh gato caramel tới xấp xỉ thực sự ‘xốp’ như bọt biển, không ngừng chảy nước ra. Cậu nghẹn ngào nhỏ giọng kêu: “Anh Nghệ Thiên, anh Nghệ Thiên.”

Những giọt nước mắt khiến ngón tay Tổng Nghệ Thiên ảm lên. Cho dù Chung Tiểu Nhạc có khóc đau thương như vậy, anh vẫn giữ nguyên nét mặt, mạnh mẽ áp chế cảm xúc, không lộ ra chút vẻ đau lòng.

Đầu Tổng Nghệ Thiên trống rỗng, đây không phải là lần đầu tiên anh thấy nước mắt của Chung Tiểu Nhạc, nhưng lại là lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng được nỗi thống khổ của cậu.

Chung Tiểu Nhạc không thực sự kiên cường như cậu đã tỏ ra trước giờ, chuyện này chưa lúc nào rõ hơn lúc này.

Tổng Nghệ Thiên vươn tay ôm chặt cậu trai trước mặt đang chỉ biết kêu tên mình, ôm lấy cậu vào lòng.

“Chung Tiểu Nhạc, Chung Tiểu Nhạc!” Giọng Tổng Nghệ Thiên vừa thiếu tự nhiên, thiếu tính trấn an, vừa cứng rắn. Anh muốn thức tỉnh mấy suy nghĩ vớ vẩn của tên ngốc này nhưng việc anh hô tên Chung Tiểu Nhạc lại hoàn toàn phản tác dụng.

Chung Tiểu Nhạc cả người cứng đờ như tượng đá, cậu dùng một giọng như ngạt thở nói: “Xin lỗi, em không nên khóc.”

Tổng Nghệ Thiên im lặng một giây, sau đó kéo Chung Tiểu Nhạc trong lòng mình ra, hai tay ôm lấy gương mặt đầm nước mắt, giọng giả vờ dịu dàng uy hiếp nói: “Im miệng cho tôi, không cho nói. Tùy em muốn khóc hay gì, nói chung nghe tôi nói đằng hoàng trước đã!”

Chung Tiểu Nhạc bỗng lấy lại tinh thần khỏi trạng thái trống rỗng, lúc này mới phát hiện Tổng Nghệ Thiên cũng không dừng dừng như lời anh nói.

Khóe mắt đúng là ửng hồng nhưng mắt lại khô ráo, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên, cười với Chung Tiểu Nhạc một nụ cười cậu thích và quen thuộc nhất, nụ cười chứa cả ánh nắng mặt trời ấm áp.

“Đồ ngốc...” giọng Tổng Nghệ Thiên rất trầm: “Hôm nay tôi về nhà một chuyến.”

“Em biết nhà anh ở đâu mà, dù sao năm xưa em cũng luôn đi theo anh.”

Chung Tiểu Nhạc muốn mở miệng nói nhưng lại nhớ lời cảnh cáo vừa nãy của Chung Tiểu Nhạc khiến cậu cứng rắn khắc chế mình, sửa thành gật đầu.

“Cha của tôi ở nhà, ổng thoạt nhìn rất xa lạ. Ổng rồi, không còn giống như xưa nữa.” Không còn giống như một cái tượng đá lớn nặng nề, thậm chí mới bị anh nói vài câu đã tức tới giậm chân: “Ổng không phải là một người cha tốt, thậm chí không tính là người tốt. Đối với tôi mà nói, nơi đó không phải là nhà, chỉ là một nơi mà tôi đã từng tạm dừng chân qua mà thôi.”

Lời bất ngờ xoay chuyển, Tổng Nghệ Thiên bình tĩnh nói: “Tôi nói cho ổng biết, tôi thích đàn ông, tôi come out rồi.”

Mặt Chung Tiểu Nhạc trong tay Tổng Nghệ Thiên hơi biến đổi. Cậu tròn tròn mắt nhìn chăm chăm phía trước, còn Tổng Nghệ Thiên cũng không tránh né mà nhìn thẳng mà đôi con ngươi đen lấy xinh đẹp kia.

“Chung Tiểu Nhạc, qua nhật kí của em tôi có thể nhận ra, trên đời này, trừ bản thân tôi ra thì không có ai hiểu tôi bằng em. Vậy em tự nhận định xem lời tôi nói là dối trá hay thật lòng.” Tổng Nghệ Thiên hít sâu: “Tôi sẽ không chỉ vì để trốn tránh cái nhà kia mà công khai giới tính của mình, cũng sẽ không vì cố tình chọc tức cha mà làm thế, càng không vì để có một cuộc sống không vướng bận, sống mơ màng như người say.”

“Em thấy thế nào hả, tôi có thể vì một người đàn ông qua đường tùy tiện tán tỉnh mà come out? Hay là vì một người luôn đặt bản thân ở vị trí thứ hai, một tên ngốc luôn làm những chuyện ngu xuẩn hại người phiền lòng nhưng luôn chờ tôi về nhà?”

“Định nghĩa về nhà có nhiều lắm, một nơi người ta thường ngấy ngốc ở đó, một nơi để tùy lúc đặt chân, một nơi có thể che mưa che gió, một nơi có người nhà, nhưng ít nhất với tôi mà nói là nơi có đồ biến thái em, có những cuốn nhật kí xem hoài không hết, còn có những bức ảnh chụp tùy tiện, xâm hại đời tư. Đây mới là nhà tôi muốn về.”

Chung Tiểu Nhạc đang há to mồm mà không nói được gì, cậu như bị một viên kẹo lớn nhét vào miệng, nhất thời còn chìm đắm trong ngọt ngào.

“Tôi thích em, anh vậy mà lại muốn dùng nửa đời sau của mình buộc lại với em. Em bây giờ có hối hận cũng muộn rồi.” Tổng Nghệ Thiên nhanh như chớp chạm môi lên đôi môi nóng của Chung Tiểu Nhạc, trong mắt chỉ còn ý cười đậm: “Hay là em muốn nghe—— “

“Anh yêu em, biến thái.”

Nước mắt Chung Tiểu Nhạc như được mở van, nhìn gương mặt và băng dán trên trán Tổng Nghệ Thiên, chỗ nào cũng đẹp như vậy. Miệng cậu nghẹn ngào thốt không ra tiếng, trên mặt mang vẻ không ra khóc

cũng chẳng ra cười rất kì quái. Cậu há to miệng thở hồng hộc, hết như người phiêu dạt trên nước đã lâu, chịu trăm ngàn khổ cực cuối cùng cũng tìm thấy ốc đảo, không khí như loãng đi. Chung Tiểu Nhạc chỉ là khóc, rơi lệ vì quá vui sướng, reo hò trong im lặng, dường như không có cách nào biểu đạt những thống khổ, hưng phấn, khó có thể phai mờ, như người chết đuối trong biển tình.

Tổng Nghệ Thiên kiên nhẫn chờ đợi, chờ Chung Tiểu Nhạc tìm lại được thần trí của cậu, mãi về sau Chung Tiểu Nhạc mới lên tiếng: “Em yêu anh, em cũng yêu anh, luôn yêu anh, anh Nghệ Thiên.”

“Tên khốn nhà em, vừa nãy hù chết tôi, chỉ lo đầu óc bà đậu của em sẽ nghĩ lệch lạc hết, không ngờ lại lệch thật.”

“Xin lỗi, xin lỗi...”

“Có điều việc này phần nhiều cũng phải trách tôi.”

Tổng Nghệ Thiên bỗng dưng chân ngồi lên người Chung Tiểu Nhạc, dùng quần chạm dùng quần, anh hôn lên một giọt nước mắt đang khó khăn lăn xuống, nói: “Em không định phạt anh sao? Khiến tôi không nói nổi hay chỉ nhớ rõ tên em...”

Chung Tiểu Nhạc lập tức nín khóc, ngơ ngác không chớp mắt nhưng cơ thể lại nhanh hơn đầu óc cậu một bước, sớm duỗi tay vòng qua eo Tổng Nghệ Thiên.

“Hay là khiến tôi khóc nấc lên, không muốn thử một lần sao?”

Tổng Nghệ Thiên xấu xa nhếch môi cười: “Sao hử biến thái?”

Nhược công tu dưỡng-37

37. Chương 37

Edit: Sa Nguyên

Sự giác ngộ của Chung Tiểu Nhạc luôn luôn dồn hết vào quá trình theo đuổi ái tình với Tổng Nghệ Thiên.

Lý trí, hiện thực, lời ngon tiếng ngọt, rèn sắt khi còn nóng, rơi lệ, Chung Tiểu Nhạc cái gì cũng không nhớ rõ, đầu cậu như bị một cái bàn ủi chạy qua đốt cháy hết cả, thậm chí còn tự động ngăn những chuyện khác ngoài Tổng Nghệ Thiên xâm nhập vào tư duy.

Cậu chỉ muốn làm Tổng Nghệ Thiên, dùng cả người làm anh, làm tình thật dữ dội với anh, giống như dã thú ***, hòa làm một với đối phương, từng tác da thịt cậu đều đang kêu gào đòi kẻ cận Tổng Nghệ Thiên, Chung Tiểu Nhạc chưa bao giờ cảm thấy y phục cậu mặc lại thô ráp như vậy, thô ráp đến mức ma sát làm đau từ bên ngoài vào bên trong sâu thẳm tâm hồn cậu.

Cậu như là hít thở không thông, hai người cùng lăn ra mặt đất vừa cứng vừa lạnh, nhưng không ai để ý, bọn họ đối khát nhau, không muốn đợi thêm phút nào để thân cận da thịt.

Quần áo trên người đối phương từng cái một bị lột ra, Chung Tiểu Nhạc đã không còn đủ sức mang Tổng Nghệ Thiên về phòng ngủ nữa, bọn họ cứ thế ngay trên sàn phòng khách, ngay cả rèm cửa cũng không kịp kéo, khiến nắng chiều bắt đầu rơi đầy trên thân thể trần trụi của hai người.

Chung Tiểu Nhạc dùng môi hôn lấy cơ thể của Tổng Nghệ Thiên, xem như tất cả con người này là của cậu, làm cho Tổng Nghệ Thiên vì từng động tác nhỏ của cậu mà ưỡn thành một vòng cung đẹp đến kinh ngạc.

Môi miệng cậu thành kính, cẩn trọng như cao tăng khổ hạnh rốt cuộc cũng đã hành hương đến được cửa thiền, động tác từ đôi tay lại *** loạn không kiểm chế. Đôi tay linh hoạt đã từng len lén họa ra biết bao hình bóng của Tổng Nghệ Thiên, nay lại cứ thế miêu tả tường tận dục vọng mãnh cảm của anh.

Tổng Nghệ Thiên không hề kiềm nén thanh âm của mình, anh tận tình rên rỉ theo nhịp điệu âu yếm của Chung Tiểu Nhạc, không hề bất mãn vì bản thân bị dẫn dắt, đôi chân thon dài vòng quanh eo Chung Tiểu Nhạc, dùng chính hạ thể cương cứng của mình cọ xát lên đùi Chung Tiểu Nhạc ý loạn tình mê.

Chung Tiểu Nhạc dùng chút kiên nhẫn cuối cùng đi ôn nhu khuếch trương cho hậu huyết của Tống Nghệ Thiên, giữa bọn họ không có quá nhiều ngôn từ, chỉ có gã đàn ông mưu cầu dục vọng mà thở ồ ồ, cậu dùng đầu ngón tay treu đùa điểm mẫn cảm khuất sau bên trong mà chính cậu đã sớm quen thuộc, si mê nhìn Tống Nghệ Thiên ngửa đầu nức nở bên dưới mình.

Khúc dạo đầu này lâu đến triền miên, lâu đến mức Tống Nghệ Thiên cảm thấy chính mình đã triệt để bị mở ra, có thể bao dung hết thảy của Chung Tiểu Nhạc.

Ngay vài giây cuối cùng trước khi đi vào, sắc mặt Chung Tiểu Nhạc ửng hồng, khuôn mặt tuần mỹ toát ra thần tình ôn nhu đủ để hòa tan vạn vật, cậu nỉ non hôn lên mớ tóc mai ướt nhẹp mồ hôi của Tống Nghệ Thiên: “Anh Nghệ Thiên, em muốn vào.”

“Đến đi.”

Tống Nghệ Thiên vươn ra hai tay vòng quanh cổ Chung Tiểu Nhạc, kiên định ôm lấy người ở trên mình, nằng chối ngoài ban công làm anh khó mà thấy rõ khuôn mặt đối phương, vào khoảng quá khứ xa xăm, anh chưa bao giờ nghĩ chính mình sẽ đi cùng Chung Tiểu Nhạc đến một bước này.

“Để em đợi lâu, Chung Tiểu Nhạc.” Tống Nghệ Thiên ngẩng đầu hôn lên khóe môi cậu, trái tim đập nhanh từ nhịp: “Tôi thuộc về em, làm tôi đi, làm bất cứ gì em muốn, tôi yêu em.”

Ngay khoảnh khắc nước mắt của Chung Tiểu Nhạc trào ra, cậu cũng thành công tiến vào thân thể Tống Nghệ Thiên.

Tống Nghệ Thiên cảm thấy đau, chuyện anh vẫn lo lắng đã biến thành sự thật, thứ của biến thái quả nhiên quá lớn, cho dù trải qua một hồi dạo đầu lâu đến mức sốt ruột vẫn không giảm bớt cơn đau.

Nhưng lại không giống như lần đầu tiên của bọn họ, khi đó hai người vẫn còn giương cung bạt kiếm với nhau, Tống Nghệ Thiên cắn đến mức ngón tay của Chung Tiểu Nhạc chảy máu tươi đầm đìa, mà hôm nay, Tống Nghệ Thiên thậm chí chỉ muốn hôn cậu thật mãnh liệt.

Anh chôn đầu vào vai của Chung Tiểu Nhạc, thở hổn hển nặng nề, thứ đó của Chung Tiểu Nhạc nóng đến dọa người, Tống Nghệ Thiên thật phân không rõ bản thân anh đến cùng là thoải mái hay là khó chịu, hay là cả hai. Nhưng lúc này anh chỉ muốn Chung Tiểu Nhạc làm anh thật mạnh, làm đến mức anh chẳng màng đến chuyện gì trên đời.

“Dùng sức……” Tống Nghệ Thiên thậm chí phân không rõ trên mặt anh là mồ hôi hay nước mắt, dịch thể của bọn họ giao hòa, Chung Tiểu Nhạc vừa khóc vừa làm anh, anh cũng dùng nước mắt không biết từ đâu ra đáp lại.

“Làm tôi... Sâu vào……. Biến thái, tôi muốn em.” Tống Nghệ Thiên siết chặt hai chân, cảm thụ va chạm trong mộng càng lúc càng mãnh liệt, thứ khốn kiếp to đùng kia ma sát tuyến tiền liệt của anh, từng nhịp sung sướng như điện truyền khắp cơ thể làm anh hận mình không thể gào hét.

“Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh ………” Chung Tiểu Nhạc thò tay thô bạo bóp lấy mộng Tống Nghệ Thiên, liều mạng va chạm đối phương: “Anh Nghệ Thiên, em không thể nào dừng, em thật sự không thể nào dừng yêu anh ………”

Tống Nghệ Thiên vận vẹo eo phối hợp tiết tấu của Chung Tiểu Nhạc, tại bị đâm chọc đến tàn nhẫn đành cắn vào vai phải Chung Tiểu Nhạc, thanh âm như phát khóc vẫn hùng hùng hổ hổ: “Mẹ nó, Chung Tiểu Nhạc.... Ừm…… Là em bé con tôi, vẫn là em……. Tôi thể mà vẫn coi trọng em!”

Cả người Chung Tiểu Nhạc run lên, đưa đẩy càng lúc càng mạnh.

Hai người đều giống như dã thú đến kì phát tình, miệng lưỡi quần quýt không rời, trên sàn lưu lại dấu vết ướt át, bọn họ thử qua vô số tư thế trên mặt đất cứng lạnh, Tống Nghệ Thiên thậm chí đã không còn cảm thấy đau, vui sướng xông thẳng vào đại não, tình ái kịch liệt làm anh như ngã vào một cơn say.

Không ai trong hai người nhớ việc đeo bao, Tống Nghệ Thiên bắn lên bụng Chung Tiểu Nhạc từng mảng nhớp nháp, còn Chung Tiểu Nhạc cũng lần lượt đổ đầy hậu huyết của Tống Nghệ Thiên, đến mức có thể cảm thấy chất lỏng chảy đầy bên trong bụng, Chung Tiểu Nhạc bắn bao nhiêu lần cũng không đếm được, chỉ biết là anh đang bị dịch thể nóng hổi nhồi đầy.

Đó chính là thứ của Chung Tiểu Nhạc, nội tâm của Tống Nghệ Thiên tự nhiên vui thích đến lạ.

Lúc này, anh thật chỉ nhớ rõ tên của Chung Tiểu Nhạc, nhưng vậy đã đủ hết những gì cần nhớ. Anh ngồi trong lòng Chung Tiểu Nhạc mà vận vẹo cơ thể, như là dùng sức dùng cả người làm chiêu thức câu dẫn Chung Tiểu Nhạc buông bỏ vũ khí xin hàng.

Cho đến khi mặt trời lặn hẳn, màn đêm buông xuống, hai người đều bắt ra hết tất cả, trận thịnh yến nhục dục này mới miễn cưỡng bế mạc.

Trên người của Chung Tiểu Nhạc đầy là dấu răng của Tống Nghệ Thiên, còn có vết cào, còn có những vết bầm do cặp đùi rắn chắc kia siết ra, mà Tống Nghệ Thiên cũng chẳng tốt hơn, trên cơ thể anh không có chỗ nào là không bị Chung Tiểu Nhạc cắn qua, ngay mặt bên trong đùi lẫn gót chân đều có.

“..... Em yêu anh.”

Giọng nói của Chung Tiểu Nhạc đã khàn đến kì cực.

“Ngậm miệng!”

Tống Nghệ Thiên cũng không kém gì.

Hai người lẳng lặng nằm trên sàn, phòng khách chưa bật đèn, không tên nào muốn nhúc nhích.

“Chúng ta còn có lần sau sao?” thanh âm khàn khàn của Chung Tiểu Nhạc vang lên trong bóng đêm.

“Có.”

“Còn lần sau nữa?”

“Có.”

“Còn lần sau của lần sau nữa?”

Tống Nghệ Thiên lười biếng trừng mắt nhìn cậu một cái: “Có rất nhiều lần, em đếm không hết đâu.”

Chung Tiểu Nhạc an tâm, đan mười ngón tay với Tống Nghệ Thiên, mê luyến ngửi hương vị tình ái trong không khí vẫn chưa tan.

“Em yêu anh.”

“..... Tôi cũng vậy.”

—oo00oo—

Ngày hôm sau, hai người cùng nhau bị cấm.

Nhược công tu dưỡng-38 (Hoàn)

38. Chương 38: Kết Thúc

Edit: Phong Lữ

Cuộc sống dường như không có biến cố gì, mặt trời vẫn theo chu kì quỹ đạo của nó mà lên.

Chẳng qua, bọn họ đã yêu nhau rồi.

Chung Tiểu Nhạc vẫn là Chung Tiểu Nhạc, cũng không vì chuyện Tống Nghệ Thiên rút cuộc cũng đáp lại mình mà biến đổi. Cậu vẫn hằng hái hằng ngày gửi đủ loại tin nhắn như đi đường thấy cỏ dại bên cột điện rất bần, thịt trong phần cơm khô hòng quấy rầy Tống Nghệ Thiên, còn vì hằng ngày được ở chung phòng với Tống Nghệ Thiên mà tăng động như một đứa trẻ, vẫn vì muốn làm mấy chuyện có lợi cho thể xác và tinh thần mà ngốc ngốc, đêm đêm đều nghĩ tới chuyện thân cận, thậm chí còn nhớ cạo lông định kì mỗi tháng.

Căn hộ nửa năm trước còn lạnh lẽo nay đã thành một không gian đầy sức sống. Cho tới bây giờ, nó được Tống Nghệ Thiên tự tay sửa sang, mang đầy không khí gia đình, rèm trắng màu gạo, chậu hoa trong góc

tường, một ít đồ trang trí thủ công dễ thương, trên tường treo mấy bức tranh nghệ thuật, còn có hình chụp của hai người.

Chung Tiểu Nhạc còn hai phần hợp đồng nữa là hoàn thành. Cậu đã nhận lời mời của Đồng Thiên, dựa vào mối quan hệ của Đồng Thiên và năng lực của mình bắt đầu lập văn phòng làm việc riêng, thời kì này đúng là rất cực. Nhưng đã phát triển cũng khá quan, vừa nghĩ tới tương lai tươi đẹp của mình và Tổng Nghệ Thiên, cậu lại tràn trề tinh thần.

Tổng Nghệ Thiên vẫn làm giáo viên thể dục như trước, nhưng vào mùa thu khi anh tới trường chơi, bị một ít học sinh chụp trộm đồng ảnh anh cởi trần chơi bóng rổ cực gợi cảm rồi post lên mạng xã hội. Dựa vào khuôn mặt anh tuấn hút mắt, nụ cười rạng ngời và vóc dáng khiến người khác thèm muốn, Tổng Nghệ Thiên cũng không rõ sao mà anh trở nên nổi tiếng trên mạng qua vụ này. Từ đó, việc núp trong chỗ tối chụp lén anh cũng không còn là độc quyền của Chung Tiểu Nhạc nữa, không bao lâu sau thì có tạp chí liên hệ, hỏi ý kiến anh có hứng thú làm thêm nghề người mẫu không.

Tổng Nghệ Thiên rất có hứng thú với việc dựa vào mã ngoài kiếm cơm này, vừa lúc sắp tới cũng không có việc gì nhưng vẫn hỏi ý kiến Chung Tiểu Nhạc trước.

Chung Tiểu Nhạc ôm bụng chiêm hừu mãnh liệt, sự ghen tị đối với mọi người, cộng thêm một chút tâm tính vì điệu của bạn trai và lòng hư vinh đồng ý.

Tổng Nghệ Thiên được tổ chức tạp chí quảng qua mấy tổ hóa trang, điểm ánh đèn flash, trang sức thì càng có nhiều ảnh chụp đẹp hơn. Dĩ nhiên anh cũng nhất thời được khen ngợi rất nhiều, dù là vẻ tươi cười ảm áp đi vào lòng người hay chỉ vài cái nhếch môi để lộ cái răng khểnh đặc biệt đều đủ để người khác ấn tượng sâu sắc.

Người mẫu trở ngày nghề tay trái lâu dài của Tổng Nghệ Thiên, Chung Tiểu Nhạc trái lại trở nên hậm hực. Bởi vì mỗi khi Tổng Nghệ Thiên sắp có việc thì cậu cũng không thể lưu lại dấu vết sở hữu của mình lên da thịt anh.

——không được bóp, không được gặm, càng không được cắn, cùng lắm chỉ được liếm mà ngay cả khi hôn cũng phải để ý không được để lại dấu hôn.

Chung Tiểu Nhạc động hông như bình thường, hai tay níu chặt lấy drap giường, va chạm vừa đau khổ vừa sung sướng, cắn răng khắc chế kích động muốn hôn, cả người chỉ có duy nhất chỗ phía dưới là dính với Tổng Nghệ Thiên. Tổng Nghệ Thiên trông cậu quá đáng thương, nên đặc biệt tới tiệm đồ chơi súng vật mua một cục tảo ngâm miệng cho cậu.

Hắn phải vậy chứ, Chung Tiểu Nhạc lòng đầy cảm kích mà nhận thứ đồ tình thú kia.

Hai người cũng đang cố gắng dung nhập friendzone của đối phương. Tổng Nghệ Thiên dựa vào năng lực giao tiếp mạnh xưa nay của mình, nhanh chóng kể vai thân thiết với Đồng Minh, cũng thường lôi kéo Chung Tiểu Nhạc đi gặp đàn anh em thân thiết lâu năm của mình.

Tổng Nghệ Thiên vẻ mặt vô cùng tự nhiên mà giới thiệu với người khác Chung Tiểu Nhạc là người yêu, là người mình chọn chung sống cả đời. Chung Tiểu Nhạc thiếu chút nữa là bẽ mặt khóc trước mọi người, nhưng cậu nhịn được, đơn giản vì Tổng Nghệ Thiên ở trước mặt mọi người cho cậu một nụ hôn dịu dàng. Chung Tiểu Nhạc ngoài hôn nồng nhiệt ra thì không làm gì khác, cũng không muốn thôi.

Nhan sắc sẽ tàn phai theo thời gian, cuộc sống có thể biến đổi bất cứ lúc nào, riêng chỉ có tình yêu kéo dài ngót nghé 20 năm của Chung Tiểu Nhạc là vĩnh hằng. Cậu vẫn giữ lửa tình như trước, bất cứ chuyện gì cũng không thể mài mòn đi, cho dù là thời gian cũng chịu thua trước nó.

Hai người bọn họ cũng không phải người lãng mạn, nhưng từng chi tiết nhỏ nhất mà ngọt ngào thường ngày cũng đủ khiến người khác phải ghen tị.

Tổng Nghệ Thiên về đêm sẽ kéo Chung Tiểu Nhạc ra sân bóng rổ vắng người ở một công viên nhỏ, đèn đường chiếu sáng sân. Tổng Nghệ Thiên cười nói: “Nhớ hồi cấp 3 anh thế mà lại nói muốn dạy em chơi bóng rổ, nhưng làm thế nào thì em vẫn không học được.”

“Em cố tình đấy, em muốn ở cùng anh một hồi.” Chung Tiểu Nhạc mặt không đổi sắc nói ra ý đồ thực sự của mình.

Tổng Nghệ Thiên kí đầu cậu: “Thế mà mà dám giấu anh lâu như vậy, anh còn luôn tưởng chỉ do em dốt thôi.”

Tổng Nghệ Thiên cười hôn đầu ngón tay anh: “Vậy anh lại dạy em nữa được không, em nhất định sẽ cố gắng học.”

“Nếu lại không học được nữa là anh phạt đấy, biến thái.”

Đêm đó, bọn họ điên cuồng hôn nhau ở sân bóng rổ, vì thời niên thiếu ngây ngô, vì những những tâm ý e dè không nói thành lời lúc ấy, bọn họ còn hôn trên đường về nhà, ở trong thang máy chơi liều cởi quần áo của nhau, sau cùng khi về tới nhà, họ điên cuồng suốt cả đêm.

Cuốn nhật kí của Chung Tiểu Nhạc tuy đầy sự biến thái, thậm chí được Tổng Nghệ Thiên cưỡng chế đổi nên thành “Nhật kí ý *** của Chung Tiểu Nhạc” nhưng anh vẫn coi nó như tiểu thuyết hay thư tình, hằng ngày đều đọc qua, hiện tại đã đọc tới đoạn thời gian sau khi Chung Tiểu Nhạc ra nước ngoài.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời nắng, viết luận văn, nhớ Tổng Nghệ Thiên.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời nắng, khoai tây ở căn tin rất khó ăn. Nhớ Tổng Nghệ Thiên.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời mưa. Muốn trở thành áo quần của Tổng Nghệ Thiên để có thể cọ cọ vào anh, nhưng như thế sẽ trở thành kẻ địch với những bộ quần áo mùa khác. Tốt hơn hết là nên biến thành đồ lót.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời âm u. Tổng Nghệ Thiên có thích ăn hồng khô không?

Ngày X tháng X năm 20XX, trời nắng. ngày hôm qua không viết nhật kí, bổ sung thêm 2 chữ Tổng Nghệ Thiên, Tổng Nghệ Thiên, Tổng Nghệ Thiên, dư một chữ rồi.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời âm u. Mình đã từng cẩn thận suy ngẫm, nếu như Tổng Nghệ Thiên vĩnh viễn không thể thích đàn ông thì mình nên làm gì bây giờ. Anh ấy rất đẹp, cho dù mình ngắm bao nhiêu năm, gặp bao nhiêu người thì anh vẫn là người đẹp nhất. Có khi lúc mình về, anh ấy đã có vợ, có thể có một cô bạn gái tóc dài mắt to, cô ấy sẽ dùng tay nghề nấu nướng của mình khiến anh vui vẻ tới tận trời mây. Mình cũng có tay nghề nấu ăn tốt, nhưng Tổng Nghệ Thiên sẽ không quan tâm mình có hay không. Mình yêu anh ấy, nếu như anh kết hôn mình sẽ biến mất, đợi đến khi con anh ra đời mình lại đột ngột xuất hiện. Khi đó cả hai đều đã trưởng thành, anh ấy có thể tha thứ chuyện mình làm trước khi đi. Tệ hơn là anh ấy có thể không nhớ cả tên mình, nhưng mình sẽ nhắc cho anh nhớ, sau đó giả vờ mình cũng không nhớ rõ rồi chúc phúc cho anh ấy. Mình sẽ bình tĩnh mà khen vợ anh đẹp, nhưng mình vẫn yêu anh như trước. Mình sẽ giả vờ rằng mình đã buông bỏ quá khứ, muốn cùng anh thành bạn lần nữa, nhìn con anh lớn lên. Anh nhất định sẽ hạnh phúc viên mãn. Mình sẽ dùng cả cuộc đời mình để đảm bảo sự hạnh phúc ấy, còn phần tình yêu không muốn ai biết này, mình sẽ chôn nó xuống mồ.

Ngày X tháng X năm 20XX, trời nắng. Nhớ Tổng Nghệ Thiên, muốn ngắm anh. Quần lót của anh cũ rồi, muốn cái mới.

Bốn năm thời học sinh, tám năm xa nhau, trong cả mười hai năm, nhật kí của Chung Tiểu Nhạc chứa hơn 4000 tên Tổng Nghệ Thiên.

Tổng Nghệ Thiên chạy vào nhà bếp, rút đầu vào cổ Chung Tiểu Nhạc đang không hiểu gì. Anh không nói gì, chỉ im lặng ôm, sau đó nói: “Anh yêu em.”

Anh may mắn, may mắn chờ được chàng trai này, may mắn Chung Tiểu Nhạc chưa bao giờ buông tay với đoạn tình cảm tình khó được hồi báo này, may mắn vì tất cả.

Chung Tiểu Nhạc vừa mừng vừa lo mà nhanh chóng buông còng cái đang cắt phân nửa xuống, xoay người lại ôm Tổng Nghệ Thiên: “Anh Nghệ Thiên, anh làm sao vậy?”

“Đêm nay rồi biết.” Tổng Nghệ Thiên lắc đầu, nhướn miệng cười.

Vào một buổi tối giáp đông, Chung Tiểu Nhạc co người trong nhà sưởi ấm chờ Tống Nghệ Thiên về. Lúc này đã 11 giờ rưỡi, cậu nhận được tin nhắn từ anh.

xuống lầu.

Chung Tiểu Nhạc không hỏi nguyên nhân, mặc áo khoác của mình vào, vội đi thang máy xuống dưới tiểu khu, thấy Tống Nghệ Thiên dưới ngọn đèn đường đang cười một chiếc Halley xinh đẹp.

“Lên đây.” Tống Nghệ Thiên cười vẫy tay với cậu, vỗ vỗ lên chỗ ngồi phía sau con Halley.

Chung Tiểu Nhạc vẫn không hỏi anh muốn gì, cậu trước nay đều hoàn toàn tin tưởng ở anh. Vì vậy cậu liền ngồi vào chỗ phía sau, ôm sát eo Tống Nghệ Thiên.

Gió mang hơi lạnh rít vù vù bên tai, không khí ban đêm vô cùng trong lành. Sóng lưng ấm áp của Tống Nghệ Thiên làm cho người khác cực kì quyến luyến, kèm theo cả tiếng động cơ xe máy làm Chung Tiểu Nhạc thậm chí còn hy vọng con đường này vĩnh viễn không có điểm dừng.

Khoảng 20 phút sau, bọn họ tới nơi. Đó là một bờ sông yên tĩnh, không có tiếng người, phía trước sông là cảnh thành phố quen thuộc, ánh sáng thành thị ban đêm rực rỡ đủ màu của đèn né-on, tạo ra vẻ đẹp tới nỗi tưởng như không có thật.

Tống Nghệ Thiên kéo Chung Tiểu Nhạc lên dốc nhỏ trên bờ sông, bàn tay của Chung Tiểu Nhạc nắm chặt bàn tay anh bị gió thổi lạnh buốt.

Tống Nghệ Thiên quay lại nhìn cậu rồi nhướn mày cười, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay một chút, ánh mắt nhìn theo kim đồng hồ, miệng nhắm đếm ngược.

Ngay khi kim giờ kim phút và kim giây cuối cùng cũng chồng lên nhau thì...một pháo hoa? Pháo hoa nổ rực tuyệt đẹp giữa bầu trời đêm, kéo theo một đường lửa đỏ rực, trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời ven sông.

“Chung Tiểu Nhạc, sinh nhật vui vẻ.”

Giọng Tống Nghệ Thiên là nguồn ấm duy nhất trong đêm tối lạnh lẽo này. Anh lớn tiếng la bên tai Chung Tiểu Nhạc, ra sức muốn áp đảo tiếng pháo hoa.

“Em viết trong nhật kí bảo muốn cùng anh xem pháo hoa.” Mắt Tống Nghệ Thiên vì cười mà hệt như trăng lưỡi liềm: “Nhưng anh không đợi tới năm mới được rồi, anh đã bỏ lỡ 12 năm sinh nhật của em, ít nhất thì anh có thể ở năm thứ 13 này cùng em ngắm pháo hoa.”

Chung Tiểu Nhạc ôm lấy eo Tống Nghệ Thiên, vui sướng hít bầu không khí có thoảng chút mùi lưu huỳnh. Mặt cậu vẫn khô nhưng tình ý trong lòng đã chảy thành đại dương rồi, cậu cũng lớn tiếng hô: “Chỉ năm nay thôi sao?”

“Sau này năm nào cũng thế!” Tống Nghệ Thiên la lớn như đứa trẻ, trên bầu trời ánh sáng pháo hoa rực rỡ lan tỏa khiến trong mắt hai người cũng lấp lánh đủ màu: “Trong nhật kí của em còn rất nhiều nguyện vọng, chúng ta sẽ thực hiện hết!”

“Em yêu anh!”

Bọn họ tiếp tục hôn, vô vàn nụ hôn, mà thời gian tới vẫn còn rất nhiều nụ hôn đang đợi họ, ngoài hôn ra thì còn có những nguyện vọng ấp ủ 12 năm của Chung Tiểu Nhạc

Hoàn

Phong Lữ: Truyện hoàn đầu tiên của mình. Trong thời gian qua cảm ơn chị Sa với Bel nhiều lắm. Tháng trước tới nay mình gặp nhiều chuyện không may liên tục nên mới kéo tới giờ. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ.

39. Chương 39: Phiên Ngoại : Đêm Hôm Đó [Lục Cảnh Hoa × Đồng Thiên]

Đồng Thiên nhớ không rõ đêm đó hẳn bị ép uống bao nhiêu rượu, giống như mọi người trên bàn thay nhau mời hân, rượu trong ly cứ vơi lại đầy.

Buổi họp mặt xã giao này hẳn là nhân vật chính, là chủ trì, cho dù bị người ép uống đến choáng váng Đồng Thiên cũng nhớ rằng phải chần rượu cho Chung Tiểu Nhạc, không có cách mà, đêm nay hẳn được quyền say, nhưng Chung Tiểu Nhạc thì không, cậu ta phải lái xe!

Đồng Thiên thậm chí không biết Chung Tiểu Nhạc đem hẳn về xe từ lúc nào, một đường chệnh choạng, lắc lư một bụng cồn, sau đó hẳn trực tiếp ngất luôn.

Khi hẳn thanh tỉnh được một chút, mơ hồ cảm thấy bản thân không thể động dậy, như là tay chân bị người trói lại vậy, ngay cả mí mắt cũng nặng như bị đá đè, miễn cưỡng lắm mới hấp háy mở một chút.

Hẳn mở miệng hàm hồ kêu to tên của Chung Tiểu Nhạc, nhưng không có ai đáp lại hẳn.

Cả người Đồng Thiên nóng muốn hỏng, hẳn uống không ít rượu, trong xe lại không mở điều hòa, chỉ có vài luồng gió đêm từ một ô cửa sổ của xe thổi vào, thần trí mơ hồ, cuối cùng hẳn đành làm con sâu lông lặn lộn trên ghế sau xe, miệng còn râm rì vài từ không rõ.

Lục Cảnh Hoa vốn dĩ đang tuần tra khu phố này theo lệ thường, sống lưng cậu thẳng tắp, chuyên chú kiểm tra bốn phía, toàn thân tỏ ra luồng khí chớ đến gần.

Lúc đi qua một chiếc xe đỗ bên đường, Lục Cảnh Hoa nghe loáng thoáng trong đó có thanh âm truyền ra, suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu cậu chính là lại có ai đó rảnh rỗi chui vào xe chơi trò người lớn rồi, nhưng sau đó cậu nhận ra suy nghĩ như vậy không đúng cho lắm, bởi vì thanh âm này tựa như của một người đàn ông đang quần bách vậy.

Lục Cảnh Hoa nhìn qua ô cửa sổ mở hờ bên hông xe, nghĩ mình chẳng qua là chính trực vì nhân dân hoạt động, cậu đành bất động thanh sắc theo ánh đèn đường nhìn vào bên trong.

Cảnh tượng vừa nhìn liền thất kinh, một người đàn ông tây trang giày da tay chân đều bị trói chặt ném ở ghế sau, tựa hồ đang rất khó chịu, lung tung giãy dụa, miệng còn râm rì không biết đang nói cái gì, cậu đưa đầu vào ngửi ngửi, ngửi ra cả hơi rượu.

Nhìn trong xe không có người khác, Lục Cảnh Hoa nhẹ nhàng gõ gõ cửa sổ xe, lễ phép hỏi thăm người bên trong: “Tiên sinh, tiên sinh, anh không sao chứ?”

Đối phương vẫn mơ hồ, nghe thấy giọng nói của Lục Cảnh Hoa liền sững sốt cả buổi, sau đó mới uốn đầu lưỡi cố gắng nói vài từ: “Không..... Cứu tôi, nóng Đầu.....”

Lục Cảnh Hoa xem xét kỹ tình huống, phát hiện thứ trói chặt người kia là áo vest cùng caravat, nhất thời làm cậu không rõ đây là phạm tội hay tình thú. Bất quá là thế nào cũng không thể trói đại một người rồi bỏ trong xe như thế, cậu muốn mở cửa, phát hiện bị khóa, may mà cửa sổ xe mở một khoảng rộng, cậu dứt khoát thò cả một cánh tay tới khuỷu vào mò mẫm thanh chốt để mở cửa ra.

Bởi đầu của đối phương hướng về phía cậu, Lục Cảnh Hoa dứt khoát mở caravat trói tay của anh ta đầu tiên, cách thức thắt nút không chuyên nghiệp, cậu càng có cảm giác đây chỉ là sự cố thường tình.

“Ai.....” Nam tử cảm thấy có người tới gần mình, khê cựa quậy.

“Cảnh sát.”

Lục Cảnh Hoa thuận miệng đáp một tiếng, cảm thấy người này hẳn là đã say đến mức nghe không hiểu tiếng người, dứt khoát lưỡi phản ứng, định ghé qua cởi áo vest trói chân cho anh ta, chỉ là người này cao, chân lại dài cậu với không tới, vì thế đành đẩy đối phương qua ghế bên kia, tự cậu cũng chui vào xe ngồi xuống bên cạnh.

Nào ngờ mông đặt lên ghế, con ma men kia vốn nửa chết nửa sống lại đánh tới, cả người đè lên Lục Cảnh Hoa, hai tay được mở trói ôm lấy cổ cậu, giống như gấu Koala mà cho Lục Cảnh Hoa là cây để bám!

Lục Cảnh Hoa không xử sự thô bạo, ghế sau không gian hẹp còn có hai người đàn ông, không đủ chỗ để dùng lực, mắt thấy có tiếng người đi đường từ phía sau truyền lại đây, Lục Cảnh Hoa thăm giạt mình, sợ bị người hiểu lầm, nhanh chóng đóng cửa xe, nhân tiện đóng luôn cửa sổ xe, định cởi trói cho người kia xong liền chui ra ngoài.

Đồng Thiên chỉ cảm thấy hần chực được một cơ thể ấm quá chừng, trên đó còn có hương vị cây cỏ sau mưa, thanh tân dễ ngủ, dễ ngủ đến mức chảy nước miếng, nhịn không được vùi mặt vào hõm vai đối phương mà cọ, lại còn bắt chước chó nhỏ ngủ tới ngủ lui.

Lục Cảnh Hoa bị một nam nhân dày vò, ghê tởm đến mức cả người nổi da gà, tay phải thủ thế định đánh choáng hần, nhưng lại nhớ ra vốn dĩ cậu cũng đã bị cách chức xuống làm cảnh sát tuần tra rồi, cả người cứng đờ, miễn cưỡng buông lỏng mà tiếp tục giúp hần.

Đồng Thiên bị đẩy ra xa một chút, hai vẫn như thắt nút đeo lên cổ người ta, ánh mắt mê ly, mặt mũi đỏ bừng mà ngẩng đầu, hình ảnh của Lục Cảnh Hoa trong mắt hần lại là hoa, ngũ quan nhoè thành một mảnh, khuôn mặt trắng như tuyết, chỉ nhìn ra một chút hình dáng, hần liền nhếch môi ngậy ngô cười: “Cậu dễ nhìn Xinh, đẹp..... Cực kì!”

Lục Cảnh Hoa bây giờ mới thấy rõ khuôn mặt của người này, nếu hần không say chắc chắn sẽ là soái ca sáng sủa, bây giờ say lại giờ trở lưu manh.

Ít ra về ngoài nhìn cũng được, Lục Cảnh Hoa đang tại bị người giở trò lại có cái để an ủi mình.

Thật vất vả ngăn lại cảm xúc muốn đập cửa xông ra ngoài, cậu lại không ngờ người này còn dùng cả tay cả chân xáp vào mình, hần ép Lục Cảnh Hoa tới lão đảo, được một tác lại muốn tiến một thước hôn lên cằm cậu, cuối cùng còn cắn một ngụm.

Tháng này Đồng Thiên thật sự rất bận, không còn thời gian chiếu cố nhu cầu sinh lý của mình, hôm nay say rượu lại ôm lấy cơ thể thơm ngon này, dưới thân tránh không khỏi ngóc dậy, một bàn tay nhanh chóng đem cởi khoái quần, hai cái đùi nhúc nhích nhích đẩy quần xuống đầu gối.

Lúc Lục Cảnh Hoa nhận ra con ma men này thế mà dám cọ xát thứ đó lên y phục cậu, mặt cậu vừa đen vừa đỏ giao nhau, vừa xấu hổ, vừa thẹn quá thành giận, cậu vốn giữ mình trong sạch, đàn bà nếu có thể né liền né, chỗ không nên có thể không xem liền không xem, sống chính trực có thể so với Đường Tam Tạng.

Lục Cảnh Hoa bị Đồng Thiên dọa, nhất thời không đề phòng, lại bị đối phương trực tiếp đẩy sấp xuống ghế, từ bị giở trò thăng cấp thành bị liếm lung tung.

Tuy rằng cách một tầng cảnh phục, nhưng Lục Cảnh Hoa vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được đầu lưỡi đối phương, cậu mặt đỏ tai hồng đẩy con ma men trên người ra, hét gọi: “Tiên sinh, thỉnh tự trọng!”

Đồng Thiên đương nhiên nghe không ra, cho dù nghe ra cũng không có cách xuyên qua lớp men vào não hần, hần cố chấp muốn cắn miệng đối phương, sức nặng cả người đều đè lên Lục Cảnh Hoa, một bàn tay thuần thực luồn qua cảnh phục mò tìm đầu ngực, móng đồng thời lắc lắc ma sát gây mình vào gáy đối phương.

Lục Cảnh Hoa lần đầu tiên bị đối đãi như thế, còn là một tên đồng tính, cậu xấu hổ và giận dữ muốn chết, muốn quăng cái tên này ra xa, nhưng hai người chen chúc trong xe, động tác độ khó cao như vậy hiển nhiên không thể làm: “Tiên sinh tỉnh táo lại! Anh, anh đang chống người thi hành công vụ!”

Hiển nhiên, lực uy hiếp của người thi hành công vụ chưa đủ lớn để có thể chiến thắng Đồng Thiên đang phát xuân, hần thở gấp ngẩng đầu hồng hôn lên nửa bên môi của Lục Cảnh Hoa, vốn dĩ hoa mắt, hần nhất thời tìm không ra miệng cậu ta ở chỗ nào, sau đó liền bị Lục Cảnh Hoa tức đến đỏ mắt cho một bạt tai.

Lục đạo không tính là lớn, thậm chí không lưu lại dấu trên mặt Đồng Thiên, Lục Cảnh Hoa vốn còn muốn dùng đầu gối đá bẹp hạ thể tên say này, nhưng gương mặt vừa thấy, liền sợ.

Đồng Thiên bị tát không nhẹ không nặng, trong cái đầu say khướt lại toàn là “Cha tôi còn chưa đánh tôi”, “Mẹ tôi cũng chưa đánh tôi”, “Bằng hữu thân thích cũng không đánh tôi”, trong lòng toàn là ủy khuất, ngẩng đầu là một đôi mắt ngập nước như chó pug bị bỏ rơi, miệng còn meo meo, rượu tràn não, bắt đầu rơi nước mắt.

Một người đàn ông 1m80 khóc lóc thật sự nhìn không có thảm mỹ chút nào, nhưng Lục Cảnh Hoa không hiểu sao lại bị động lòng, tuy vậy lòng cậu chưa kịp động lâu, Đồng Thiên liền từ rơi nước mắt biến thành gào khóc, vừa khóc vừa la, nhất thời không gian nhỏ hẹp trong xe tràn ngập tiếng khóc thảm thiết.

Thái dương của Lục Cảnh Hoa nổi rõ gân xanh, nhất thời chân tay luống cuống với đứa con nít to đầu này, hận không thể trực tiếp giết hần chết, lại vừa muốn tìm cái gì bịt mồm hần lại.

Đồng Thiên vừa gào la vừa trầy trét nước mắt nước mũi lên ngực áo Lục Cảnh Hoa, sắc tâm vẫn không tắt, còn muốn rướn lên hôn cậu, bị cậu đẩy ra còn tiếp tục dùng hạ thể cọ xát.

Lục Cảnh Hoa cảm thấy tức như chưa từng tức, tâm tình bạo ngược tràn ngập trong ngực, muốn bộc phát vô cùng.

Cậu đẩy bả vai Đồng Thiên ra, khuôn mặt xinh đẹp đen sì, đồng tử hàm chứa sấm sét, ngữ khí không tốt nói: “Anh khóc cái gì!”

Đồng Thiên đầu óc choáng váng thút thít: “Cậu đánh tôi!”

Lục Cảnh Hoa bỗng nhiên không còn muốn tiếp tục nhấn nài, cơn giận hôm trước bị cách chức cùng hôm nay bị quỷ khóc nhè tra tấn lỗ tai bùng lên, cậu chỉ có thể trút lên cái tên to mồm này.

Nộ khí hội tụ, cậu nghĩ, anh không để tôi đi, được thôi, ông đây hôm nay không đi!

Lục Cảnh Hoa ra tay, thập phần thô bạo kéo Đồng Thiên nằm sấp lên đùi mình, sau đó dùng bạo lực áp chế sự phản kháng của đối phương, lột quần âu của đối phương ra, lộ cặp mông mượt mà bóng bẩy.

Lục Cảnh Hoa cười lạnh: “Anh khóc, còn tiếp tục khóc, tôi liền đánh cho tới khi ngừng khóc!”

Tay cậu dụng lực, bắt đầu ba ba đánh xuống, xuống tay không chút lưu tình, lưu lại mấy dấu liền trên mông Đồng Thiên.

Trong xe tràn ngập âm thanh ba ba đánh vào da thịt, Đồng Thiên càng lúc càng khóc thảm, Lục Cảnh Hoa lãnh huyết vô tình, mặt như băng đá, không hề phản ứng với tiếng khóc thảm của đối phương, khoe môi mỏng gợi lên thành vẽ tàn khốc: “Còn khóc hay không!”

Đầu Đồng Thiên loạn thành mơ hồ, hoàn toàn không biết đối phương đang nói gì, chỉ cố gào khóc, mà nhiệt độ hạ thể lại không giảm, cảm xúc trên mông lại vừa đau vừa rát khiến tính khí càng lúc càng cứng hơn.

Tình dục chiến thắng sợ hãi, Đồng Thiên lại bắt đầu vận vẹo thắt lưng xoay mông cọ, cọ đến mức cảnh phục của Lục Cảnh Hoa ướt một khối nhỏ.

Lục Cảnh Hoa kinh khủng phát hiện bản thân bị cái mông đang vậy này làm cho phát tà niệm, thò tay vào y phục đối phương sờ soạng một phen cơ ngực, cậu cảm thấy cái tên lưu manh này đã sẵn có vài phần tư sắc lại còn có cơ thể *** đáng như vậy.

Lục Cảnh Hoa bỗng nhiên càng tức giận hơn.

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi đánh bùm bùm lên mông hấn, còn rút cảnh côn màu đen ra nhét vào miệng đối phương, vốn chỉ muốn giảm bớt mấy cái âm điệu không đúng đắn đối phương đang tru, mắt lại nhìn thấy cảnh côn bị nước bọt trong suốt thấm ướt, ngược lại càng thêm động tình.

“Còn ***! Còn dám ***!” Lục Cảnh Hoa thở hổn hển, cảm giác tà hỏa càng lúc càng rực.

Đồng Thiên nức nở, cảnh côn trong miệng làm hấn nói không nên lời.

“Còn *** nữa không!”

Cậu rút cảnh côn ra, chuyển thành thô bạo vuốt tính khí Đồng Thiên, găng tay trắng mang đến xúc cảm thô ráp, Đồng Thiên bị ma sát vừa đau vừa thích, vừa rên rỉ xuân tình vừa vận vẹo mông.

Lục Cảnh Hoa vừa đánh một trận trên mông Đồng Thiên, lại vừa lâu lâu đưa đẩy cảnh côn ra vào miệng hấn, khiến Đồng Thiên bắn một hồi lại một hồi, cho đến khi tính khí hấn mềm nhũn, mệt mỏi rũ xuống, rốt cuộc còn không khí lực đối phó với Lục Cảnh Hoa.

Chóp mũi trắng nõn của Lục Cảnh Hoa lấm tấm mồ hôi, ánh mắt có chút mê say, cậu nhìn tay dính nhờn nháp, lại nhìn Đồng Thiên xụi lơ, bỗng nhiên bừng tỉnh đại mộng, như là kinh hãi quá độ mà đẩy người ra, cầm lại cảnh côn ướt sũng của mình, tung cửa xe bỏ chạy.

Trong lòng Lục Cảnh Hoa xấu hổ và giận dữ cùng cảm giác phạm tội thay nhau tra tấn lương tâm cậu, mặt mũi trắng bệch tay còn dính dịch thể của người kia ném vào thùng rác bên đường.

Nghiêng ngả lão đảo một đường chạy về nhà, Lục Cảnh Hoa ngồi sụp xuống đất, lưng dựa cửa, cảm thấy bản thân đêm nay nhất định là dính lời nguyền.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tu-duong-thanh-mot-nhuoc-cong>